

ĐỔ ĐỔ

Chân Trời Rộng Mở

Tập 1

Mây trắng bồng bồng trên nền trời xanh trong vắt của miền cao nguyên thật đẹp . Đứng từ trên đỉnh đồi nhìn xuống thung lũng xa ngán ngát một màu lá cây mượt mà , mênh mông.

Gió lồng lộng , khiến cho cây lá lao xao tạo những âm thanh thật dễ thương

Bích Hạnh vươn vai hít thở một cách sảng khoái , không khí trong lành như chỉ để dành riêng cho cô

Sáng sáng Hạnh thường dậy rất sớm để chạy bộ, cô thích mùi của lá cây sau một đêm ngủ say hoà lẫn vào mùi sương mai ngan ngát , ngọt ngào quyến rũ chung với không gian êm ả của bình minh . Không gian yên tĩnh của vùng đồi núi như chỉ để dành riêng cho cô. Cô cảm thấy vũ trụ thật huyền diệu và đẹp đẽ, nhất là lúc ánh ban mai ló dạng ở chân trời phủ lên hoa lá cây cỏ những tia sáng rực rỡ lung linh

- Bích Hạnh !

Hạnh giật mình quay lại . Nhận ra người hàng xóm , cô lườm anh chàng một cái thật dài rồi mới lên tiếng .

- Ma quỷ ! Anh định hù chết người ta sao vậy Trung Nguyên ?

- Em đâu có dễ chết sớm như vậy , nếu em chết còn ai mà chửi anh mỗi ngày nữa .

- Nghe anh nói, người ta cứ tưởng là em hung dữ lắm

Nguyên chau mày , khôì hài nói :

- Làm sao mà tưởng được . Cô như vậy mà

- Hừ ! Sáng sớm em chưa súc miệng để em rửa là tiêu cả đời đó

- Ghê quá ! Vậy mà em cũng khoe khoang được ả ?

- Cảnh cáo thôi .

- Anh biết sợ rồi . Bích hạnh ! Mình đi uống cà phê đi .

- Vậy là anh chạy lên đây tìm em chỉ vì muốn rủ em đi ra quán với anh à ?

- Phải đó . Em biết không ra quán ngồi mà không có bạn bè buồn lắm .

- Hừ ! Chẳng tử tế gì ? Chỉ vì do buồn nên mới rủ em .

- Cứ cho là vậy đi, nhưng mà em còn lợi mà.

- Lợi gì ? Anh tập cho em uống cà phê , nay mai lỡ em nghiện nó có phải hại em không . Chỉ chỗ tốn tiền, lại nóng này, lại mất ngủ rồi còn bị nổi " hột xoàn" trên mặt nữa, lợi cái chi mà lợi .

- Ấy ! Nhưng em có bao giờ chỉ có uống cà phê không đâu . Còn có sữa, có bánh mì ốp la hoặc phở nóng kèm theo mà.

- Nhỏ mọn .

- Làm gì có ?

- Vậy sao nhớ kỹ mà kể ra vậy ?

- Anh chỉ muốn dẫn giải sự thật thôi nếu nhỏ mọn anh đã không ru em nữa rồi .

- Có lý đó. Coi như bỏ qua cho anh .

- Vậy mình đi đi.

Nguyên mỉm cười chờ đợi . Bích Hạnh dẫu môi , rồi đành cười đi theo anh .

Cái quán điểm tâm giải khát nằm cuối chân đồi thật rộng và lịch sự . Lúc nào cũng đông khách bởi không khí thoải mái và trữ tình trong cách bày trí và tiếp đón của chủ quán.

Chu vi quán rộng , bàn ghế được xếp cách xa một khoảng vừa đủ để khách tận hưởng sự riêng biệt và không gian thoáng đảng mát mẻ.

Nguyên kéo ghế cho Bích Hạnh ngồi, rồi gọi điểm tâm và nước uống cho cô.

- Nguyên nè ! Em hỏi thật anh làm ở công ty lương có cao không ?

- Sao hôm nay quan tâm đến tiền bạc ghê vậy ?

- Em hỏi để biết anh có khoản phụ chi thêm tối nào không má mời em ăn điểm tâm thường xuyên thôi.

- Trời đất ! Anh chưa thấy ai ăn cháo đá bát lẹ như em vậy .

- Chửi hả ?

- Không dám.

- Không dám mà âm thanh anh nói nghe không lọt lỗ tai chút nào. Em hỏi chỉ để nhờ anh giúp cho em một chỗ thôi.

- Cuối năm ra trường phải không ?

- Anh nhớ kỹ lắm . Chẳng lẽ lấy bằng tốt nghiệp về treo xó bếp hù dọa và chuột sao ?

- Không can treo xo bếp hay treo đầu giường, la oai voi ông xa la được rồi.

- Hứ! Nhảm nhí .

- Anh nói thật. Ai thì anh không biết chứ nếu là anh, anh " rét " phải phép đó .

- Anh còn dám nói nữa à ? Anh có tin là cái trứng ốp la này biết bay không ?

- Chuyện khó tin nhưng cũng dám có thật lắm chứ giỡn sao ?

Nguyên run vai le lười nhìn Hạnh, ra vẻ khép nép e sợ. Hạnh bật cười thích thú, nói :

- Biết vậy là thức thời . Cầm nói nhảm . Nếu không ngày mai cái mực ăn điểm tâm uống cà phê này chấm dứt kể từ đây đó.

- Trời ạ ! - Nguyên lắc đầu lẩm bẩm nhỏ trong miệng - Có ai mà ngốc như tôi không ? Vừa tốn tiền vừa bị người ta ăn hiếp . Không biết có lộn không nữa !

- Tự nguyện mà .

- Phải . Em là sao chổi của anh mà.

Hạnh không nhịn được cười khi thấy bộ mặt thiếu não khôi hài của anh cô phì cười nói :

- Thôi đừng cau mày lại như vậy , đã xấu mà còn nhăn nữa. Chiều nay, em đãi lại anh châu bánh cuốn tôm. Chịu chưa ? Ăn lẹ rồi còn về , bộ hôm nay định nghỉ làm sao ? Nếu anh có nghỉ làm thì cũng phải nghỉ đến em chứ, hôm nay em phải phụ tưới tiêu với chị Khanh, nếu không chị ấy rửa xui cả ngày cho coi.

- Em đúng là lười , vì sợ bị rửa mới làm chẳng bao giờ anh thấy em tự giác cả !

- Còn anh ? Anh giỏi thì làm đi , ở đó công kích người ta.

- Anh phải đi làm . Nếu không anh không để em nói đâu.

- Hừ ! Giỏi lắm. Không biết xấu đúng là.... - Hạnh lú lú trong miệng nói nhỏ - Đúng là khôn nhà đại chợ

Nguyên nghe không rõ, hỏi lại :

- Nè ! Em nói gì vậy ?

Hạnh chối biến :

- Nói gì đâu .

- Rõ là anh nghe em nói cái gì không rồi cái gì chợ nữa . Định đi chợ à ?

Hạnh bật cười rút rích, đáp :

- Đi chợ làm gì ông tướng? Thôi về đi ông .

Nguyên ngờ ngác chẳng hiểu vì sao Hạnh lại cười mê mẩn như vậy . Anh nhún vai nói :

- Ờ . Thì về .

Cái cổng lớn của khu vườn nhà Bích Hạnh đã hiện ra trước mắt . Hạnh vui vẻ vẫy tay chào tạm biệt Nguyên rồi nhảy chân sáo vào nhà .

Cả nhà đang quay quần quanh bàn ăn điểm tâm.

Bích Khanh thấy em về bèn lên tiếng.

- Sao ? Hôm nay lại có người đãi phải không ?

Hạnh nhí nhảnh chào cha mẹ, rồi quay sang hỏi chị.

- Sao chị biết ?

- Em về trẻ hơn mọi ngày, và lại mắt mũi tươi tắn vui vẻ nên chị nghĩ em đã được nạp năng lượng rồi . Anh chàng Nguyên phải không ?

- Còn ai vào đây nữa .

Bích Khuê chen vào ghẹo Hạnh :

- Em làm sao thì làm , cứ để tháng nào Nguyên cũng về nhà xin thêm tiền của bà Phan xài thì không nên đó.

- Đâu có liên quan gì đến em . Anh ấy tự nguyện mà.

- Em dám chắc là không liên quan đến em sao ? Nếu không có gì tác động làm sao anh ta lại quần quít suốt ngày bên nhà mình, đâu đâu ai cũng biết .

- Ờ, Mặc mớ chi em. Khôn nhà đại chợ mà.

- Em dám nói Nguyên như vậy à ? Thiệt chưa thấy ai tệ như em. Nhẫn tâm quá.

- Hừ ! Nếu chị thấy nhẫn tâm thì chị ra tay cứu vớt anh ấy đi .

- Vậy là sao ?

- Là mở rộng trái tim ra quan tâm đến người ta, em sang nhượng lại không có điều kiện đâu.

- Trời đất ! Con nhỏ này dám ăn nói hàm hồ với chị nó như vậy hả ?

- Lòng tốt của em mà, em thật tình đó, dù gì cũng đỡ tiền ăn sáng uống nước ghê lắm .

- Trời ơi ! Em còn ở đó nói nữa à ? Em có tin chị đánh em không .

- Ể ! sợ chị quá .

Ông bà Tổng nhìn nhau cười trước những lời đùa giỡn của các cô con gái.

- Ông xem đó. Đứa nào cũng lớn rồi mà cứ như con nít , không đứng đắn chút nào . Thiệt là cha nào con nấy,

- Ể ! Sao lại kéo tôi vào chuyện chúng nó ?

- Không phải sao ? Thôi ăn mau lên đưa tôi đi chợ, rồi còn đến sở làm nữa , Bích Khanh à ! Ở nhà phụ dọn dẹp rồi ra vườn tưới đám tiêu nghe.

- Dạ

Chỉ một lát sau căn nhà lại lặng lẽ yên tĩnh . Bích Khanh cầm cúi thu dọn bát đĩa rồi bước ra vườn .

Cô đi lại căn nhà nhỏ cất khuất sau đám cây ăn trái bên hông nhà , tô cháo thịt cô nấu vẫn còn bốc khói cầm trên tay, cô đẩy cửa bước vào căn phòng lên tiếng :

- Má à !

Người đàn bà nằm trên giường khẽ cựa mình .

- Khanh đó à ?

- Dạ . Má thấy bột chưa ? Má dậy ăn tô cháo đi .

- Má đỡ rồi . Để đó cho má . Ba con chắc đi làm rồi phải không ?

- Dạ ba chờ má hai đi chợ rồi ba đến sở luôn. Bích Khuê và Bích Hạnh cũng ra ngoài rồi . Má ăn cháo đi , con dọn dẹp rồi tưới mớ tiêu cho xong .

- Má bệnh nằm một chỗ không phụ được cho con, con làm một mình làm sao xuể .

- Có gì đâu má, Bích Hạnh hứa phụ con làm, chút nữa Hạnh về sớm hai đứa tụi con làm chút xíu là xong mà .

Bà thở dài buồn bã đưa mắt nhìn con .

- Con cực quá . Má thật vô dụng để con phải thua thiệt người ta.

- Má ! Có gì đâu mà má nói vậy , Bây giờ ba má và con đã gần gũi nhau coi như gia đình mìnhmắm nguyện rồi, con không đi làm thì ở nhà coi sóc nhà cửa cũng đúng thôi ..

Bà xót xa hỏi con :

- Con không thấy buồn sao Khanh ? Con không giận vì má đã đưa con về đây ở sao ?

Cô sà xuống bên cạnh mẹ đáp :

- Con chỉ thấy người chịu thiệt thòi là má mà thôi , nhưng con không làm gì để lo cho má mà được, con thật bất tài , vô dụng .

Bà An cúi đầu không nói. Nét mặt bà thật ủ dột buồn phiền. Bà chỉ trạc hơn bốn mươi , mặc dù vẫn còn những đường nét duyên dáng , nhưng đáng tiếc những nếp nhăn và vẻ suy tư khiến cho bà u tối và già nua đi. Có lẽ lúc xưa bà rất đẹp , bởi vì nhìn Bích Khanh ta có thể đoán được vì Bích Khanh rất giống bà ,

Khuôn mặt trái xoan mịn màng với đôi mắt đen láy tuyệt đẹp sau hàng mi dày cong vút, đôi môi đỏ mọng gợi cảm , nói tóm lại tất cả những đường nét trên mặt cùng hình dáng cô đều gợi lên cho người ngắm nhìn một từ duy nhất là đẹp . Cô đẹp từ hình dáng bên ngoài và cái chất nữ tính lồi cuốn bên trong của cô khiến cho người vừa tiếp xúc lần đầu sẽ không thể nào quên.

Bích Khanh chờ mẹ ăn xong tô cháo cô mới nhẹ nhàng lui bước ra ngoài.

Bà An kéo tấm chăn lên ngang ngực rồi nhả người nằm xuống giường, sự cô quạnh lại ngự trị quanh bà,

Thật ra bà cũng không hiểu vì đâu mà bà lại có mặt ở ngôi nhà này.

- Vì Bích Khanh ?

Bà đau xót nhắm mắt hồi tưởng lại quãng thời gian qua, nước mắt tủi hờn ứa trên mi bà . Bà miên man với những suy nghĩ riêng mình cho đến khi cánh cửa chợt mở và ánh sáng luồn vào phòng khiến bà chớp mắt chợt tỉnh .

Tiếng hỏi đầm ấm của ông Tống vang lên .

- Bà không sao chứ ?

Bà nhìn ông rồi đáp .

- Tôi không sao.

Tôi có mua một ít trái vải cho bà ăn đây . Lúc xưa bà rất thích loại này , vải thiều đầu mùa đó .

- Ông cực công làm gì .

Ông chất lười, cau mày.

- Sao bà lại nói thế ? Vợ chồng với nhau đừng nên nói những câu dư thừa. Bà cố gắng uống thuốc cho mau lại sức .

- Cảm ơn thôi, nay mai là khoẻ . Ông đừng bận tâm lại sinh ra rầy rà cho ông .

- Bà nói vậy là sao ? Kim Lệ cũng không nhỏ mọn đâu .

Bà nhếch môi chua chát đáp :

- Tôi biết. Nếu bà ta nhỏ mọn thì tôi đâu được ở nơi đây .

- Sự thật là như vậy mà .

Bà nghe ông nói thế thì chợt thấy lòng nhói đau cay đắng .

- Phải , Tôi nào chối cãi . Cho nên tôi không muốn ông quá quan tâm đến tôi mà Kim Lệ lại nghĩ ngợi buồn lòng . Dù gì cô ấy cũng quá tốt với tôi rồi .

- Bà đừng nghĩ lung tung nữa , đang bệnh nên để tinh thần thanh thản, Kim Lệ không làm khó tôi đâu. Dù gì thì tôi vẫn luôn mong muốn tất cả những người thân của mình đều được hạnh phúc và vui vẻ. Bà không hờn giận mà chịu về đây chung sống cùng tôi, là tôi đã mãn nguyện lắm rồi .

- Tôi chỉ đem lại cho ông sự phiền phức và gánh nặng .

Ông thở dài cau mày nói :

- Sao bà cứ nói cái luận điệu ấy , mình là vợ chồng mà làm gì có sự tính toán so đo trong đó .

- Làm sao tôi có thể nghĩ như ông được .

- Bà đừng khiến cho tôi thêm buồn .

- Tôi xin lỗi ! Nhưng cứ mỗi ngày thấy con Bích Khanh là tôi đau lòng. Đời tôi thì coi như bỏ đi không tính , nhưng đời con Khanh thì lại khác. Sao ông không tính toán cho con nó chứ ?

- Ông chau mày nhìn bà vừa lạ lòng cửa không hiểu ý bà.

- Bà nói vậy là sao ?

- Con Khanh nó cũng là con ông ,mà . Nó cứ phải ru rú trong nhà tưới cây nhổ cỏ hết chuyện ấy thì lại cơm nước giặt giũ tôi thật đau lòng, tôi không muốn nó chỉ quanh quẩn nơi xó bếp.

Bà đưa mắt buồn phiền nhìn ra xa rồi khẽ khàng cất giọng trầm đượ nói :

- Tôi về đây ở chẳng qua là mong ông toan tính tương lai cho con, tôi không còn đủ sức lo cho nó, tôi vô dụng bất tài nên có chịu nhọc cũng cam tâm, nhưng không phải chỉ vì hai bữa cơm mà tôi đưa con nó về cùng ông . Ông hiểu không ? Tôi muốn nó có một tương lai tốt đẹp, tôi muốn ông cho nó điều đó . Điều mà tôi không thể cho nó. Thế mà từ lúc về đây nó cứ như một người quản gia cứ như một chị sen ở vườn. Ông không hề bận tâm gì về nó . Tại sao vậy ?

- Bà trách tôi như thế là sao ? Tôi nào ép buộc nó điều gì ? Nó muốn làm gì thì làm,tôi thấy nó không hề

buồn phiền miễn cưỡng .

- Thế ông đợi đến lúc đó nó khóc lóc lên tiếng cùng ông, ông mới cho là nó không toại nguyện ư ? Con Khuê thì đang làm ở công ty của ông nó chỉ mới hơn hai mươi đã làm trưởng phòng nhân sự, con Hạnh thì sắp sửa ra trường tôi chắc nó cũng không kém chị nó là bao, thế còn Bích Khanh nó được gì ? Quanh quẩn trong căn nhà rộng vắng này chẳng danh phận, chẳng bạn bè giao tiếp . Ông thật không công bằng !

Nhưng nó không có trình độ lại nhút nhát rụt rè làm sao mà giao tiếp làm việc.

- Chuyện gì cũng có khởi đầu của nó cả! Ông sao cứ bắt nó đốt bỏ giai đoạn! Bởi vì tôi không thể lo cho con ăn học tiếp còn ông chẳng lẽ nào ông không đủ sức . Chẳng qua chỉ vì ông không coi nó là con ông thôi.

- Huệ An! Bà lại nói sai rồi . Thật ra chỉ vì tôi vô tâm, vả lại tôi bận việc công ty suốt ngày có còn đâu thời giờ mà nghĩ, tôi cứ ngỡ nó không kêu ca buồn phiền là được rồi! Không phải là tôi không quan tâm đến con. Tôi chỉ chờ thêm ít thời gian sau sẽ kiếm cho nó một tấm chồng tốt, chia cho nó một phần gia sản, thật tình tôi không nghĩ là nó cũng muốn làm việc ở công ty.

- Nó là con làm sao dám kêu ca. Vả lại, nó xa ông cả một khoảng thời gian dài không gần gũi ông. Ông cũng biết đó, làm sao nó dám mở miệng trong khi còn Kim Lệ, còn hai đứa em gái khác mẹ nữa!

- Tôi không cố ý .

- Tôi biết ông không phân chia con này con kia chỉ vì ông không gần gũi nó nhiều, cho nên tôi mong ông hãy quan tâm đến con hơn, tôi không biết sống được bao lâu nữa mà nhắc nhở trách hờn ông! Ông đừng để bụng khó chịu vì tôi.

- Bà! - Ông Tổng cầm tay bà dịu dàng an ủi

- Bà đừng nói vậy . Bà còn sống lâu với tôi mà! Tôi còn mang nợ với bà nhiều lắm, tôi chưa trả đủ cho bà mà, tôi có lỗi, tôi đã làm khổ bà .

- Số phận tôi phải chịu, ông không cần bận tâm.

- Bà nói vậy sao được, nếu năm xưa...

- Đừng nhắc chuyện cũ nữa làm gì .

- Nhưng mà ...

- Tôi xin ông đừng nhắc chuyện cũ nữa, hãy để cho nó qua đi.

- Bà rộng lượng với tôi quá

- Không phải là tôi rộng lượng, chỉ vì mỗi lần nhớ đến chuyện cũ lòng tôi lại đau đớn bồi hồi, tôi lại không an tâm mà cứ tự vấn mình, cứ tự hỏi tại sao tôi lại còn có thể gặp lại ông? Tôi căm ghét chính bản thân mình .

- ...

Bà An sụt sùi rơi lệ:

- Mười mấy năm, mười mấy năm long đong khổ khổ có điều gì mà tôi chưa từng chịu đựng qua.

Cả hai người im lặng ngồi bên nhau, ông Tổng cứ thờ dài và xót xa nhìn những giọt lệ lăn trên đôi má của bà An mà không biết mở lời dỗ dành ra sao, và ông biết những gì bà khổ sở chịu đựng suốt từng ấy năm xa ông không thể chỉ có một đôi lời là xoa dịu được .

Ông siết nhẹ tay bà ủ vào lòng mình rồi khẽ nói:

- Bà đừng khóc nữa!

Ngoài sân có tiếng động và sự xuất hiện của bà Kim Lệ ở ngoài cửa . Bà thoáng nhăn mày khi nhìn thấy cảnh tượng giữa hai người, bà làm bầm nhỏ:

- Lại khóc! Suốt ngày chỉ biết khóc! Thật cũng biết cách làm mềm lòng người lắm!

Nghĩ thế nhưng bà vẫn tươi tắn nét mặt bước vào lên tiếng ngọt ngào hỏi bà An:

- Chị sao vậy chị An? Khó ở lắm sao chị ?

Bà An lau vội đôi dòng nước mắt cúi mặt khẽ trả lời:

- Tôi không sao. Cám ơn cô có lời quan tâm.

- Trời ơi! Chị lại khách sáo rồi, chị em ở chung nhà mà, sáng nay em nghe con Khanh nó nói chị khó ở nên lúc nãy em nói anh Tổng chở em ra chợ mua cho chị ít trái cây, biết chị thích trái vải gặp lúc vào mùa em mua cho chị ít cân dùng cho đỡ nhạt miệng .

Bà Lệ đặt túi trái cây lên bàn . Bà thoáng cau mày khi nhận ra ra cũng có một túi trái vải trên bàn . Bà vờ vô tình hỏi:

- Ủa! Có trái vải nữa đây. Ai mua cho chị vậy ? Vải thiều loại nhất đây mà! Khéo chọn quá sợ còn ngon hơn của em mua đó . Thật ra không cần ai trả lời bà cũng biết đó là do ông Tổng mua cho bà An, ánh mắt sắc lạnh lúc bà khẽ liếc nhìn về lũng túng của chồng rồi quay đi đơn đã :

- Em lấy cho chị ăn thử chị nhá .

Bà An lắc đầu:

- Cô cứ để đó cho tôi không dám phiền cô, tôi chỉ bị cảm xoàng thôi không phải phiền mọi người .

- Chị nói vậy sao được ! Mặc dù là xảm xoàng nhưng tuổi già sức yếu biết đâu được chuyện gì xảy ra, chị đừng ỷ mình còn son trẻ như xưa, đừng coi thường bệnh tật nguy hiểm lắm . Như em mà còn lo sợ đây huống chi lớn tuổi như chị, mỗi lần em bệnh là anh Tổng cuống quít lên hết . Bác sĩ này đến bác sĩ khác . Chị An à! Chị phải thận trọng sức khỏe của mình .

Bà An khẽ nhếch môi cay đắng khi nghe trong lời nói của Kim Lệ có biết bao nhiêu ẩn ý . Bà biết Kim Lệ muốn nhắc nhở bà về cái tuổi già xấu xí mà bà đành phải chịu đựng trong khi Lệ thì còn trẻ và đẹp hơn bà .

- Tôi biết .

- Chị biết là tốt rồi cố gắng giữ gìn đừng để điều gì đáng tiếc xảy ra, tội cho anh Tổng và các con lắm .

Bà An thở dài cố nén lòng khi nghe những lời xa xôi bóng gió của Kim Lệ .

- Tôi biết, cám ơn cô.

Thế nhưng Kim Lệ vẫn chưa muốn thôi bà khẽ liếc chồng rồi hỏi bà An:

- Có thật là chị thấy trong người không sao không?

- Tôi không sao!

- Nếu có gì thì phải nói ra cho em biết để em còn lo thuốc men trị cho chị . Chị đừng có giấu . Lúc nãy em thấy chị khóc mà .Chị không ổn phải không?

Bà An bối rối lắc đầu nhìn Kim Lệ như van nài:

- Tôi không sao thật mà .Cô không phải bận tâm.

- Nhưng lúc nãy em thấy chị khóc, chị đau ở đâu?

- Kim Lệ! Tôi xin cô, tôi không sao thật mà!

Lệ cau mày nhếch môi cười khẩy nhưng vẫn ngọt ngào nói:

- Không sao, sao lại khóc ? Chị làm thế người ngoài không biết lại cho là em ăn ở không phải với chị, nếu em có sơ sót thiếu quan tâm đến chị cũng chỉ vì em bận làm ăn buôn bán, em lu bu lắm không được thành thời nhàn rồi như người ta cho nên có gì không phải chị cứ lên tiếng đừng chấp nhất em làm gì, dù gì mình cũng là người chung một nhà, biết nhau quá có gì mà phải che giấu nhau.

Thấy chồng vẫn ngồi sờ sờ ở góc phòng, bà Lệ mới quay lại ngọt ngào nói:

- Anh không đến sờ à ? Đi làm đi kéo trễ, để em ở đây lo cho chị được rồi .

Ông Tổng gật đầu, đứng lên, nói:

- Ờ! Thôi hai chị em ở lại tâm sự với nhau, tôi đến sờ làm đây.

Nói dứt lời, ông quay lại bà An ân cần dặn:

- Bà yên tâm nằm nghỉ có gì nói Kim Lệ lo cho, tôi đi làm đây.

Bà An thở dài nhìn theo dáng ông bỏ ra ngoài mà buồn bã vì cái vô tình của ông. Ông không hề biết đến những gay cấn mà Kim Lệ đem đến cho bà! Ông thật vô tâm! Không trách ông được khi mà Kim Lệ quá khôn khéo ngọt ngào, không bao giờ Kim Lệ để lộ một chút khó chịu nào trên nét mặt đối với bà trước mặt ông, lúc nào Lệ cũng ngọt ngào sẵn đón cũng ân cần quan tâm đến bà nhưng điều đó chỉ riêng mình bà biết. Chỉ là sự dối bời sự dối trá, Kim Lệ rất ghét bà.

Chờ cho chồng đi khuất, Kim Lệ mới ngồi xuống chiếc ghế rót nước uống, nét mặt của bà đã thay đổi hẳn.

Mùi hương của tách trà tỏa lên thơm phức. Kim Lệ nhấp một ngụm rồi nhếch môi khen:

- Trà ngon lắm! Ở bên nhà lớn cũng chưa có dám uống loại trà ngon này, xem ra anh Tổng cũng quan tâm đến chị lắm. Chị thật khéo!

Bà An e dè nhìn Kim Lệ. Bà biết là Lệ đang muốn nói điều khó nghe với bà:

- Nhưng mà chị An à! Không phải tôi không biết hưởng thụ nhưng tiền của chồng con làm ra khó khăn lắm mình đâu thể nhả tâm mà ăn xài cỡ đó được! Có chăng là người không có nhân tính thôi.

- Kim Lệ!

Bà Lệ nhướng mắt nhìn bà hỏi cao giọng:

- Sao? Tôi nói không phải chỗ nào sao? Chị thấy đó, tôi ở với anh Tổng đã hơn hai mươi năm nay tôi đã phải chịu biết bao nhiêu mới được cái cơ ngơi này cho nên tôi rất quý trọng công sức chồng con làm ra, chị thì mới về đây cứ nhìn bề ngoài mà tưởng thế, chứ thật ra không như chị nghĩ đâu, tôi xin chị đừng quá đòi hỏi nơi anh Tổng.

Bà An cúi đầu khẽ đáp:

- Tôi biết chứ!

Bà Lệ cau mày:

- Chị biết? Chị biết được những gì? Chị biết được tâm trạng tôi không? Tôi chỉ hỏi chị một điều ấy thôi!

- ...

- Tôi không thể hiểu được tại sao chị lại có thể về đây ở? Chị toan tính điều gì đây chứ?

- Tôi chỉ muốn anh Tổng lo cho con Khanh, muốn anh ấy làm tròn bổn phận người cha.

- Thế chị có muốn anh ấy làm tròn bổn phận người chồng cùng chị nữa chứ?

- ...

- Chị không chối cãi? Chị là đàn bà, chị phải hiểu tâm trạng của tôi chứ. Tôi cũng có lòng ghen, có sự uất ức mà. Chị không thể tranh giành cùng tôi được không?

- Nhưng tôi biết đi đâu và làm gì bây giờ?

- Tại sao chị lại hỏi tôi? Tôi không cần chị đi đâu xa, chỉ cần chị dứt khoát với anh Tổng, chị đừng nắm nuôi lôi kéo anh ấy nữa, dù chị có tá túc nơi đây suốt đời tôi cũng không hề phản nản hẹp hòi. Tôi đã chịu đựng nhiều rồi! Chị biết không đây?

- Thế thì từ đầu cô cần gì phải chấp nhận cho hai mẹ con tôi về đây ở?

Bà Lệ nhếch môi cười khổ trong khi bà Huệ An vẫn lên tiếng hỏi gay gắt:

- Chính cô đã một hai nói với anh Tổng cho hai mẹ con tôi về ở cùng, cô còn hỏi thúc anh ấy xây căn nhà này cho tôi, bây giờ cô lại lên tiếng trách tôi!

- Phải, đó là chủ ý của tôi! Nhưng tôi nghĩ chị là người biết điều biết an phận, chị đã lớn tuổi rồi, chị phải biết suy nghĩ nhưng tôi đã lầm, chị không chỉ muốn có một chỗ an& chỗ ở mà chị còn muốn thay thế cả tôi trong lòng anh ấy!

- Tôi...

- Chị đã hứa gì với tôi khi mới về đây, chị nhớ không? Tôi đã quá tốt cùng chị rồi bây giờ con Khanh đã nhận được cha, tôi hứa sẽ lo cho nó, chị cũng nên tìm riêng cho mình một nơi chốn khác đi! Có lẽ tôi đã làm lẫn từ đầu với quyết định này, tôi không nên để chị về ở chung với tôi, tôi mong chị nên suy nghĩ những gì tôi vừa nói nếu chị còn chút nhân cách .

Nói xong bà Lệ quày quả bỏ ra ngoài trở về khu nhà của mình .Nét mặt bà hằn sâu nét suy tư và buồn bực . Bà đã tính toán sai lầm khi để cho người đàn bà ấy về ở chung cùng mình .

Bà nhớ rất rõ ngày ông Tổng đưa bà đến gặp hai mẹ con Bích Khanh, bà đã chạnh lòng khi thấy hình dáng tiêu tụy của cả hai mẹ con họ, họ sống trong túp lều che tạm bằng những tấm tôn rỉ sét tạc nhập bên cạnh hông một ngôi trường cũ ngoại ô. Bà An chỉ lớn hơn bà vài tuổi mà nhìn cứ như một bà lão tám mươi già nua hốc bác, còn Bích Khanh thì xanh xao, bà cũng chạnh lòng thương xót, vả lại bà thấy chồng còn mang nặng tình với hai mẹ con bà An, bà không muốn họ thoát ra ngoài tầm kiểm soát của mình . Bà nghĩ thà để cho họ về ở chung nhà gần bên bà, bà có thể kiểm soát họ, ngăn ngừa chặn đứng kịp thời những tình cảm cũ sống lại . Bà lại được tiếng nhân nghĩa mà Huệ An lại phải kính sợ bà, mang ơn bà, ông Tổng lại yêu thương nể phục lòng nhân từ của bà . Thế nhưng bà đã tính già hỏa non.

Từ ngày Huệ An về ở chung bà, ngày mỗi ngày cứ thấp thỏm nhìn ngó trông chừng lúc nào cũng không yên, ông Tổng qua lại thăm viếng Huệ An là bà lại thấy bói đau trong lòng!

Bá bước vào nhà ngồi xuống chiếc giường, buồn bực suy tư:

- Bà đã sai rồi

- Chị Lệ!

Tiếng chào của bà Bình khiến bà giật mình nhìn ra.

Bà Bình tươi cười bước vào nhà lên tiếng:

- Sao ủ rũ vậy ? Ai dám chọc chị bạn thân nhất của tôi như thế này ?

Bà Lệ gượng cười đáp:

- Chị mới sang chơi.

Bà Bình đặt cái xắc tay lên bàn nói:

- Có chuyện à ?

Bà Lệ chép miệng đáp:

- Chuyện gia đình chị biết rồi đó, có điều gì mà khiến cho tôi buồn bực ngoài chuyện đó .

- Lại là bà ta à ?

- Phải! Tôi muốn cho bà ta đi khỏi đây khuất mắt tôi cho xong.

Bà Bình nhướn mày hỏi:

- Sao lại vậy ? Chuyện này là chủ ý của chị từ đầu sao bây giờ lại thay đổi ?

- Tôi chịu không nổi chị Bình à . Tôi là đàn bà, tôi cũng biết ghen biết tức mà, cứ mỗi lần thấy anh Tổng qua đó, là lòng tôi lại sôi sục lên!

- Ấy! Bởi vậy người ta nói giận mất khôn, ghen thì hóa dại mà .Anh Tổng có qua đó thì cũng ở trong tâm mắt chị kiểm soát còn hơn bà ta đi chỗ khác ở có phải là chị thua không? Anh ấy lén lút thăm viếng dầm dúi tiền bạc làm sao chị kiểm soát được . Chị cứ bình tĩnh ngọt ngào là chị khôn, đừng dại mà cho họ thoát khỏi tay mình . Dù gì ở đây chị vẫn là người nắm quyền hành thao túng họ được, họ phải chịu nhục mình đừng dại mà thả hổ khỏi chuồng .

- Nhưng mà tôi không chịu được .

- Ấy! Có buồn bực thì đi du lịch ít hôm cho khuây khỏa . Chị cứ ăn ở tốt đẹp với họ vừa được lòng anh Tổng vừa khiến cho anh Tổng an tâm không bận tâm lo cho họ, nếu họ có vùi vĩnh gì tự khắc chị có cơ dèm pha anh Tổng sẽ thấy là họ quá đáng thôi. Bỏ đi. Cứ thế mà làm, đừng suy nghĩ nữa . Phải khôn khéo, phải bình tĩnh mới không thua thiệt, bây giờ họ ở trong tay chị, chị cho nhiều họ hưởng nhiều, cho ít họ được ít .Nè có thấy cái ghen của Hoạn Thư không?

- Tôi hiểu rồi, cảm ơn chị!

- Vậy thì thay áo ra phố với tôi. Hôm qua tôi nghe bà Định nói có một số hàng mới đem về, có đôi vòng hoa lý đẹp lắm, tôi muốn mua cho con Mai nhà tôi.

- Nó còn nhỏ tuổi chị cho đem cầm thạch không tốt đâu.

- Mua để dành cho nó về sau thôi.

- Cũng được! Tôi cũng muốn kiếm cho con Khuê tôi đôi hột tai, chị chờ tôi một lát .

Lát sau cả hai đã ở bên nhà của bà Định . Họ vui vẻ quây quần trò chuyện . Bà Định là người đàn bà lanh lợi anh nói lưu loát lại đi nhiều nơi vì yêu cầu của nghề nghiệp buôn bán nên bà ta là người mà các bà rất thích giao lưu để được học hỏi và nghe những chuyện lạ .

Bà Định mở tủ lấy đôi vòng ngọc xanh biếc đưa cho bà Bình xem:

- Chị xem hàng đi, không chê vào đâu được! Cặp vòng thật đều nước ngọc lên xanh trong biêng biếc, tôi mua tận bên Trung Quốc, cũng là chỗ quen biết cho nên họ mới để cho.

- Vậy là chuyển đi vừA rồi của chị đó à ?

- Phải! Chỉ định đi du lịch ,chơi cho khuây khỏa nhưng các chị biết đó, bệnh nghề nghiệp ngồi nói chuyện qua lại hỏi thăm nhau vô tình mới biết có đôi6 vợ chồng già không con cháu muốn bán cặp vòng này . Tôi cũng nhờ người quen giới thiệu cơ may làm sao họ lại để cho mình, chỉ là chị tôi mới nhường lại chứ thật ra tôi định để xài không bán đâu.

Bà Bình thích thú ngắm cặp vòng, gật gù mê rồi cười nói:

- Thôi. Chị để cho tôi, chị còn đi nhiều lại buôn bán nghề này kiếm lại đôi khác mấy hồi . tôi nói thật tôi ưng ý cặp ngọc này la(\m, nó thật hoàn hảo chẳng tỳ vết nước ngọc lại xanh biếc trong sáng thật là tuyệt .

Bà Định cười híp cả mắt nói:

- Chị là người biết xem hàng và biết xài, tôi để cho chị cũng không tiếc . Chị thích thì cứ lấy tôi biết tìm cái thứ hai cũng khó khăn lắm, nhưng chiều ý chị . Bận bề cả mà .Chị mua về cho cháu là nó thích lắm đó .

- Vâng.. Cám ơn chị .

- Đôi vòng này nó cũng có gốc tích đấy . Nghe đôi vợ chồng già người Trung Hoa này nói, xưa kia tổ tiên của họ làm trong nội cung, vì được lòng chủ nhân nên họ tặng cho cặp vòng nhân ngày lấy chồng, từ đó nó được lưu truyền theo các đời về sau, coi như là vật gia truyền của dòng tộc . Bây giờ họ đã già lại không có con cháu khi gặp tôi, họ coi như có duyên với họ, họ mới để lại cho tôi để lấy số tiền cùng nhau đi du lịch hưởng thụ những năm cuối đời rồi có chết cũng cam tâm, nghe nói có nhiều người cũng đến hỏi mua mà họ không bán đó .

- Thế à ?

- Thế mới có chuyện nói, duyên số mà chị .

- Như thế tôi cũng là người có duên với nó lắm đấy .

- Chắc là vậy rồi .

- Không nói thì thôi, đã nói thì đôi lúc mình nghĩ đến từ duyên số, định mệnh cũng đành . Các chị có tin vào chuyện đó không chứ tôi thì tin thật đó .

- Tôi cũng tin thế, có nhiều điều cả khoa học cũng không chứng minh được như là chuyện con lộn con ranh. Tôi có thấy chuyện ấy rồi, lúc xưa tôi còn ở dưới quê có một người hàng xóm bên nhà cứ mang thai đến tháng thứ bảy lại sanh non, lần nào cũng thế, sanh non đâu cũng ba lần thì có người họ nói cho biết cái tình trạng sanh con lộn con ranh, họ mới lấy lọ rồi quẹt vào tay đứa bé, đến lần sau bà ta cũng sinh non, đứa bé mới sinh ra có cái bớt đen ở tay y như lần trước bị quẹt lọ nổi . Thế các chị nghĩ sao? (chuyện này chưa nghe que, hồng bít thiệt hôn? hehe)

- Chuyện đời thật khó giải thích .

- Đấy! Còn nữa . Hôm nọ tôi nghe thằng Tâm nhà tôi đọc báo kiến thức nói, còn có cả tình trạng đầu thai lại kiếp này mà nhớ đến kiếp trước . Có đứa bé mới có ba bốn tuổi đầu mà cứ nói vanh vách là nó là người ở nước khác, nó tả lại cảnh nhà cửa, kể tên anh em cha mẹ của nó vào kiếp trước và cả nguyên nhân vì sao nó bị chết nữa, chị nghe xem có ghê không?

- Tôi cũng có nghe chuyện ấy .

- Thế cho nên, làm gì thì làm cũng phải tích đức lại để dành kiếp sau, kéo lại bị quả báo theo kiếp luân hồi thì chết .

Bà Lệ thoáng trầm ngâm không nói thì bà Định mới quay sang gọi chuyện:

- À, này chị Lệ! Chỗ bạn bè tôi hỏi thật, từ ngày chị để cho bà An về ở chung chị có thấy khó chịu không?

- ...

Bà Lệ chưa kịp trả lời thì bà Định đã chắc lưỡi nói luôn:

- Này! Kể ra tôi cũng phục chị lắm đó . Nếu mà là tôi thì có đi bằng đầu tôi cũng không cho, làm sao mà chịu nổi cái gai trước mắt chứ . Thà rằng bắt con về nuôi cho họ chứ để cho họ về ở chung nhà thì cứ như nuôi khỉ dòm nhà vậy .

- Làm sao được chị . bà ta không nơi nương tựa lại khổ sở quá, vả lại, lúc ấy anh Tổng cũng tha thiết nài nỉ, tôi không đành lòng .

- Chị thật tốt bụng, trên đời này dễ gì mà tìm được người thứ hai như chị . Thế chị có ghen không?

Bà Lệ cười khổ đáp:

- Tôi cũng là đàn bà, là con người có phải sỏi đá gì mà không ghen, nhưng nghĩ thấy người ta bây giờ thua thế mình, lại chịu lụy nhờ vả mình, mình ghen làm gì nữa . Chỉ có khi nào mình thấy thua kém tình địch, mình mới ghen thôi. Sự ghen tuông chỉ chứng tỏ cho người ta biết cái hèn kém của mình so với họ mà thôi, tôi không dại gì mà ghen chị à .

- Chị thật có bản lĩnh . Ở đời việc gì cũng nên suy xét bình tĩnh đừng nóng nảy mà mất khôn đi. Tôi thì tôi được cái tánh ấy . Việc gì tôi cũng không vội, cứ từ từ suy nghĩ mà làm .

- Chị nói cũng phải, làm ấm i lên thì được ích gì, ông ấy lại giấu họ đi lén lút qua l.ại, còn hơn cả bây giờ . Chị vừa khôn khéo lại nắm dao bằng cán, cả con phố này ai cũng đều khen chị .

Bà Bình chen vào nói:

- Bởi thế cho nên tôi mới nói, chị ấy vừa được tiếng lại vừa cầm quyền muốn họ bé thì bé muốn họ to thì to, ông chồng cũng phải kiêng dè sợ chị ấy .

Sau buổi trò chuyện cùng các bà bạn, Kim Lệ ra về thì thấy lòng nhẹ nhõm hẳn đi. Kể ra thì có bạn bè tán gẫu tâm sự cũng có ích cho tâm hồn . Họ nói cũng đúng, từ ngày bà để chồng đón Huệ An về nhà thì ông như có y kiêng nể bà hơn, không hề dám trái lời bà nhất là những lúc bà có điều gì không vui ông cứ xoắn xuýt han hỏi dò dành những lúc ấy bà cảm thấy sự buồn bực cũng nhẹ nhàng đi và cũng vui cả những lo âu khó chịu trong lòng .

Tiếng còi xe reo vang ngoài cổng, Bích Khanh vội tắt vòi nước chạy nhanh ra mở cổng cho cha.

Ông Tổng lái xe vào trong sân rồi tươi cười nhìn cô nói:

- Hôm nay nhà ta có khách, con chuẩn bị ít món ngon đãi cậu Đình nghe con.

Bích Khanh dạ nhỏ rồi tò mò nhìn người thanh niên đang loay hoay với mớ hành lý trên tay đi bên cạnh cha mình .

Cô tiến lại chào rồi nói:

- Anh để tôi giúp anh.

Anh ta bật cười rồi đáp:

- Cảm ơn. Tôi là đàn ông mà cô nói thế khiến tôi ngại quá .

- Ơ. Chẳng là tôi thấy anh cứ loay hoay mãi, anh cứ để tôi xách giúp chiếc túi nhỏ, còn hai chiếc valy nặng kia anh sẽ dễ dàng cầm mà, đâu phải tôi chê anh không có sức đâu.

- Cũng được . À! Tôi nghe nói bác Tổng có ba cô con gái, không biết cô làm con thứ mấy của bác ấy ?

- Tôi lớn nhất . Tôi tên Bích Khanh, kể là đến Bích Khuê còn Bích Hạnh là út . Tôi đưa anh lên phòng

rửa mặt, nghĩ ngợi chút nữa Hạnh về tôi nói nó đưa anh đi tham quan ngôi nhà của chúng tôi.

- Thế sao không là cô?

- Xin lỗi . Tôi phải nấu cơm và còn nhiều công việc chưa làm xong, nếu anh chờ tôi thì lâu lắm .

- Vậy mà tôi tưởng tôi đã làm cho cô mất thiện cảm ngay phút gặp đầu rồi chứ .

Khanh khẽ liếc sang phía anh chàng, rồi vội quay đi khi bắt gặp nụ cười của anh ta dành cho cô, cô thoáng lúng túng đáp:

- Làm gì có .

- Nếu vậy thì tôi rất vui. Cô Khanh...

nè! Tối nay tôi muốn mời cả ba cô đi uống nước không biết có được không?

- Tôi...

- Không có gì đâu. Tôi sẽ xin phép hai bác coi như là tôi ra mắt các cô thôi, vì từ đây về sau tôi sẽ làm phiên gia đình lâu, cho nên cái lễ nhỏ này chỉ là để các cô dễ dãi cho tôi về sau nếu tôi có sơ xuất gì trong khi tá túc ở đây thôi

- Anh không phải lo, gia đình tôi rất hiếu khách. Vả lại, theo tôi nghĩ và nhận xét anh cũng không phải dễ ghét là bao

Đình nhướng mày cười lớn, hỏi:

- Vậy sao? Cô không gạt tôi chứ. Cảm ơn cô thật nhiều

- Sao lại cảm ơn tôi?

- Vì từ lúc tôi bước vào nhà cô đã cho tôi hai niềm vui rồi

- Là sao?

Đình nhìn về mặt ngơ ngác đến dễ thương của Khanh mà nói

- Lần thứ nhất là cô nói tôi không đến nỗi mất thiện cảm khi mới gặp lần đầu. Lần thứ hai là tôi không đáng ghét. Cô khiến cho tôi không còn e ngại và mang tâm trạng lo lắng khi đến đây nữa

- Chẳng lẽ nhà tôi là nơi ghê gớm vậy sao?

Khanh mỉm cười khi vừa đến trước cánh cửa phòng dành cho Đình rồi hỏi anh. Đình nhún vai đáp

- Tâm lý thôi. Tôi là đàn ông khi nghe nơi mình sắp sửa đến ở lại có ba người con gái đẹp cho nên tôi cũng phải lo lắng và rụt rè chứ

- Rụt rè à? - Bích Khanh bật cười nhìn nét mặt láu lỉnh của Đình trái ngược với lời nói ra vẻ chân chất thật thà của anh - Anh thật biết cách nói đùa đó. Tôi không nghĩ là anh có tâm trạng đó đâu. Thôi vào phòng đi, anh xem cách bày trí trong phòng có vừa ý anh không? Nếu có gì cứ nói với tôi, tôi sẽ thay đổi lại cho anh

Đình theo chân Khanh bước vào phòng mà nét mặt anh vẫn còn phảng phất nét ngơ ngẩn bởi vì nụ cười của Khanh

Cô ấy thật đẹp khi cười. Nụ cười khiến khuôn mặt cô bừng sáng lên rạng rỡ lôi cuốn

- Nè, anh Đình!

- Ơ

- Làm gì mà anh như mất hồn vậy? Anh vừa ý với căn phòng này không?

- Ơ. Đẹp lắm! Rất đẹp

Khanh thoáng cau mày rồi đỏ mặt vì cử chỉ lạ lùng của Đình, anh chàng không nhìn căn phòng mà lại cứ nhìn cô rồi lẩm bẩm câu trả lời. Đẹp lắm! Đẹp lắm! Người gì mà thật lạ không biết có vấn đề gì không nữa

Cô nghĩ mình không nên ở nán lại thêm nên lên tiếng cáo từ

- Nếu vậy, tôi xin phép ra ngoài. Anh cứ tự nhiên

Khanh nói xong bước nhanh ra khỏi phòng nhưng cô chưa đi được mấy bước thì Đình đã gọi cô lại

- Cô Khanh!

Khanh dừng lại hỏi

- Anh cần gì nữa?

- O'. À! Tôi muốn nhắc cô nhớ lời mời của tôi tối nay

Khanh mỉm cười đáp

- Từ đây đến tối đâu có lâu. Tôi nhớ mà. Nếu không, tới bữa cơm, anh có thể gặp hai cô em tôi để nói cũng được

- O'. Phải. Nhưng tôi chỉ muốn nhắc với cô thôi

- Tôi nhớ rồi. Chào anh

Đình chờ cho Khanh khuất sau cánh cửa anh mới khép cửa lại, rồi đứng lặng một hồi lâu, trầm tư suy nghĩ. Không biết anh đã nghĩ gì nhưng trên môi anh nở một nụ cười lạ lùng xen lẫn thích thú, anh lẩm bầm nhỏ

- Chuyện gì đã xảy ra đây?

Đình liếc nhanh mâm cơm thơm tất trên bàn và cảm nhận cái khéo léo đảm đang của người nội trợ trong nhà này, anh lên tiếng

- Bác Tổng! Cháu chưa ăn nhưng thấy thức ăn thật ngon và nhiều nữa. Bác hậu đãi cháu, cháu thấy ngại quá

Ông Tổng cười vui, đáp

- Có gì đâu, chỉ là cơm bữa trong gia đình thôi. Cháu cứ tự nhiên như ở nhà cháu vậy

- Cảm ơn bác

Bà Lệ kéo ghế ngồi rồi xởi lời mời Đình

- Cứ tự nhiên đi cháu. Nhà hôm nay thiếu hai chị em con Khuê và con Hạnh

Ông Tổng hỏi

- Tụi nó đi đâu?

- Con Hạnh thì xin phép tôi ra cấp chơi, có lẽ tối nó mới về. Còn Bích Khuê thì đi thăm bạn. Nghe nói mẹ bạn của nó bị mổ xẻ gì đó nằm bệnh viện nên nó đến giúp

- Vậy à? Hèn gì tôi thấy nhà hôm nay thật yên tĩnh, vắng lặng

Bà lườm ông, nói:

- Ông đó. Có cậu Đình ở đây mà ông nói vậy, làm như mấy đứa con của mình nó quấy phá ghê lắm không bằng

- Ày! Nó không quấy phá nhưng tôi cứ như ở giữa đám sơn đông mãi võ vậy?

Bà quay sang Đình phân bua

- Cháu đừng nghe lời ông ấy. Thật ra Bích Khuê và Bích Hạnh không đến nỗi thế đâu

Đình mỉm cười, đáp

- Dạ. Thật đáng tiếc cháu định tối nay mời các cô đi dạo phố, coi như lễ ra mắt của cháu. Vả lại, cháu cũng muốn đi tham quan cảnh ở đây, không ngờ lại không có duyên

Ông Tổng liền nói:

- Thế thì cháu đi với Bích Khanh cũng được vậy. Bích Khanh! - Ông quay sang cô rồi nói - Con đưa cậu Đình đi chơi cho biết

Khanh nói

- Ba à! Hay là chờ hai em con về cùng đi cho vui

- Ày! Biết bao giờ nó về

Bà Lệ thoáng nhăn mày nói

- Thôi thì con nó không ưng ông ép làm gì

- Không được, cứ để nó đi chơi cho khuây khoả, suốt ngày nó cứ ru rú ở nhà, nay sẵn dịp có cậu Đình ở đây, để cho cậu Đình đưa nó đi chơi tôi cũng yên tâm hơn

- Ông khéo vẽ chuyện. Nó đã không chịu mà cứ cố nài

Đình thấy bà Lệ có ý không bằng lòng lại căng thẳng với ông Tổng nên vội lên tiếng

- Hai bác à! Hay là cứ để cho cô Khanh quyết định. Nếu cô ấy thích thì cháu xin phép bác cho cháu đưa cô ấy đi, nếu không thì thôi vậy

Bà Lệ liếc ngang nói:

- Ờ, cũng được. Nhưng tôi nghĩ con Khanh nó cũng chẳng ham thích gì đâu. Phải không con?

Khanh nhìn bà rồi nén tiếng thở dài đáp

- Dạ. Con nghĩ nên chờ các em con về đi thì hơn, con cũng chẳng biết chỗ nào với chỗ nào làm sao mà giới thiệu cảnh vật với anh Đình được

Nghe Khanh đáp thế bà Lệ cảm thấy hài lòng nên không còn cau có khó chịu. Bà cười giả lả:

- Thôi dùng cơm đi kéo thức ăn nguội mất ngon

Đình liếc nhanh mọi người rồi bưng chén cơm lên, trong suy nghĩ anh thoáng có chút hiếu kỳ thắc mắc. Anh nhận ra giữa Khanh và mẹ cô có điều gì đó không ổn. Nghĩ thế, nhưng anh không nói ra chỉ âm thầm quan sát họ

Gió đêm xào xạc khua những tán lá trên cao tạo nên âm thanh riêng của trời đêm. Trăng non lơ lửng nhàn nhạt nửa vầng treo trên nền trời đen

Đình thả bước đi dạo quanh khu nhà anh vẫn thường có thói quen tản bộ sau bữa cơm trước khi lên giường ngủ

Thật ra anh đến thành phố này không được sự hoan nghênh mấy của cha mẹ. Ông bà muốn anh ở lại công ty giúp ông bà quản lý cơ sở làm ăn nhưng anh lại thích đi ra ngoài hơn, anh muốn vừa làm vừa tìm tòi học hỏi thoát ra khỏi sự bao che đùm bọc của cha mẹ. Anh không muốn việc gì anh làm cũng có sự thuận lợi vì được cha mẹ anh đỡ đầu. Cứ như thế anh chẳng thấy mình tự lập được thân và phát huy được tài năng riêng của mình. Anh đến đây làm và chỉ chấp thuận cho cha mẹ anh can thiệp vào chuyển đi của anh một điều là nhờ ông bà Tổng cho anh được ở trọ. Nghe đâu ông Tổng xưa kia là bạn thân với cha mẹ anh từ lúc còn đi học

Anh cũng rất bức bối vì quyết định này của cha mẹ, anh không muốn nhờ vả người lạ vừa phiền phức vừa mang ơn người ta lại không được tự do bằng mượn nhà ở. Nhưng nếu anh không nhượng bộ thì cha mẹ anh nhất định không để anh đi vì lý do ông bà không an tâm khi để cho anh một mình nơi đất lạ xứ người. Thật là khổ

Tiếng ho vọng từ căn nhà nhỏ bên vườn ra khiến Đình chú ý và lần bước tìm đến

Căn nhà nằm trong khuôn viên khu vườn của ông Tổng, có lẽ là người cùng nhà của ông hoặc là họ hàng thân thuộc

- Bích Khanh! Má thấy đỡ nhiều rồi, con không phải lo nữa

- Vậy sao má? Nhưng mai má phải chịu khó ăn cháo thêm một ngày nữa con mới an tâm

- Được rồi. Má nghe lời con. Khanh à! Má muốn nói với con một chuyện

- Chuyện gì má?

- Má đã nói với ba con rồi, ba con sẽ đưa con vào công ty làm với Bích Khuê

- Con có biết làm gì đâu chứ. Con không có trình độ chuyên môn

- Con không phải lo, ba con biết sắp xếp mà. Chẳng lẽ cả một cơ sở làm ăn như thế không có chuyện gì cho con làm sao

- Có chứ má. Nhưng là những công việc không quan trọng mấy, thí dụ như làm tạp dịch vậy

- Ôi! Làm gì có. Sao lại là tạp dịch chứ?

Có tiếng Bích Khanh cười nhỏ

- Má ơi! Làm tạp dịch là may lắm rồi. Với trình độ của con thì ba biết sắp xếp ra sao, thư ký thì cũng phải có bằng chuyên môn nữa đó, cái chuyện này con chắc là má lại eo xèo làm khó ba rồi phải không?

- Má muốn giành quyền lợi cho con thôi, không muốn con thua thiệt mãi. Ở căn nhà này, suốt ngày cứ như con sen, con ở

- Má! Sao má lại nói vậy? Lỡ má Hai nghe có phải phiền phức không. Con sống như thế này là mãn nguyện lắm rồi, được gần má gần ba để chăm sóc cho cả hai người, không phải khổ sở chạy cơm chạy gạo bữa no bữa đói, con còn đòi hỏi gì chứ

- Khanh! Con thật không có chí, sống như thế này mà con đã cho là đầy đủ ư? Má thấy con thua thiệt. Đối với họ, má không cam tâm. Dù gì con cũng là con của ông Tổng, con phải có tương lai và địa vị chứ

- Con không thấy mình thua thiệt điều gì cả, con biết má nghĩ gì rồi, nhưng con không muốn má gây cho ba áp lực và không muốn má Hai phiền lòng. má Hai tốt lắm rồi, má đừng để mất hoà khí trong gia đình

- Khanh! Con thật khờ dại đó. Không biết suy nghĩ giành lấy cho mình quyền lợi, má lên tiếng cũng là vì cho con mà

- Con biết, nhưng má à...

- Con không phải nói cứ để mặc má lo, con phải đi làm, phải nắm lấy cái mà con phải có không thể để thua thiệt với người ta

Thấy bà có ý giận, Khanh thôi không tranh cãi nữa

- Thôi được rồi má à. Con nghe lời má. Nhưng má nhớ đừng gây áp lực quá nhiều cho ba con đó

Đình nghe hết câu chuyện của họ và lơ mờ hiểu ra vì sao thái độ của bà Lệ lại không có mấy thân ái với Bích Khanh. Thì ra bà Lệ không phải là má ruột cô, mà là người đàn bà nãy giờ cô đang nói chuyện trong nhà này. Anh thoáng cau mày định quay gót trở về, anh không muốn họ cho là anh nghe lén chuyện nhà của họ, thì ông Tổng cũng vừa đi đến

- Ủa! Đình đó hả?

- Thưa bác

- Sao lại lang thang ở đây, buồn rồi phải không?

- Dạ không. Cháu đi tản bộ cho giãn gân cốt thôi

- Vậy à? Cháu theo bác vào đây. Bác giới thiệu cho cháu quen một người

- Dạ

Đình theo chân ông Tổng bước vào căn nhà lúc nãy mà anh đã nghe được câu chuyện của hai mẹ con Bích Khanh

Căn nhà tuy nhỏ nhưng thiết kế bên trong không kém phần sang trọng đẹp đẽ. Những đồ vật trang trí đắt tiền như muốn nói lên thân phận không hề kém của chủ nhân

Người đàn bà trung niên bước ra khi nghe tiếng ông Tổng vang lên hỏi. Bà mặc bộ đồ mát bằng lụa màu mỡ gà với mái tóc vấn cao, mặc dù khuôn mặt hơi xanh xao nhưng vẫn còn nét đẹp thời xuân thì xưa. Bà nhã nhặn cất tiếng hỏi, giọng nói của bà thật êm ái mềm mại. Anh thoáng nhận xét rồi thú vị. Khẽ nhìn trộm sang ông Tổng nghĩ

Ông đúng là người đào hoa. So ra bà và bà Lệ không ai thua kém ai, có lẽ lúc xuân thời họ rất đẹp

- Tối rồi ông còn ghé xuống thăm tôi làm gì?

- Xem bà có khoẻ chưa? Vả lại, tôi muốn giới thiệu bà với cậu Đình con của người bạn thân của tôi, nay mai cậu ấy sẽ ở lại nhà ta

- Cháo chào bác

Đình vội lên tiếng sau lời nói của ông Tổng

Bà An đưa mắt nhìn Đình mỉm cười đáp lại. Chỉ qua ít giây ngắn ngủi quan sát Đình, trên môi bà đã nở nụ cười ý nhị hài lòng

Chàng thanh niên này cốt cách thật phong nhã

Bà quay sang Khanh, nói:

- Con làm nước mời anh và ba con đi con

Khanh "dạ" khẽ rồi quay vào trong. Bà quay lại tiếp tục câu chuyện với chồng

Sau khi ông Tổng và Đình ra về, bà An vẫn còn ngồi trầm ngâm nhìn theo bóng của hai người nét mặt bà có niềm vui phảng phất

- Má! Má vào ngủ đi má

Bà giật mình nhìn Khanh, rồi gật đầu nói

- Ờ

Khanh định quay ra đóng cửa thì bà gọi cô lại

- Khanh à!

- Dạ

- Con thấy cậu Đình ra sao con?

Khanh lạ lùng nhìn bà

- Má hỏi vậy là sao?

Bà chất lưỡi

- Má hỏi thì con nói đi. Con thấy cậu ta ra sao?

- Con cũng chưa tiếp xúc nhiều lắm sao con biết được

- Ày! Người tốt hay xấu chỉ cần tiếp xúc lần đầu là ta đánh giá được thôi

- Má à! Sao má biết?

- Má cảm nhận được

- Nhưng con thì không. Con chưa đủ kinh nghiệm như má

Bà cười vui

- Con nhỏ này, dám nói mát me với má nữa à

- Con nói thiệt đó. Nói chung, anh ta chắc là người tốt nên mới được ba cho vào nhà ở, nếu không dễ gì phải không má

- Ờ. Con cũng biết cách nói lắm

- Nhưng mà chuyện đó có gì mà má phải quan tâm. Con thấy hôm nay má vui lắm thì phải. Nhờ ba đến thăm phải không?

- Nè! Chọc ghẹo cả má sao

- Con đâu dám

Bà cười vui rồi trở vào phòng với những suy nghĩ chớm thành trong đầu. Thì ra ông Tổng cũng có lòng lo thật sự cho Khanh, ông không gạt bà. Chàng thanh niên ban nãy rất khá, tướng mạo phi phàm, ăn nói lại lễ độ, phong cách có khí chất. Ông Tổng cũng biết chọn rể lắm. Ngày mai bà phải hỏi rõ về cậu ta mới được

- Á! Á! Á!

Tiếng hét của Bích Hạnh lồng lộng giữa đêm

- Má ơi! Má!

Đèn được bật sáng và tiếng chân mọi người chạy đổ dồn về phía phòng vệ sinh cuối dãy hành lang lâu

- Nè! Làm gì mà cô la hét dữ vậy?

- Anh là ai? Tại sao lại ăn mặc như thế này tùy tiện vào nhà tôi? Má ơi!

- Trời ơi! Đừng có hét lên nữa, cả nhà thức giấc bây giờ. Cô là ai vậy?

- Anh là ai?

- Chuyện gì vậy Hạnh?

Hạnh chạy xô lại ôm mẹ nói:

- Má! Hắn ta là ai vậy?

- Trời ơi! Thiệt tình. Con làm cả nhà thất kinh. Đây là cậu Đình, mới đến nhà ta lúc chiều, con đi vắng nên không biết đó thôi.

- ...

- Cậu Đình, đây là Bích Hạnh con gái út tôi đó, nó đi cấp chơi với bạn đến giờ mới về nên không biết có cậu đến nhà.

Hạnh bẽn lễn nhìn Đình, lí nhí nói:

- Đâu có ai nói cho con biết đâu

- Con về muộn quá, nhà đi ngủ hết rồi còn nói gì được

Đình vội lên tiếng

- Cũng tại cháu thôi, nếu cháu không xuống phòng tắm thì đã không gây cho cô Hạnh sự hốt hoảng như thế. Cháu xin lỗi.

- Có gì đâu. Tại con bé này có cái tật hay la vậy mà.

- Má! Con la cũng phải, chứ lỡ ra là ăn trộm thì sao.

- Thôi đừng làm ồn nữa, khuya rồi, về phòng đi.

Hạnh nhìn theo Đình quay đi mà cô chợt nở nụ cười e thẹn. Cô nhìn lại chiếc quần soọc và cái áo thun xốc xếch cùng chiếc khăn tắm vắt lắt lẻo trên vai mình rồi nhún vai lăm bầm .

- Nhầm nhò gì . Còn đỡ hơn anh ta chỉ có mỗi chiếc quần ngắn với cái khăn tắm còn xấu đáng hơn mình nữa kia .

o o o

Đình thức dậy với ánh sáng ban mai dịu dịu qua khung cửa sổ cùng tiếng chim hót ngoài vườn .

Thật là một buổi sáng tuyệt vời y như trong truyện hay tả cảnh êm ả của bình minh trong khung cảnh thanh bình đẹp đẽ .

Đình vươn vai và nhớ lại ngày hôm qua , ngày đầu tiên anh đến nhập cư ở đây đã có nhiều ấn tượng để anh phải nhớ đến , tất cả đều không thể quên nhất là cái cảnh ồn ào của Bích Hạnh đêm qua . Thật đáng cười . Lần đầu tiên anh gặp một cô gái trong tình trạng không lịch sự chút nào . Nhất là một cô gái thật xinh nữa , dù gì sáng nay anh cũng phải nói lời xin lỗi với cô ấy .

Anh chỉnh trang lại y phục và tự hài lòng với chiếc áo sơ mi màu cam nhã nhặn của mình .

Anh khép cửa và bước xuống lầu .

- Híc , híc , híc .

Tiếng nước nở nhỏ vang lên giữa buổi sáng ban mai êm ả của căn nhà khiến cho Đình ngạc nhiên dừng chân tìm kiếm .

- Ai lại khóc kỳ lạ như vậy ? Mới sáng sớm không lẽ gia đình ông Tổng đã xảy ra chuyện gì ?

Đình lo lắng và thắc mắc cho đến khi anh nhận ra cái dáng mảnh mai của cô gái nơi ban công lầu sát bên phòng của anh .

Anh cau mày rồi bước đến , lên tiếng gọi .

- Cô à !

Người con gái ngược lên nhìn anh khiến anh sửng sốt lặng đi . Cô gái có khuôn mặt thật đẹp . Cái đẹp náo nức và mỏng manh tựa như giọt sương mai dưới ánh mặt trời khiến cho ta bàng hoàng cảm nhận được sự quyến rũ kỳ lạ nhưng cũng lo lắng vì sợ nó chợt tan biến mất .

Mái tóc đen huyền xõa trên vai ôm lấy khuôn mặt thon thả xinh xắn , đôi mắt còn nhật nhòa ngấn lệ . Cô gái thẳng thốt khi nhận ra anh , cô lắp bắp hỏi .

- Anh là ai ?

Lần thứ hai anh được hỏi câu ấy kể từ khi đặt chân đến nhà này . Mà câu hỏi cũng do hai cô gái đẹp lên tiếng , anh đoán có lẽ đây là cô con gái thứ ba của ông Tổng mà anh chưa được biết , anh buột miệng nói .

- Bích Khuê !

Cô gái mở to mắt kinh ngạc khi nghe anh gọi tên cô .

- Ơ . Sao anh lại biết tên tôi ? Anh là ai vậy ? Sao lại đường đột vào đây chứ ?

- Anh sợ gặp tình trạng như Bích Hạnh đêm qua nên vội thanh minh và trấn an cô .

- Cô đừng hoảng hốt . Tôi là người quen mà .

- Anh quen . Mà quen ai ?

- Để tôi giải thích . Tôi là Huy Đình . Tôi mới đến đây hôm qua . Ba tôi và Bác Tổng là bạn và tôi được bác Tổng cho đến đây ở nhờ .

- Vậy ư ?

Khuê đưa mắt nhìn Đình nhưng vẫn còn vẻ hồ nghi trong câu nói .

- Sao tôi lại không nghe nói ?

- Là vậy . Đáng lý ra cuối tháng này tôi mới đến , nhưng vì tôi muốn đến sớm hơn để làm quen với gia đình cô và phong thổ ở đây . Hôm qua tôi ghé công ty và bác Tổng đã đưa tôi về nhà , cô thì nghe nói đi thăm người mẹ của bạn bị bệnh nên tôi chưa được tiếp kiến cô .

Khuê khẽ gật đầu .

- Thì ra là vậy .

- Lúc này tôi định xuống chơi , nhưng nghe tiếng khóc của cô tôi mới tò mò tìm đến , tôi sợ có chuyện gì không ổn xảy ra . Cô có cần tôi giúp đỡ gì không ?

Bích Khuê nghe Đình nói dứt tiếng thì nét buồn lại hiện trên nét mặt cô ủ rũ , đáp .

- Anh không giúp gì được nữa đâu .

- Sao vậy ?

- Vì bác Năm mẹ của bạn tôi đã qua đời rồi .

- Thành thật chia buồn. Thế tại sao cô lại khóc ? Làm tôi cứ ngỡ có chuyện gì xảy ra cho gia đình .

- Nè ! Đừng có nói bậy , mới sáng sớm linh lắm đó , phun nước miếng nói lại đi .

Đình trở mắt nhìn Khuê . Anh khẽ nhún vai về khấn trượng trách móc của Khuê đối với mình mà ngán ngẫm nghĩ .

Mới sáng sớm cô ta khóc lóc thì không cho là xui , mà mình chỉ nói có một câu đã trách móc mình rồi .

- Tôi xin lỗi . Coi như tôi chưa nói gì .

- À ! Anh là Đình phải không ? Tôi nhớ tên anh rồi . Huy Đình . Tên hay lắm . Anh Đình ! Vậy là anh lên đây chưa có kế hoạch hay công việc gì làm ngay phải không ?

- Phải . Coi như là vậy cuối tháng này tôi mwois trình diện , coi như rảnh rồi được gần mười hôm .

- Vậy đi. Nếu anh không có việc gì làm , anh đi với tôi đến giúp Yến lo đám tang cho mẹ bạn ấy được không ?

- Ở ...

- Anh đừng ngại . Tôi nhờ anh làm việc tốt thôi mà . Vừa giúp ích cho người mà lại tích đức cho mình , không phí công sức và thời gian đâu . Anh đồng ý nghe ?

- Tôi ...

- Thôi được rồi . Anh sẽ về phòng thay cái áo trắng đi , tôi lấy một ít vật dụng rồi ta đi .

Nói xong , Khuê đứng dậy nhanh nhẹn quay vào phòng mình sau khi đã hồi thúc Đình .

- Anh mau mau lên nha . Mình đến sớm coi có phụ được việc gì không . Tôi chờ anh ở ngoài cổng , anh đi xe chung với tôi , không phải lấy thêm xe . Nhà bạn ấy chật không có chỗ gửi xe đâu .

Đình ngơ ngẩn thờ ra khi cái bóng mảnh mai của Khuê khuất sau khung cửa.

- Chuyện gì đây ?

Các cô gái nhà này thật lạ . Một cô thì nghi ngờ sức vóc của anh đòi giúp đỡ anh ngay từ phút đầu gặp mặt , một cô thì khiến anh mất hết hồn vía nửa đêm và sợ đến cứng người , còn cô này thì mới sáng khóc và cái đám tang xa lạ ở tận đâu đâu mà anh không thể từ chối . Không hiểu còn điều gì xảy đến cho anh nữa trong những tháng ngày tá túc ở đây .

Đình theo lời chỉ dẫn của Khuê lái chiếc xe vòng vèo qua các con đường đến trước ngôi nhà nằm sát trong cái hẻm nhỏ .

Tiếng trống kèn và tiếng khóc đặc trưng của một đám tang vang tận ra ngoài ngõ .

Anh dừng xe cho Khuê bước xuống và kể từ đó anh cứ như một công cụ mặc cho Khuê điều khiển lèo lái , lúc thì đưa cô đi mua hoa quả , lúc thì tiếp họ nhóm khách này , lúc thì hướng dẫn người chụp hình sao cho chính xác và ghi đủ lễ nghi , rồi thì bận rộn bên cô phụ cô kê bàn ghế hoặc trả lời những câu hỏi mà anh không hề biết , đại loại như tại sao đám ma người ta lại phải căng vải trắng che các tấm gương lại hoặc vì sao lại đốt đĩa đèn dầu dưới quan tài hay vì sao những người đến吊唁 lại được gia chủ lì xì cho chiếc phong bao đỏ , trong đó có một cục kẹo .

- Tại sao kỳ vậy anh Đình ? Người ta đến phúng điếu lại được gia chủ gửi cho một phong bao vậy ?

- Tôi không rõ . Có lẽ đó là phong tục của người Hoa , đó là sự đáp lễ coi như lời cảm ơn của gia chủ đối với khách viếng .

- Ngộ quá hả .

- Sao cô không hỏi thử người nhà cô Yến xem ?

- Ai lại thế ? Họ đang lu bu , buồn khổ , ai lại đi thắc mắc chuyện này ? Làm như thế người ta hiểu lầm lòng tốt của mình không phải chân thành đến chia buồn mà là hiểu kỳ tò mò lắm .

- Trời ạ !

Đình than thầm , rồi nhún vai nhìn Khuê :

- Thế thì cô đừng hỏi tôi nữa . Tôi mù tịt về chuyện này .

- Tôi cứ tưởng anh là đàn ông thì anh biết chứ .

- Đàn ông đâu có nhiều chuyện .

- Ở . Vậy là anh nói tôi đàn bà nhiều chuyện ư ? Anh lạ ghê . Tự nhiên sao lại mắng tôi ?

- Tôi chỉ nói thế thôi . Đó là do cô suy diễn như vậy , chứ cô hỏi những câu tôi thật sự lúng túng vì cô đó

- Tôi không nghĩ vậy . Tôi tưởng đàn ông thì cái gì cũng phải biết hết .

- Vì sao cô lại nghĩ thế ?

- Vì đàn ông đi nhiều , tiếp xúc giao thiệp nhiều , phải hiểu biết nhiều . Vì đàn ông cái gì cũng ... Ờ . Đại khái là đi đây đi đó nhiều hơn phụ nữ .

- Thôi , thôi . Nói chung cô cho là đàn ông chúng tôi phải hơn phụ nữ về hiểu biết chứ gì ? Nhưng cô không nghĩ , bây giờ nam nữ bình đẳng mà . Vấn đề trò chuyện bên đông , bên tây , phụ nữ có hứng thú hơn đàn ông chúng tôi đó . Chúng tôi chỉ có rảnh về bóng đá , về kinh tế , chính trị thôi . Còn về ba cái chuyện linh tinh này , thì xin chịu thua các cô .

- Ờ . Sao anh lại có vẻ giận hờn tôi như vậy ? Tại tôi thấy trong gia đình nếu có gì lạ không hiểu tôi đều hỏi ba tôi và ba tôi đều trả lời ổn thỏa .

- Thế thì tôi chịu . Tôi không phải là bác trai .

Khuê hờn lấy đáp :

- Không phải thì thôi , làm gì mà anh gay gắt thế ? Mình đang đi dự đám ma mà .

- Xin lỗi . Tôi không phải thế đâu .

- Dễ ghét . Người gì mà dễ cáu , Gắt gỏng với phụ nữ là không đẹp chút nào .

- Ờ .

- Không thèm nói chuyện với anh nữa .

- Ờ . Nè !

Khuê quay ngoắt người đi vào phụ việc với mọi người , bỏ mặc Đình ngồi le loi giữa đám đông xa lạ .

- Anh thật sự thấy rất phiền với thái độ của Bích Khuê.

- Các cô con gái nhà bác Tổng xem ra không dễ chịu chút nào . Thật rắc rối và nhiều khê .

Đình than thầm trong bụng , rồi cố gắng chờ Bích Khuê ra , chờ mãi đến khi trời chập choạng tối , suốt mấy tiếng đồng hồ chờ đợi Bích Khuê mới xuất hiện bên anh . Cô nói :

- Ủa ! Tôi cứ ngỡ anh về lâu rồi chứ .

Anh nhìn cô vô tư nói ra câu ấy mà cái giận chặn đến ngang ngực . Thế nhưng anh biết khôn nên gượng cười , đáp :

- Lúc đi , tôi đưa cô đi , lúc về thì tôi đưa cô về . Đâu lý nào lại bỏ cô ở lại .

- Vậy sao ? Vậy mà tôi cứ ngỡ anh giận tôi và bỏ đi rồi chứ .

- Cô nhìn tôi xem , tôi đâu có nhỏ mọn như vậy.

- Ờ há .

- Ta về chưa ?

- Để tôi cáo từ rồi về . Dù gì đêm nay , họ cũng không cần chúng ta ở lại . Chờ tôi nhé .

Đình ngao ngán lại ngồi chờ . Một lát sau , Bích Khuê mới ra để cùng anh về nhà .

Cô cứ điệu dàng như không hề biết đến tâm trạng anh , mặc dù anh biết là cô không phải khờ khạo chỉ mà chẳng nhận ra , nhưng cô thật giỏi phớt lờ .

Đình mệt mỏi cất xe vào nhà rồi leo lên phòng sau khi chào ông bà Tổng . Anh muốn nghỉ ngơi và tắm rửa , mặc dù không phải làm gì mệt nhọc , nhưng giữa cái đám tang ồn ào và giữ lễ ấy , anh thấy thật rã rời , không thể hứng thú . Mà thật đúng như vậy . Có ai hứng thú tang lễ người bao giờ .

Anh vừa trở tới cửa phòng tắm với chiếc khăn trên vai thì oan gia sao lại đụng đầu với Bích Hạnh nơi hành lang .

- Ủa !

- Cô ...

- Thiệt là có " hương " đó . Hôm qua cũng đụng đầu anh , bây giờ cũng lại đụng đầu anh . Hôm nay , tôi làm sao không biết cứ bị người khác tranh với mình .

Đình ngán ngẩm nói :

- Cô không phải than . Cô vào trước đi , coi như phụ nữ ưu tiên vậy . Tôi chờ được mà .

- Thôi được . Ngày mai tôi sẽ xuống dưới tắm , không còn phải vướng vào tình trạng này nữa . Coi như hôm nay anh thể hiện phong độ của nam nhi trước phụ nữ đấy .

- Được rồi . Được rồi . Tôi không cần cô ca tụng , làm ơn đi . Tôi xuống dưới vậy . Dù gì tôi cũng xin lỗi cô về chuyện đáng tiếc hôm qua . Cô không phải xa xôi bóng gió .

- Hừ ! Đùa vậy mà cũng cộc . Đáng ghét .

- Lại mắng .

Đình chắc lưỡi than thầm , rồi lững thững quya đi.

Đình rời khỏi mâm cơm cùng gia đình ông Tổng và lúc này , anh đang rất thèm được ngả lưng trên chiếc giường êm ái của mình - Anh Đình .

Đình nhắm mắt , dừng lại trên cầu thang vì tiếng gọi của Khanh. Anh làm bầm :

- Lại chuyện gì đây?

Thế nhưng anh vẫn không lộ ra vẻ bức bối . Anh chờ cho Khanh bắt kịp mình mới hỏi .

- Cô gọi tôi có chuyện gì vậy ?

- Không có gì .

- Trời ! - Đình kêu thầm rồi nói - Không có gì thì tôi xin phép về phòng nghỉ đây .

- Ơ . Khoan .

- Sao ?

- Ơ ... tôi ... tôi chỉ muốn hỏi anh có thấy mệt mỏi không . Tôi thấy anh không được khỏe đó . Để tôi lấy thuốc cho anh uống nghe ?

Anh quay lại , nhăn nhó :

- Cô Khanh à ! Thật ra ... thật ra ...

- Anh làm sao ? Khó ở à ? Tôi đã nói rồi , để tôi lấy cho anh mấy viên thuốc cảm . Có lẽ do chưa quen với khí hậu ở đây thôi .

- Tôi không sao đâu . Cảm ơn cô đã quan tâm .

- Anh đừng ngại . Một ngày cũng là quen hướng chi anh là khách của gia đình tôi , lẽ nào chúng tôi lại không quan tâm đến anh ? Có lẽ hôm nay anh đi nhiều cho nên bị cảm đó . Tôi thấy thần sắc anh không được khỏe . Tôi cũng như anh vậy , không ra ngoài , lúc ra thì gặp nắng gió không quen. Có bệnh thì uống thuốc , anh đừng có ngại gì , để tôi lấy thuốc cho anh uống . Chỉ cần một liều thôi , anh ngủ qua đêm nay là khỏe lại thôi .

- Khanh à ! Tôi có bệnh gì đâu.

- Mặt mũi anh bơ phờ vậy mà kêu không bệnh ư ? Đừng có giấu tôi , đàn ông là vậy đó , hay sợ người ta cho là mình yếu đuối .

- Trời ạ ! Cô Khanh à ! Tôi không sao mà .

Đình nhăn nhó bức bối vì Khanh cứ lằng nhằng mãi trong khi anh thì đang rất thèm được yên tĩnh .

- Sao lại không sao. Anh đừng ...

Đình cau mày ngắt lời cô :

- Cô đừng làm phiền tôi nữa được không ? Chị em cô thật lạ lùng . Bây giờ thì tôi đang cần một lọ thuốc an thần đây .

- Cái gì ? Một lọ thuốc an thần à ?

- Nói tóm lại , cô để cho tôi yên . Tôi muốn về phòng mình . Cảm ơn cô. Cảm ơn .

Đình vội vã quay đi khi vừa dứt tiếng . Anh lách vội vào phòng và đóng cửa lại thả người rơi trên tấm nệm êm ái , thở phào ra nhẹ nhõm , than dài :

- Chết được với các cô con gái nhà này .

Cốc ... cốc ... cốc ...

Tiếng gõ cửa phòng , khiến n Đình lạng người đi , nín thở như không nghe .

- Anh Đình ! Anh Đình !

Tiếng gọi của Khanh nho nhỏ vọng vào phòng .

- Anh Đình ! Anh Đình !

Anh lẩm bẩm :

- Trời ơi ! Đi đi . Tha cho tôi mà .

Anh lấy cái gối áp chặt vào tai để ngăn âm thanh tiếng nói của Khanh vọng vào .

- Sao lạ vậy ? Không lẽ mới đây đã ngủ rồi sao ?

Đình nhủ thầm :

- Phải rồi . Tôi ngủ rồi , cô về phòng cô đi cho tôi nhờ .

Thế nhưng chuyện không được như ý anh mong muốn . Cái phiền như dai dẳng trên ghẹo anh . Anh nghe có tiếng ông Tổng hỏi Khanh ở ngoài cửa .

- Con gọi cửa phòng cậu Đình làm gì vậy Khanh ?

- Dạ , lúc nãy con thấy anh ấy như không được khỏe , con có đem mấy viên thuốc cho anh ấy uống . Mới đó thôi mà con gọi cửa hoài không thấy anh ấy ra . Không biết có sao không .

- Vậy à? Có lẽ con Khuê lôi nó đi từ sáng đến giờ lo phụ đám ma nhà bạn nó nên cậu ấy mới không khoẻ như vậy . Lỡ bị cảm , thiếp đi không ai biết thì khổ . Để ba gọi nó cho .

Vừa rút tiếng , ông Tổng liền gõ cửa kêu :

- Đình à ! Đình !

Lần này thì Đình không thể làm ngơ nữa . Anh chán nản ngồi lên , lên tiếng :

- Dạ .

- Bác đây. Mở cửa đi.

- Dạ .

Cánh cửa được mở rộng :

- Bác nghe con Khanh nó nói cháu không khoẻ phải không ?

Anh nhìn hai cha con ông Tổng rồi nghĩ sao nên gật đầu thú nhận :

- Dạ .

- Chậc . Vậy mà bác không biết. Cũng tại con Khuê . Lỡ cháu có gì , bác bị má cháu trách là không chăm sóc cháu chu đáo . Bích Khanh có đem thuốc cho cháu đây . Cháu uống đi .

- Dạ cảm ơn bác . Cháu chỉ mệt mỏi và hơi choáng thôi . Bác không phải lo . Chỉ cần cháu ngủ một giấc là hết .

Đình khôn khéo nói xa xôi cho ông Tổng biết là anh đang thèm được nghỉ ngơi :

- Ở nhà cháu cũng vậy . Cháu ngủ một giấc là không phải uống thuốc cũng khoẻ . Bác vào phòng không ạ ?

Ông Tổng xua tay :

- Thôi . Nếu thế , cháu cứ khép cửa ngủ sớm đi . Có gì thì cứ lên tiếng với bác .

- Dạ . Cháu biết . Cháu cảm ơn .

- Không cần khách sáo . Đóng cửa ngủ đi . Bác dặn người nhà không làm phiền cháu nữa .

- Dạ .

- Nhớ uống thuốc .

- Dạ .

Đình mừng rỡ , thở phào rồi khép cửa phòng lại . Sau khi hai cha con ông Tổng đã quay đi .

Trời ạ ! Đôi lúc lòng tốt lại đem đến nhiều phiền phức cho người khác như vậy đó .

Đình vớt mấy viên thuốc lăn lóc trên bàn rồi yên tâm ngả lưng nhắm mắt lại để vào giấc ngủ mà anh đang thèm khát .

° ° °

Một ngày mới lại đến .

Đình vươn vai khoẻ khoắn . Anh hít thở khí trời thoáng đãng của ban mai . Khi vườn rộng yên tĩnh trong êm ả , với tiếng lá động mềm mại trở mình thức giấc sau một đêm dài .

Anh chạy bộ vận động thể theo những lối đi trong vườn cây sau nhà .

- Nè ! Thì ra anh cũng tập thể dục sáng à ?

Anh chậm nhịp chân , nhìn sang Bích Hạnh . Cô khoẻ đẹp trong chiếc quần soọc trắng và chiếc áo thun đỏ ôm sát người .

- Chẳng lẽ chỉ có mình cô mới biết làm đẹp và giữ sức khoẻ sao ?

- Trời ơi ! Mới sáng sớm đừng mắc mớ . Nói chuyện vui đi . Không lẽ anh giận tôi chuyện giành phòng vệ sinh với anh đêm qua hay là tại chị Khuê đưa anh đi đám tang suốt ngày hôm qua , nên anh bị ảnh hưởng ? Nghe nói hôm nay động quan đó anh có đi đưa không vậy ?

- Cô đùa đó à ?

- Không đâu . Lúc nãy dường như tôi thấy chị ấy tìm anh đó .

- Cô nói thật chứ ? Đừng làm tôi sợ nghe.

- Tôi không đùa đâu . Nghe chị ấy nói, định rủ anh đi đưa đám cho đông, vả lại, có người chờ chị ấy về nữa .

- Vậy thì chết tôi rồi .

Nói vừa dứt tiếng. Đình rảo chân chạy nhanh hơn ra sau khu vườn rộng . Bích Hạnh thấy vậy thì hấp tấp kêu với theo :

- Nè ! Nè ! Chạy gì như ma đuổi chờ tôi với. Chạy một mình buồn lắm đó.

Đình nói với lại sau lưng :

- Tôi sợ chị Khuê cô đuổi hơn là ma đó .

- À ! Thì ra là vậy .

Hạnh mỉm cười tinh quái, đuổi theo Đình nói:

- Thì ra anh sợ chị tôi kéo anh đi với chị ấy .

- Thế cô ? cô có hứng thú đi đám tang với cô ấy không ?

- Ôi ! Tôi sợ đến chốn buồn bã như thế lắm .

- Nè !

- Gì đây ?

- Hay là mình chạy xuống đồi đi . Chị ấy kiếm anh không thấy ắt sẽ đi một mình .

- Cũng được .

- Theo tôi .

- Đành chạy theo cái bóng áo đỏ phía trước một đoạn ra khỏi vườn cây thì thấy sừng sờ với cảnh vật trải ra trước mắt mình , anh bật thốt lên :

- Đẹp quá !

Hạnh quay lại cười :

- Tôi biết thế nào anh cũng có phản ứng này . Cả khu đồi rộng này thuộc phạm vi đất của gia đình tôi . Nếu anh thích , hôm nào mình đi tham quan .

Đình kêu lên :

- Sao lại hôm nào mà không là hôm nay ?

Hạnh tròn mắt thú vị :

- Vậy thì đi lâu rồi tôi chưa có dịp đi picnic, có cần rủ thêm người không ?

- Không cần . Nếu không ngại , tôi và cô cũng đủ vui rồi . Nếu Bích Khanh thích kéo cô ấy theo .

- Chị Khanh tôi chắc là không được rồi . Chị ấy còn phải chăm sóc cho má lớn. Anh chờ tôi ở đây, tôi chạy về nhà lấy ít vật dụng và thức ăn rồi mình đi .

Đình nói :

- Hãy để tôi đi cùng cô giúp cô ?

Hạnh dừng lại láu lỉnh điểm tay nói :

- Anh không nhớ anh đang bị chị tôi truy nã à ?

- Ờ há . Vậy thì phiên cô vậy . Nhớ lấy nhiều thức ăn một chút . Tôi đói bụng lắm đó .

- Được thôi . Một ổ bánh mì đủ cho anh chưa ?

- Cám ơn .

Đình mỉm cười gật đầu . Bích Hạnh cười lớn quay đi, sau khi để lại một câu :

- Anh cười trông hay lắm đó . Vừa dễ thương vừa đẹp trai .

- Trời đất !

- Đình lắc đầu dõi theo cái bóng nhỏ nhắn khuất sau hàng cây phía trước .

Đình nhìn Bích Hạnh lanh lẹ leo tít trên nhánh cây cao thì lo lắng gọi :

- Xuống đi .

- Không được .

- Trời đất ! Cô xuống mau đi, nguy hiểm lắm đó .

- Anh làm gì nhát vậy ? Không phải tôi .

- Muốn gì thì xuống đây , tôi leo hái cho cô .

- Không cần .

Đình hồi hộp nhìn Hạnh lắt lẻo với hái nhánh lan bám trên cây đang nở hoa thì chợt hiểu . Anh chờ cho Hạnh leo xuống rồi mới thở ra, nói :

- Cô thật liếng khỉ, làm tôi thót cả tim .
- Hứ ! Anh chưa biết đó thôi . Thuở nhỏ đến bây giờ , tôi là kiện tướng leo trèo mà .
- Nhất tôi đó à ?
- Tôi không biết nói dối .

Đình nheo mắt nhìn nét trẻ con đến đáng yêu của Hạnh chế giễu :

- Phải . Cô không biết nói dối .
- Thật mà . Anh xem đây là bằng chứng , nhánh lan này đem về treo nơi cửa sổ đẹp phải biết .
- Cô giỏi lắm .
- Chút chút thôi.
- Hi, hi . KHÔNG biết ngược à ?
- Sự thật mà .
- Đức tính khiêm nhường không thể thiếu đối với người tốt cô biết không ?
- Nhưng anh có nghe một câu nói của người xưa : " Hạ mình xuống để được người ta nâng mình lên " , tôi không thích lắm màu, có sao nói vậy hà .
- Cọ ngang quá .
- Cái không lại cho là tôi ngang sao ? . Đã dở lại hàm hồ, ấu trĩ quá ,

Đình ngẩn ra nhìn Hạnh lém lỉnh mắng anh một chập mà không thể đối phó lại với cô . Anh lừ mắt nhìn cô rồi lững thững bỏ đi . Hạnh chạy theo nói :

- Nè ! Nè ! Sao nhỏ mọn vậy ? Mới nói có mấy câu mà đã giận rồi sao ? Đàn ông mà . Nè ! Thấy Đình vẫn không đáp . Hạnh giậm chân .
- Nè ! Đi chết sao mà đi lẹ vậy ? . Người ta đùa có mấy câu cũng giận anh đáng lẽ phải lớt chử " Thị " Đình chứ không phải Huy Đình đó . Thôi được , Nếu không vui thì ăn trưa đi rồi quay về nhà .

-

Nói xong, Hạnh xăm xăm tiến lên gốc cây lớn bên đường, bóng mát của nó toả rộng một khoảng không gian và mặt đất . CỎ trái tằm lảng rồi bày thức ăn ra gọi Đình :

- Nè ! Có đói bụng không ? Muốn gì thì cũng qua thanh toán hết số thực phẩm này đi, để khỏi phải xách nặng lúc quay về .

Đình quay nhìn cô, rồi lầm lì đến ngồi doi961 diện cùng Hạnh .

Mặt trời đã đứng bóng, toả ánh nắng gay gắt xuống mặt đường . Cái bóng mát của tàng cây cùng luồng gió trưa hây hây , cộng thêm âm thanh của thiên nhiên sau bữa ăn đầy đủ khiến cho đôi mắt của Đình như díp lại . Anh lặng lẽ tìm khoảng đất thích hợp dưới bóng mát rồi ngả lưng xuống mặc cho Bích Hạnh loay hoay thu dọn những thức ăn thừa thải sau bữa ăn một mình .

Giấc ngủ êm ả đến cùng anh . Bích Hạnh gom hết tất cả vật dụng vào chiếc lán mây gọn gàng, rồi quay lại định gọi Đình thì cô nhận ra anh chàng đã nhắm mắt đi vào giấc ngủ .

Cô bước đến gần anh, lay gọi :

- Nè ! Đi về ,

Đình lầu bầu :

- Về đâu ? Đừng phá . Tôi xin cô đó .

Nói xong, anh trở mình quay lưng về phía Hạnh tiếp tục ngủ .

Hạnh bực dọc xô vai anh, cắn nhằn :

- Người gì mà lạ ghê . Dễ ngủ quá vậy ? Thật đáng ghét . Bất lịch sự . Vô duyên .

- Ủm... ừm....

- Hứ !

Hạnh đành quay đi tìm cho mình một góc khác, ngả lưng xuống nằm gối tay nhìn lên trời . màng trời như một mảng bông gòn thật to, lơ lửng trên bầu trời xanh biếc .

Cô đành bó tay vì không đánh thức được Đình. Gió mơn man đùa môi Bích Hạnh thoáng nheo mắt lại vì có tia sáng nghịch ngợm chồm qua kẽ lá đu đưa nhìn vào mắt cô .

Cứ thế, cô vẫn cứ suy nghĩ lan man rồi không biết tự lúc nào, cô cũng bắt chước Đình ngọt ngào đi vào giấc ngủ .

Thời gian trôi qua .

Hạnh trở mình và chợt nhận ra chỗ mình nằm không phải là cái giường êm ái quen thuộc . Cô chớp mắt và nhớ ra .

Cô dợm chống tay ngồi dậy thì ánh mắt cô bắt gặp tia nhìn giễu cợt của Đình đang ngồi xổm gần bên chăm chăm nhìn cô .

Hạnh cau mày , gắt :

- Nhìn gì ghê vậy ? Chưa thấy ai ngủ trưa bao giờ sao ?

- Có chứ . Nhưng thành thật mà nói tôi chưa thấy ai ngủ mà còn nhiều nước miếng như cô vậy .

- Trời đất ! Thiệt không ?

Hạnh đỏ mặt, vội lấy tay lau miệng thì phát hiện bị lừa. Cô kêu lên ,

- Làm gì có.

Đình thản nhiên đáp :

- Ờ . Tôi cũng thấy vậy .

- À ! Thì ra anh gạt tôi ? Kinh tởm đáng ghét lắm .

Cô vợ ngay cục đá bên cạnh phang cho Đình một cái khiến anh chàng nhảy tưng lên. tránh né :

- Nè ! Lỗ đầu nghe . Chơi đại vậy ?

- Hứ ! Tôi cũng thử xem trong đầu anh có cái gì khi bị lỗ .

- Ê ! Tôi đang muốn xem anh chảy máu đây .

Nói xong , Hạnh đuổi theo Đình khắp sườn đồi . Cỏ hai bên đi những gay cấn trước giấc ngủ và đùa vui như trẻ con bên nhau . tiếng cười của họ vang hoà cùng với cỏ cây hoa lá .

- Bích Hạnh !

Hạnh dừng tay lau tóc, đứng lại chờ Khuê đi tới .

- Kêu gì em vậy .

Khuê nhìn Hạnh chăm chăm rồi ngập ngừng hỏi :

- Nè ! Lúc nãy chị thấy em và Đình , cả hai dường như thân nhau lắm, em và anh ta đi đâu về vậy ?

- Đi picnic .

- Đi picnic ? Chỉ có hai người thôi sao ?

- Số hai cũng là số nhiều rồi mà chị ba .

- Trời ơi ! Em gan quá . Bên kia đồi vắng lắm mà .

- Trời ạ ! Đất của mình mà chị ba . Chị nghĩ lệch đi đâu vậy ? Anh ta là người mà ba đưa về nhà , chẳng lẽ ba không biết nhìn người sao ?

- Ờ . Chị không nói vậy .

Hạnh trề môi , nói :

- Không nói vậy , còn chị ? Chị lôi anh ta đi suốt ngày hôm qua, sao chị cũng gan quá vậy ? Thiệt là

- Nhưng là đi đám ma mà ?

- Thế em rủ anh ta đi tham quan đất vườn của gia đình mình thì sao, chị có vấn đề rồi đó .

Khuê lúng túng phân vân :

- Chị không

- Không cái gì ?

- Ờ . Chị chỉ lo cho em thôi .

- Cám ơn chị . Em không nói với chị nữa . Em lên phòng nghỉ đây . Đi bộ suốt ngày . Bây giờ hai chân em nó rã 4a rồi . Ồi chào ! Mời quá . Chào chị nghe .

Hạnh vung tay rồi bỏ đi, để Bích Khuê lại với những suy tư của mình . Đôi mắt cô có thoáng đăm chiêu , cô nhìn theo cô em gái, cau mày, rồi quay đi .

- Ủa ! Bích Khuê !

Khuê dừng chân vì tiếng kêu của Đình .

- Anh đó à ?

Khuê như giận dỗi khi đối mặt cùng Đình. Đình nhận ra và lấy làm lạ.

- Cô sao vậy ?

- Anh hỏi vậy là có ý gì ?

- Có ý gì đâu . Chẳng qua thấy cô không được vui . Nghe nói . Sáng nay cô đi đưa đám, tất cả đã chu toàn hết rồi phải không ?

- Phải . Người chết khi được chôn dưới hai thước đất thì còn gì bận tâm nữa .

Cô dừng lời một chút rồi như giận dỗi nói thêm :

- Sáng nay tôi tìm anh cũng khắp .

- Ờ . Tôi đi qua bên kia đồi tham quan cảnh vật cùng Bích Hạnh .

- Tôi mới nghe nói .

- Cô giận tôi à ? Tôi đâu có biết tìm tôi sớm như vậy . Nếu biết, tôi đã ở nhà rồi .

Đình giả lả nói dối khiến Khuê tưởng thật thì tươi nét mặt, hỏi :

- Thật thế à ? Có thật là nếu anh biết tôi tìm anh thì anh không đ8 với Bích Hạnh chứ ?

- Ờ, Thật .

Khuê cười vui rồi nói :

- Thôi, bỏ đi . Không làm phiền anh nữa . Anh đi cả ngày nay chắc cũng mệt rồi, anh lên phòng nghỉ đi .

- Ờ . được . Chào cô .

- Chào anh .

Khuê cười vui rồi quay lưng, vẫy tay với Đình. Đình ngơ ngác vì thái độ của cô gái mới có sắc giận mà chỉ trong chớp mắt lại vui vẻ cười tươi . Thật lạ .

- Ồi ! Con gái ời là con gái !

Đình đẩy cửa phòng rồi lên giường định nằm ngả lưng nằm nghỉ thì anh nhận ra trên bàn có đặt một cái thố nhỏ bằng men xanh được đặt nắp cẩn thận . Anh bước lại cầm mảnh giấy được nhét dưới lên xem .

Nét chữ con gái nắn nót nghiêng nghiêng :

Tôi biết hôm nay anh đi chơi nhiều, có lẽ mệt . Tôi có nấu chè hột sen để anh tắm bổ . Ăn xong hãy ngủ .

Bích Khanh.

Đình ngăn người và bước lại bên cửa sổ nhìn xuống hướng căn nhà nhỏ bên kia vườn, lẩm bẩm :

- Là Bích Khanh à ?

Anh thoáng mỉm môi cười, rồi nhún vai quay vào phòng, cầm chén chè còn nóng lên nhắm nháp ăn trong thú vị .

Ông Tổng ân cần đặt túi trái cây lên bàn rồi nói với Huệ An :

- Bà khỏe hẳn chưa ? Tôi nghe con Khanh nó nói, bà bớt tôi cũng mừng,

Bà An liếc xéo chồng rồi cay đắng nói :

- Phải, Ông mừng là phải. Không phải qua lại thăm viếng tôi, không phải nghe lời bà ấy cần nắn . Còn nữa, ông đừng có mua trái cây cho tôi làm gì, ăn cũng không trôi đâu . Người ta nói nặng nói nhẹ khổ lắm .

Ông Tổng cau mày, đáp :

- Bà sao vậy ? Cứ nghĩ ngợi lung tung . Trái cây này là do Kim Lệ mua, bảo tôi đem sang cho bà đó . Bà đừng có nghĩ xấu cho cô ấy .

- Phải . Tôi nghĩ xấu cho người ta khiến ông không được vui. Tôi xin lỗi .

Ông dịu giọng , dỗ dành bà :

- Huệ An à ! Bà đừng nên để bụng làm gì . Bây giờ chúng ta vui vẻ lắm rồi . Tất cả mọi người đều đoàn tụ, gần gũi nhau , bà đừng suy nghĩ làm chi cho cực trí, đau lòng . Chuyện qua thì cho qua đi , sống hoà thuận không hạnh phúc hơn sao ?

Bà mỉm môi nhìn ông, mắt long lanh tia giận :

- Ông hạnh phúc. Bà ta hạnh phúc . Còn tôi thì không . Tôi làm sao hạnh phúc được như bà ta mà măm nguyện . Tôi đâu được cận kề bên ông để được ông cung phụng chăm sóc . Mười mấy năm đau khổ, mười mấy năm tủi nhục nuôi con , cô độc ,nghèo khổ . Bây giờ người ta cho tôi một chút ân huệ dư thừa mà ông bảo tôi măm nguyện được sao ? Tôi không thể quên .

- Nhưng Kim Lệ đâu có lỗi gì . Cô ấy đã tốt bụng đón bà về chăm sóc rồi mà .

- Đó là với ông thôi . Còn không là với tôi .

- Huệ An à ! Tôi xin bà thương tôi . Bà đừng tự làm khổ mình nữa . Tôi sẽ chu tiên cho bà để bù lại những lỗi lầm cũ của tôi .

- Phải . Tôi oán hận ông chứ không nên oán hận cô ta, vì cô ta đã rộng lượng với tôi . Nhưng mà tôi là đàn là đàn bà , không thể không nghĩ khi cô ta thì được ông và được tất cả . Còn tôi thì không . Ông có biết mỗi lần tôi thấy cô ta nhàn nhã sung sướng , thấy con cái cô ta đầy đủ sang cả , thì tôi lại chạnh lòng nhớ đến những tháng ngày qua . Mẹ con tôi chui rúc ở tạm nơi góc lều lụp sụp bữa cháo bữa rau, có nhiều hôm đau yếu , tôi không đi bán được thì để mẹ con tôi lại ôm nhau ngủ để quên đi bữa cơm chiều không có.

- Huệ An ! - Ông Tổng xót xa cầm tay bà lay khẽ - Bà đừng nhớ đến nữa . Tôi hiểu bà đã phải sống ra sao bao nhiêu năm qua . Tôi thật có lỗi . Tôi đáng chết .

- Cho nên ông đừng bảo tôi phải măm nguyện . Mỗi lần soi gương nhìn những nếp nhăn quanh mắt là tôi nghe trong lòng mình sau9 xót oán hờn . Tại sao người ta cũng là vợ, tôi cũng là vợ mà tôi không được như người ta . Ông nói đi ! Cho tận bây giờ cũng thế, cứ nhìn vào căn nhà này là người ta đã biết địa vị của tôi ra sao .

- Bà à !

- Ông đừng phủ lấp nữa . Căn nhà này chưa bằng cái phòng ăn của người ta đến cả cái giường nằm

cũng không êm ấm .

- Tại sao bà không nói sớm ? Tôi sẽ cho người thay tấm nệm khác cho bà .

- Thay nệm khác à ? - Bà nhếch môi cười khổ , nói - Thay nệm khác thì có ích gì khi mà hằng đêm tôi vẫn phải cuộn mình cọ đơn nằm đếm sao trên trời mà không có ai tâm sự không có ai kề cận để kể cái vui cái buồn trong lòng mình chứ .

- Huệ An ! Bà hiểu cho tôi . Dù gì bà cũng phải cho tôi thời gian để thu xếp với Kim Lệ .

- Thời gian là bao lâu ? Đã mấy năm nay rồi, tôi cứ như người tá túc ở trọ, cứ như người nhận bố thí. Ông hạ ở vào địa vị tôi mà nghĩ cho tôi . Tôi đau lòng lắm, ông biết không ? Cứ mỗi lần nhìn thấy ông lén lút vội vã tạt qua thăm tôi thì tôi lại càng tủi thân , Nhìn ông cứ bỏ mặc tôi cho xong, cứ xem tôi như một kẻ ăn nhờ ở đậu .

- Huệ An!

Bà sụt sùi rơi lệ , tiếng khóc của người đàn bà sao nghe ray rứt, thương tâm . Ông Tổng không thể đành lòng nên kéo bà vào lòng vỗ về .

Bà đừng khóc nữa . Tôi đau lòng lắm . Tôi sẽ làm tất cả những gì bà muốn, miễn sao bà vui vẻ và đừng hờn giận tôi nữa .

Bà An thở thê dụn dụn :

- Tôi khọng oán giận ụng 60 lâu rồi . Chẳng qua tôi buồn cho số phận của mình mà thôi . Có lẽ đây là số phận của tôi phải trả, tôi chỉ lo cho con Khanh , dù gì nó cũng là cái gai trong mắt người ta .

- Bà à ! Kim Lệ rất tốt với Bích Khanh .

- Ông không là đàn bà , ông không biết đàn bà nghĩ gì . Tôi chỉ xin ông quan tâm đến con . Nó khờ khạo, chân chất lắm. Tôi muốn ông cho nó có một vài vị vững chắc để nó tự lập thân . Lỡ tôi có mệnh hệ nào, nó cũng không phải khổ .

- Bà đừng nói vậy .

- Ông đừng ngắt lời tôi . Tôi biết tôi sống không được bao lâu, những năm tháng khổ sở thiếu thốn khiến cho sức của tôi suy kiệt rồi . Vả lại. Kim Lệ có tốt chẳng qua vì nể mặt ông. Nay mai rồi biết sao người ta ai lại không có lòng ích kỷ mà . Bích Khanh lại không phải con ruột của cô ta, có chẳng nó chỉ hưởng được chút ít sự dư thừa của cô ta bố thí cho thôi .

- Ông Tổng cau mày ngồi tư lự nghe bà .

Ông Tổng cau mày ngồi tư lự nghe bà An rủ rỉ kể lể . Cứ mỗi lần nhắc đến những ngày khổ sở qua của bà là ông không thể không áy náy và ray rứt trong lòng .

- Bây giờ bà muốn tôi phải làm gì ? Cho con Khanh một công việc làm ? Hay là chia cho nó một phần tài sản .

- Ông nói thì ông làm được đi. Hôm nọ tôi nghe nói có khu đất bên trường học người ta muốn bán, hay là ông mua cho con Khanh.

- Được rồi. Nhưng bà không được khoe với Kim Lệ .

Bà lén giấu đi nụ cười thỏa mãn, khẽ đáp:

- Tôi đâu phải con nít . À, quên! Còn việc này nữa . Mấy hôm nữa chị Trương có mời tôi đến dự lễ tân gia nhà chị ấy . Ông có đi cùng tôi được không?

- Bà Trương à ?

- Phải . Là bạn của tôi đó .

- Tôi... - Ông nhíu mày ngập ngừng:

- Tôi nghĩ là ...

- Chẳng lẽ ông không muốn đi cùng tôi? Người ta có chồng có con có cặp có đôi, chẳng lẽ tôi một thân cô lẻ lại nhà người ta? Hay là ông sợ xấu mặt khi xuất hiện bên tôi?

- Làm gì có . Thôi được, tôi cố gắng sắp xếp thời giờ .
- Tôi không có chiếc áo nào ra hồn để mặc . Vả lại, trang sức cũng không.
- Để tôi nói Kim Lệ sắm cho bà . Cô ấy rất sành trong vấn đề ăn mặc .

Bà Huệ An sa sầm nét mặt . Bà đáp:

- Cả chuyện sắm sửa cho mình, ông cũng không cho tôi được tự quyền ư?
- Sao bà lại nói vậy ?
- Tôi muốn ông đi với tôi.

- Huệ An! Tôi sợ tôi không có thời gian. Lúc này công ty bận lắm . Hay để tôi đưa tiền cho bà để bà đi mua cho vừa ý ?

Bà hờn giận đáp:

- Tuỳ ông.
- Đừng vậy mà . Bà phải thông cảm cho tôi chứ .

Bà An im lặng thôi không làm khó ông nữa . Ông Tổng ngồi thêm một lát bên bà, rồi ông trở về nhà lớn .

Bà Huệ An mỉm cười đắc ý khi bóng chồng vừa khuất sau cánh cửa lớn . Bà biết ông rất nhẹ dạ mềm lòng . Bà không còn cái xuân sắc của thời xưa để tranh giành với Kim Lệ, nhưn g bà có lợi điểm là kẻ khổ cùng ông, để ông không thể từ chối bà điều gì . Đôi lúc bà cảm thấy mình quá tệ, quá hèn kém, để dùng hạ sách này khi lòng tự trọng trong bà lên tiếng . Nhưng bà biết làm sao bây giờ, nếu như ngày xưa thì không bao giờ bà thêm mong muốn lòng thương hại của ai dù cho đó là ông đi nữa . Còn bây giờ ? Bà thở dài chua xót . Bà đã qua bao nhiêu năm đối nghèo khổ sở cho nên lòng tự trọng của bà đã giấu mặt bớt đi rồi chăng?

Bây giờ thì bà rất sợ . Phải . Bà rất sợ phải cắn răng chịu đựng cái lạnh, cái đói giày xé trong lòng . Bà rất sợ cái cảm giác đau đớn khi thấy đứa con duy nhất nằm rũ người ra vì không có chén cơm đủ no.

Cái khổ đã khiến cho bà không còn cao ngạo .

Bà Kim Lệ ngạc nhiên ký vào tờ biên nhận giao hàng, những đồ đạc linh kinh được chốt vào sân.

Bà quay vào trong gọi chồng:

- Ông à!

Ông Tổng đang bước xuống lầu, ông lên tiếng:

- Gì vậy bà ?

Bà ngược hỏi chồng:

- Ông đặt mua những thứ này à ? Tủ, máy điều hòa, nệm ... Chúng ta đâu cần nữa .

- Không phải mua đặt trong nhà này mà là đem qua cho Huệ An. Hôm nọ tôi có qua bên đó, thấy sức khỏe của Huệ An đã yếu . Không khí lúc này lại oi nồng, tôi muốn đặt cho cô ấy cái máyđiều hòa không khí . Nó sẽ giúp cho cô ấy thoải mái hơn.

- À! - Bà Kim Lệ cau mày sa sầm nét mặt .

- Bà không bằng lòng à ?

Bà Lệ vội gượng cười, đáp:

- Làm gì có . Dù gì tôi cũng sơ suất, đáng lẽ tôi phải nghĩ đến chuyện này .

Ông Tổng nghe đến thì thở phào nhẹ nhõm, ôm vai vợ:

- Tôi yêu quý bà là ở điểm này . Bà rất rộng lượng, lại biết điều, không eo xèo làm khổ tôi. Tôi cứ sợ bà phật ý khi chưa hỏi ý nà ddã vội mua về .

- Ông mua thì mua, tôi đâu có nhỏ mọn mà ngăn cản ông lo cho Huệ An. Chị ấy đã khổ nhiều rồi ông có bù đắp cũng là trách nhiệm của ông. Tôi chỉ sợ ông không rành mua bán, họ ép giá ông thôi. Nay mai, nếu muốn mua gì, nói qua tôi một tiếng, tôi thỏa thuận giá cả ở những chỗ quen biết vẫn hơn (cách này nên học

nè các sis.... nhỏ nhẹ ... nhưng nặng cân.. muốn gì phải hỏi qua mình, vì mình biết lựa hàng .. ngẫu ghê..hehe) Vả lại, ý thích của phụ nữ, tôi rành hơn ông. Như cái tủ này đây, kiểu dáng không được trang nhã, mặc dù kiểu cọt kỳ nhưng nặng nề và phô trương, nhìn vào người ta sẽ đánh giá sở thích của chủ nhân nó không được trang nhã lắm .

- Vậy sao?

- Phải . Kiểu dáng nặng nề lắm, không sang.

- Thế mà họ nói nó là kiểu mới nhất .

- Mới hay cũ không thành vấn đề, chủ yếu là hợp mắt và sang đẹp .

- Tôi có biết đâu.

- Có nhiều món hàng không phải nhiều tiền mà đã là sang trọng đẹp để mà nó còn phải hợp với mình nữa . Căn nhà của chị An mà đặt cái tủ này vào nó sẽ lạc lõng chối lỏi lắm .

- Vậy thì cực bà chọn lại cho tôi vậy .

- Được rồi . Cứ điện lại họ đổi hàng cho mình . Ông không phải lo, để đó cho tôi. Tôi nghĩ chị An sẽ hài lòng vì món hàng tôi lựa chọn cho chị ấy mà .

- Cám ơn bà .

- Ông khách sáo cả với vợ mình sao?

- Không. Không.

- À! Hay là ông để chị ấy đi với tôi? Cả hai cùng mua sắm sẽ vừa ý hơn.

- Ồ! Nếu được thế thì quá tốt rồi . Hôm nọ, tôi có nói với Huệ An mà bà ấy không chịu . Bà ấy muốn mua một ít trang sức quần áo để đi dự tiệc ở nhà bà Trương. Tôi nói bà ấy nhờ bà đi chọn giùm, nhưng bà ấy lại ngại nhờ vả bà .

Bà Kim Lệ thoáng cau mày, lắng nghe ông nói dứt câu, trong lòng bà cái giận đang cuộn cuộn đảo điên. Thì ra Huệ An đang tìm cách tranh giành sản sẽ tất cả cùng bà . Bà ta cũng thật quỷ quyết.

- Thôi thế thì để tôi đưa chị ấy đi chọn hàng luôn cũng được . Sẵn dịp đổi cái tủ này cũng tiện .

- Phải đó . Để tôi gọi Huệ An đi với bà .

Bà An biết ra chuyện khi nghe ông Tống nói đầu đuôi rõ ràng . Bà tím mặt liếc xéo Kim Lệ rồi nhìn cái tủ đắt tiền sang trọng bị đưa đi trả lại cho cửa hàng .

Lệ vẫn ngọt ngào khôn khéo trước mặt chồng:

- Mình đi đi chị An. Coi ra khiếu thẩm mỹ của tôi cũng không tệ đâu. Tôi bảo đảm chị sẽ vui lòng mà .

Chiếc xe đưa hai bà ra khỏi cổng trước ánh mắt hài lòng của ông Tống .

Ông khẽ mỉm cười khi thấy sự hòa thuận giữa hai người đàn bà (yeah ừte... chiến tranh ngầm đấy). Ông có biết đâu cái xe vừA khuất sau cánh cổng thì thái độ thân thiện của họ cũng vừA biến mất . Họ giả vờ qua mắt ông cả hai đều khôn khéo và bản lĩnh che giấu ác cảm của mình với nhau, vì sợ mất lòng ông.

Bà An theo bà Lệ đi khắp các cửa hàng, đến chỗ nào bà Lệ cũng chê bai không đủ kiểu đẹp hoặc hàng xấu . Bà An đã mỏi rời chân mà vẫn chưa mua được món hàng nào .

Vừa khi Kim Lệ dừng lại trước cửa hàng vàng bạc lớn ở trên phố, bà An bước đến và kêu chủ cho bà xem qua đôi bông ngọc thanh nhưng ý bà chưa được thực hiện, bà Kim Lệ đã vội nói:

- Chị chọn kiểu ấy à ? Em thấy không đẹp lắm . Kiểu dáng rườm rà chỉ dành cho giới trẻ thôi.

- Thế thì kiểu kia?

- Ôi! già lắm . Chị đeo đôi ấy trông như thêm mười tuổi đó .

Bà An đã nuôi cơn giận tự nãy giờ, bà biết bà Lệ không muốn cho bà mua hàng cho nên bà mới đưa tay tùy tiện chỉ những đôi kế tiếp, nói lấy:

- Thế đôi kia hay đôi này ?

Vừa khi bà chỉ đại vào đôi bông hạt đá bình thường hỏi Lệ thì Lệ reo lên:

- Chí thích đôi này sao? Thôi thì tùy chị . Em đi cũng mỗi chân lắm rồi . Chị thích thì kêu họ lấy cho.

Nói xong, bà nhanh nhẹn quay lại chủ hàng nói:

- Gói đôi bông đó cho chị ấy giùm tôi.

Bà An ghen lời tức giận . Bà quay người đi, lườm bà Lệ, lớn tiếng nói:

- Cô giỏi lắm . Cô mua mà đeo, tôi không cần đâu.

Bà Lệ cầm vội gói hàng chạy theo bà An, mỉm cười đắc chí gọi:

- Chị An! Sao lại vậy ? Ở đây là ngoài phố, anh Tổng quen biết nhiều mà họ cũng biết mặt chúng ta, chị làm thế không sợ họ cười mình sao? Chị bớt nóng đã chứ .

Bà An quắc mắt nhìn Kim Lệ hậm hực nói:

- Cô giỏi lắm . Đúng là rắn khôn giấu đầu . Cô chơi tôi được mấy lần đây?

- Sao chị lại nói vậy ? Tôi tình gì mà em lại theo chị cho mỗi chân, em thật tình quan tâm đến chị mà .

- Đừng làm ra vẻ mèo khóc chuột nữa .Đủ rồi, tôi biết cô coi tôi như cái gai trước mắt . Cô sợ anh Tổng quan tâm tôi, cô sẽ mất địa vị trong lòng anh ấy phải không?

Bà Kim Lệ chậm một nhịp chân, nhìn sang bà An, mắt bà đã thôi không còn thản nhiên mà nó đã long lanh những tia sáng giận dữ . Bà nhếch môi cười gằn:

- Đây là giữa phố . Thôi được nếu chị nói vậy, chẳng lẽ nào tôi lại không cho chịu rõ . Phải . Tôi ghét chị, chị không nên xuất hiện ở gia đình tôi. Tôi đã lầm lẫn khi để cho anh Tổng đón chị về ở chung. Tôi tưởng chị biết điều mà an phận mình, không ngờ chị đề tiện lấy oán trả ơn tôi. Chị muốn chiếm đoạt vị trí của tôi. Chị ấu trĩ lắm khi không lường sức mình . Chị lấy gương mà soi lại mình đi, vừa già vừa bệnh hoạn . Anh Tổng không còn tình cảm với chị đâu. Chỉ là lòng thương hại thôi. Chị nên rút lui đi.

- Hứ! Cô tưởng tôi dễ bỏ cuộc sao? Anh ấy cũng là chồng tôi mà .

- Chị chỉ là cái bóng ma sống lại thôi. Chị đừng ảo tưởng . Tôi chịu đựng chị bấy nhiêu đã đủ rồi .Tôi nghĩ chị nên biến đi là hơn, đừng để vấn đề ngày càng thêm tệ hơn.

- Cô dọa tôi đó à ? Đừng mơ. Cô tưởng cô có thể khống chế tôi vì đang được anh Tổng cho nắm kinh tế gia đình à ? Tôi không cần một trí mà vẫn sung sướng được anh ấy cung phụng . Tôi chỉ muốn anh ấy trở về với tôi. Cô đừng tưởng cô thao túng được tình cảm của anh ấy .

- Chẳng lẽ chị thao túng được sao?

Bà An vênh mặt, liếc xéo Kim Lệ, cười khẩy:

- Thế cái mớ đồ đạc linh tinh vừa chở về không đủ chứng minh cho cô thấy à ? Nếu không quan tâm đến tôi, anh ấy đâu cần lo cho tôi mà lại không cần cho cô biết và cũng không cần biết đến cảm giác của cô, mặc dù anh ấy vẫn hiểu là cô không vui mà vẫn làm . Hừ! Tình cảm lắm . Anh ấy không phải là người bạc bẽo, người nào yêu thương anh ấy khắc anh ấy biết mà .

- Hứ!

- Cô có tức giận cũng không làm gì được hơn. Cô đuổi tôi đi hay chửi rửa tôi? Chắc là không xong rồi . Từ bấy lâu nay cô đóng vai người rộng lượng, vị tha, cô vào vai đạt lắm . Nếu mà cô trở mặt cùng tôi... Ôi! Chao ôi! Không hiểu anh Tổng có cảm giác gì ? Chắc là anh ấy kinh tởm và căm ghét lắm, vì cô đã lừa gạt anh ấy, không thành thật mà lại quỷ quái che đậy cái xấu của mình đi mà làm ra vẻ đạo đức . Anh Tổng rất ghét những kẻ lừa dối, sống hai lòng với anh ấy . Cô có dám trở mặt với tôi không?

- ...

Bà An đắc chí liếc khuôn mặt tối sầm của bà Lệ mỉm cười, nói tiếp:

- Tôi nhớ ngày xưa anh Tổng có một người bạn nổi khổ rất thân. Họ xem nhau hơn cả anh em ruột thịt, nhưng chỉ một lần anh Tổng biết anh ta không sống thật lòng với mình, chỉ là kẻ nói một đằng làm một nẻo, lừa anh ấy như cô bây giờ vậy . Cô biết anh ấy đối xử với hấn ra sao không?

- ...

Bà An cười khẩy, nói tiếp:

- Chửi cho hần một trận và cắt đứt tình cảm không còn qua lại với hần . Cô cứ ra mặt đạo đức, ngoài thì làm như lo lắng thân thiện cùng tôi, bên trong thì tìm mọi cách chơi xấu tôi. Tôi sợ cô đóng kịch không được bao lâu đâu. Cô nham hiểm lắm . Ráng mà giữ chặt tình cảm của mình, kéo tự mình làm khổ mình đó . Tôi không có như cô, tôi ghét cô. Tôi kính trọng cô, thì tôi cứ thẳng tuột mà nói không cần che đậy vào vai đóng kịch . Đủ rồi .

Bà Kim Lệ khựng lại trước những lời bà An mắng mình . Bà đánh mặt rồi lạnh lùng theo sau bà An leo lên xe ra về .

Hừ! Bà giỏi lắm . Bà thẳng thắn mắng tôi giữa chợ . Được . Bà cứ thử đi, xem cái khôn khéo của tôi thắng hay cái thẳng thắn của bà thắng ?

Chiếc xe vừa dừng lại bên thềm thì bà An tức giận xầm xầm đi về căn nhà của mình . Thế nhưng, ông Tống đã lên tiếng gọi bà .

Ông đang đứng rửa lại chậu trà bá diệp gần đấy và nhận ra bà:

- Huệ An! Bà về rồi à ? Hai người đi phố có vui không?

Bà AN sầm mặt khi đối diện với chồng:

- Vui nổi gì mà vui.

Ông Tống cau mày nói:

- sao vậy ?

Vừa đi bà Lệ tươi cười bước lại gần, bà lên tiếng hỏi ông:

- Ông đang làm gì đó ?

- À! Rửa lại mấy chậu kiểng . Sao cả hai ra phố về mà Huệ An như không vui vậy ?

- À! Có lẽ chị ấy mệt . Lâu không đi cho nên không khỏe .

- Vậy à ?

Bà An liếc xéo Kim Lệ thì bà Lệ thản nhiên kẩy trong bóp hộp nữ trang đưa cho bà:

- Chút nữa tôi quên. Hộp trang sức của chị đây. Chị mở cho anh Tống xem thử đi.

Nói rồi, bà tiến lại bên chồng, bá tay ông vui vẻ kể:

- Ông biết không, hai chị em tôi đi khắp mấy cửa hàng, chị An mới chọn được cái chị ưa thích . Phải nói, chị An tỉ mỉ lắm, chọn hàng rất kỹ , không như tôi dễ dãi, lấy đại . Đi mua hàng với chị ấy, tôi học được cái tinh cẩn thận, tỉ mỉ đó .

Ông Tống bật cười:

- Ô! Vậy sao? Phải . Tính của Huệ An kỹ càng lắm . Cái gì cô ấy mua cũng được xem xét cẩn thận .

Bà AN không biết nói sao trước vẻ mặt vui vẻ khôn khéo của Kim Lệ . Bà tức giận "hứ" một tiếng rồi quay ngoắt người bỏ đi, khiến ông Tống chưng hửng lấy làm lạ:

- Bà ấy sao vậy ?

Kim Lệ mỉm cười đáp:

- Chị ấy có lẽ đang bực .

- Bà chọn giận bà ấy à ?

- Chắc! Sao ông lại nghi cho tôi. Ông biết tánh tôi mà . Lúc nãy mua hàng chị ấy không vừa ý giá cả với người bán, họ tính tiền ông hơi cao, chị ấy cự nự họ, nhưng họ không bót, chị ấy định trả lại hàng thì họ làm khó không nhận lại . Có thể thôi mà chị ấy giận lây cả tôi. Suốt từ lúc đó đến giờ, chị ấy còn mắng tôi ngu, hiền cho nên bị họ ăn hiếp . Không tin, ông cứ hỏi anh tài xem.

Người tài xế đang đứng lau xe gần đó, nghe được lên tiếng:

- Dạ phải . Lúc nãy ở trên xe tôi thấy bà cả la bà Hai cái gì đó trên phố dữ lắm . Tôi ở xa không rõ chuyện gì nhưng thấy bà cả tức giận lên xe biểu về rồi bà Hai cũng vừa ra xe nên tôi đưa hai bà đi.

Ông Tổng nhăn mặt nói:

- Sao Huệ An lại nóng nảy như vậy ? Chuyện có đáng gì mà lại đem cái không vui về nhà . Vậy là ... thật khó chịu cho bà quá khi đi chung với bà ấy .

Kim Lệ ngọt ngào nói:

- Có gì đâu ông. Tôi không cha6\p đâu. Người ta nói giận quá mất khôn mà . Đã thế, để bụng làm gì .

- Bà thật tốt .

- Ông lại nói ngọt cho tôi rồi . Hay là ông xuống nói chuyện cho chị ấy khuây khỏa bớt .

Ông Tổng lắc đầu:

- Không cần . Bà ấy đang nóng nói gì cũng không nghe. Vả lại, chuyện cũng không đáng, bà ấy sẽ quên thôi mà . Cũng chiều rồi, bà gọi con nó lo cơm nước đi. Tối tôi còn phải qua bên anh Lâm có chút việc cần bàn . Bà đi với tôi chứ ?

- Ờ . Nếu ông muốn .

- Có bà đi cùng đỡ cho tôi. Nếu anh ấy có lỗi kéo rượu chè, thì bà ra mặt nói đỡ .Lúc này, tôi sợ ba cái bìa bột quá rồi . chuyện làm ăn họ mời mình không uống thì không được .

- Tôi biết mà .

Bà Lệ vui vẻ sánh vai cùng chồng bước vào nhà, tự nhủ:

- Không ai có thể thay thế chỗ của bà bên cạnh ông được .

Ông Tổng thay quần áo chỉnh tề rồi bước vào nhà, lên tiếng gọi bà An:

- Huệ An à! Tối giờ rồi mình đi chưa bà ?

Bà An vùng vằng bước ra trong chiếc áo dài màu xanh đậm, nói:

- Tôi không muốn đi nữa .

Ông ngạc nhiên nói:

- Sao vậy ? bà đã nhận lời, bây giờ lại thay đổi để anh chị Trương chờ không nên.

- Ông xem tôi...

- Bà làm sao vậy ? Không khỏe à ? À! Mà sao bà không đeo trang sức vào . Ăn mặc như thế đi đến nhà người ta, người ta lại tưởng tôi bạc đãi bà .

Bà An sầm mặt, lôi hộp nữ trang lên bàn, dần dỗi:

- Chẳng lẽ tôi đeo mấy thứ này à ?

Ông cầm lên rồi nói:

- Là nữ trang hôm nọ bà đi mua cùng Kim Lệ đây mà .

- Phải .

- Thế sao bà không đeo?

- Nó thô kệch, không sang trọng lại là hàng chợ .

- Nhưng tự bà chọn mà ?

Bà An ầm ức nhìn ông thì ông lại hỏi thêm:

- Phải là bà chọn không? Kim Lệ nói với tôi là bà tự chọn mà .

Bà tức tối đáp cộc lốc:

- Phải . Tôi chọn .

Ông Tổng nghe thế thì thở ra ngán ngẩm:

- Vậy thì bà trách ai? Bà tự chọn cho mình bây giờ lại không bằng lòng .

- Nhưng mà ...

- Thôi, thôi. Cứ đeo tạm đi. Nếu không thích thì mai mua cái khác cứ dùng dằng ở đây trễ giờ thì ngại lắm đó .

- Nhưng...

- Hay là để tôi nói Kim Lệ lấy đồ của cô ấy cho bà mượn tạm vậy ?

Bà An gất lên:

- Không cần ..

Nói rồi, bà quây qua bỏ vào trong.

Ông Tổng lắc đầu ngồi xuống chiếc ghế gần bên, lẩm bẩm:

- Tính khí thật không thay đổi . Nóng nảy, bộp chộp . Cũng may, Kim Lệ nhu mì, nếu không chắc là có chuyện rầy rà để nghe mỗi ngày rồi . Kim Lệ thật tốt .

Bà An không biết bà đã đem lại cho chồng cảm giác nặng nề không vui vì thái độ của mình . Thật ra bà đúng là thua kém Kim lệ về cái tính khôn khéo . Bà lại vụng về cách ăn nói mềm mỏng ngọt ngào . Không biết diễn tả sự uất ức trong lòng bằng lời nói cho nên bà cứ bị ức chế không vui khi ở bên ông. Đôi lúc bà lại đâm ra giận lây cả ông vì cho là ông hắt hủi bà, không trọng bà bằng Kim Lệ .

Kim Lệ ngọt ngào, mềm mơn đối xử thân thiện với và trước mặt ông, cho nên bà không có cơ gì để thuyết phục ông là Kim Lệ ghét bà . Nếu bà có tức quá nói ra thì bà lại bị ông cho là nhỏ mọn, nói xấu Lệ . Bà biết mình sẽ thua thiệt khi lên tiếng đối phó với Kim Lệ, nhưng nói bà chịu nhịn thì bà lại càng không thể nhịn được khi mà cái hơn hắn của Kim Lệ cứ hàng ngày phô bày ra trước mắt bà .

Thật là khó chịu . Thật là tức giận và đau khổ .

Bà Lệ nhìn qua khung cửa sổ dõi theo cái dáng của bà An với chồng .

Bà thấy nhói đau trong lòng . Cái ghen trở mình gào thét trong tim bà, nhưng bà cố nén lại . Làm sao bà lại không ghen nhưng bà tự tin vào bản thân mình khi nhìn bà An trong chiếc áo dài xanh thô kệch đi bên cạnh chồng, bà nhếch môi cười, lẩm bẩm:

- Hừ! Đúng là quê mùa . Cứ để ông ấy đi với bà ta cho thiên hạ nhìn vào chê cười . Người thì xanh xao, vàng vọt lại chọn cái màu xanh lướt để mua mà may áo . Mặc vào nhìn cứ như người ốm . Hừ! Còn mấy cái trang sức hàng chợ kia nữa, cứ như con mụ nhà quê học làm sang chưng của . Sao lại có người vụng về thô kệch đến thế chứ .

- Má!

Bà Lệ giật mình vì tiếng gọi của Hạnh. Bà quay lại mắng cô:

- Con còn kiêu gọi nào nữa không? Làm má thót cả tim

- Má làm gì mà ngờ ngẩn đứng nhìn ra ngoài sân vậy?

- Ngờ ngẩn cái gì? Má thấy ba đi dự tiệc với má Hai con, cho nên nói ba con "đóng" veston vào cho lịch sự, nào ngờ má Hai con lại ăn mặc như thế, biết thế má nói ba con mặc áo dài khăn đóng coi còn hợp hơn đó

Hạnh chồm qua cửa nhìn rồi bật cười, nói:

- Má nói đúng ghê. Má Hai trang điểm giống mấy bà phú hộ ngày xưa mà con coi trong phim quá. Không biết má Hai may áo dài ở đâu mà rộng thùng thình, lỡ một lỡ thời. Sao má không góp ý với má Hai

- Má sợ chạm tự ái bà ấy

- Ờ. Cũng khó nói mấy chuyện ấy lắm. Nhất là những người bảo thủ như má Hai, hèn chi con thấy ba đi đâu ra ngoài với má Hai mà chỉ đi với má mà thôi. Má vừa đẹp vừa sang lại modern

- Thôi đủ rồi. Má nhớ má đâu có hứa cho con cái gì mà má quên cho đâu

Hạnh nhí nhảnh bá vai bà, cười nũng nịu:

- Phải vậy con mới nói chứ bộ. Má có quên hứa với con, con cũng khen má như thường

- Phải không?

- Ày! Má là má của con mà

- Thôi má không uống nước đường của con đâu. Sặc chết à

- Trời ơi! Làm gì mà nghiêm trọng vậy? Con chỉ định xin má ít tiền đi shop với chị Khuê thôi mà

- Lại vói vĩnh cái gì nữa đây?

- Chẳng lẽ con của ba mà con lại ăn mặc xềnh xoàng thì ai coi. Con định may thêm ít bộ áo mặc, má cho con đi. Mai này, lương tháng lãnh về, con giao cho má hết. Má chịu không?

- Hứ! Gạt má thì cũng lựa chuyện mà gạt. Lương con làm chưa chắc đủ con mua son phấn nữa là giao cho má

Hạnh dài giọng nũng nịu:

- Má!

- Thôi đi. Đừng eo xèo nữa. Má cho

Hạnh nhảy cẫng lên reo mừng:

- Con biết mà. Bởi vậy mà ba thương má nhiều nhất nhà cũng phải

- Cha bây! Lẻo mép vừa vừa thôi

- Hi, hi. Ba con mà má cũng nở máng à?

- Nè! Nói nữa là má tính lại đó

Hạnh le lưỡi, xua tay:

- Thôi, thôi. Con không dám

Ông Tổng xuống xe mở cửa cho bà An vào nhà, rồi nói:

- Bà vào nhà nghỉ đi

Bà An thoáng buồn, hỏi:

- Ông không vào uống tách trà sao? Tôi có mua được một ít trà sen mà ông thích, để tôi kêu con Khanh nó nấu nước pha cho ông một bình

Ông Tổng lắc đầu:

- Thôi. Mới uống bia về uống trà vào lấy gì thưởng thức được. Bà không cần bận tâm, cứ vào nhà nghỉ đi. Tôi về tắm rửa một lát cho khỏe. Sáng mai tôi sang cũng được

- Ủ, thì thôi. Ông về bên đó nghỉ đi

Ông Tổng trở qua nhà lớn trong ánh mắt buồn bã của bà An nhìn theo

Bà Kim Lệ đỡ cái áo cho chồng rồi dịu dàng săn sóc:

- Ông vào tắm đi. Tôi có pha sẵn nước nóng rồi đó

- Sao bà biết tôi về mà chuẩn bị nước vậy?

- Vừa nghe tiếng xe ông ngoài ngõ là tôi đã vội chuẩn bị rồi. Sợ đi dự tiệc về ông mệt, tôi pha ly chanh đá, ông tắm rồi lên uống một chút cho khỏe

- Bà chu đáo, lại hiểu ý tôi. Uống chút bia về có ly đá chanh cũng đỡ đắng miệng, lại tỉnh người. Chứ cho bình trà nóng thật không chịu được

Bà Lệ cau mày, hỏi:

- Tôi nhớ tôi có bao giờ pha trà nóng cho ông đâu?
- Ày! Là tôi nói thế thôi
- Vậy à?

Bà Lệ đợi cho chồng tắm rửa, nghỉ ngơi, uống hết ly nước rồi bà mới ngồi xuống cạnh ông, dịu dàng hỏi:

- Đi dự tiệc với chị An vui chứ? Ông bà Trương ra sao? Họ tiếp đãi nồng hậu không?
- Ông bà ấy vui vẻ lắm. Họ rất hiếu khách và chân tình
- Chị An gặp lại bạn cũ chắc vui lắm phải không?
- Phải. Nhưng...

Bà Lệ thoáng nhướn mày, nhưng làm như không chú ý lắm. Bà hỏi:

- Nhưng sao?
- Nhưng bà ấy... À! Tôi nói thì bà bỏ qua, nếu có dịp thì góp ý với bà ấy. Bà ấy gặp lại bạn cũ thì vui mừng quên mất cái lịch sự tối thiểu, cứ giữ rịt bà Trương bên mình, huyền thuyên đủ thứ chuyện cũ, khiến cho bà ấy không thể tiếp những người khách khác của họ

- Có lẽ chị ấy không để ý
- Chắc. Không ý tứ thế sao được. Mình là khách mời, những người khác cũng là khách mời, mình đâu thể bắt chủ nhà coi trọng mình hơn người khác. Làm thế chỉ gây cho chủ nhà sự khó xử thôi
- Có lẽ là bạn thân với nhau, cho nên chị An mới thế thôi
- Bạn thân thì cũng vậy. Đó là cách giao tiếp cần phải hiểu. Nếu có muốn trò chuyện thì cũng đợi khi khác ghé thăm. Có đâu lại giành nói hết một mình. Còn biết bao nhiêu người khách mà

Bà Lệ thoáng mỉm cười đắc ý. Bà cứ vờ như vô tình gợi lên những câu hỏi hàm ý cho ông Tống kể hết cái bực mình vì bà An gây ra cho ông

- Ày! Ông cũng không nên bực mình, cần nhẫn chị ấy. Chị ấy gặp lại bạn thân cho nên thế chứ, ở nhà có bao giờ thấy chị ấy nói chuyện với ai đâu
- Sao lại không bực mình. Tôi đã phải kéo khéo bà ấy đi chỗ khác. Bà nói tôi mới nói, ở nhà thì cứ như người không biết nói với chồng con, còn với người ta thì sao mà bà ấy lại thao thao bất tuyệt như vậy. Thật là...

- Thôi. Ông đừng có lằng nhằng. Người nào mình thích thì mình vẫn hay trò chuyện đó là lẽ đương nhiên mà. Tình cảm là chuyện không thể ép buộc được

- Nhưng tôi không hiểu vì sao bà ấy lại cứ gay gắt cùng bà. Có khi cả tôi cũng không tha cho. Chẳng lẽ bà ấy về đây cùng tôi mà còn căm hận tôi. Chẳng lẽ tôi đối xử với bà ấy như thế bà ấy cũng chưa tha thứ cho tôi? Mà thật cũng đâu phải là do tôi muốn điều khổ sở này xảy đến cho bà ấy đâu. Không hẳn là lỗi của tôi mà

- Tôi hiểu ông. Nhưng cũng phải cho chị ấy thời gian. Vả lại, tính tình chị ấy tôi thấy cũng hơi cố chấp
- Bà nói phải. Cố chấp mà vô lý nữa. Như cái chuyện nữ trang hôm nọ đó. Lúc đi, bà ấy đã dần dỗi với tôi thật là bực mình. May mà là bà ấy đi mua, tự chọn lấy, nếu mà tôi nói bà mua cho bà ấy thì đã sinh chuyện to rồi
- Tôi biết, cho nên tôi đâu dám chuyên quyền trong các sở thích của chị ấy. Lúc nãy, thấy chị ấy ăn mặc cứ như các bà ở thập niên sáu mươi đi với ông mà tôi cũng không dám góp ý. Sợ chị ấy tự ái hiểu lầm cho là tôi chê bai chị ấy

- Tự ái không đúng. Tôi cũng thật ngượng vì chuyện đó. Cả buổi tiệc chỉ có mỗi bà ấy ăn mặc như thế. Nếu là bà thì tôi đã không có cảm giác đó. Chắc. Tôi cũng không biết sao, nếu bà không rộng lượng và tốt bụng, con người của Huệ An thật là khó chịu khi phải ở chung

- Sao ông lại nói vậy. Lỡ chị ấy nghe được thì buồn

- Chỉ có tôi và bà, chẳng lẽ bà lại nhiều chuyện hại tôi?

- Ấy. Tai vách mạch rừng. Nhà còn có con cái nữa. Nếu ông thấy không vui thì từ đây tránh đi đâu với chị ấy nhiều. Dù gì, ông giao thiệp rộng, lại đông người quen biết, họ không cười trước mặt mình, nhưng xì xầm sau lưng thật là khó chịu đó

- Bà nói cũng phải. Thà tránh được vẫn hay. À! Tôi quên không nói chuyện con Khanh cho bà biết. Tôi muốn đưa nó vào công ty làm

Bà Lệ cau mày, hỏi:

- Nó làm gì được trong công ty chứ? Tôi thấy đâu còn chỗ trống nào dành cho nó

- Tôi cũng biết thế, định xếp nó qua phòng nhân sự

- Nó chưa có kinh nghiệm, biết có làm được không?

- Tôi sẽ cho cậu Nhân kèm nó

- Hay là ông cho nó đi học trước đã. Có chút kiến thức vẫn hơn. Việc làm thì lúc nào công ty ta lại chẳng có. Nó chịu khó chùng hai ba năm rồi ra trường làm vẫn hơn. Chứ bây giờ không bằng cấp lại chẳng kinh nghiệm sợ nhân viên họ không nể, trong quá trình làm việc nó khó thuyết phục người ta nghe theo nó

- Tôi...

- Có phải ông sợ chị An không đồng ý?

- Sao bà biết?

Bà Lệ nhếch môi cười, đáp:

- Có gì mà không biết. Ở chung một nhà hiểu tính tình nhau mà. Đương không ông lại định đưa con Khanh đi làm, trong khi ông thì rất kỹ trong việc tuyển nhân viên. Nếu ông thấy con Khanh làm được việc thì ông đâu có để nó ở nhà suốt bao ngày qua. Có lẽ chị An đã gây áp lực cho ông?

- ...

- Thôi thì ông nghe tôi. Chẳng lẽ ông để nó vào đó làm nhân viên quen thì cũng không được, mà để nó nắm quyền thì lại càng không xong. Nó làm không được thì mất mặt người là ông đó. Nhân viên họ không có trọng nể mình nữa, họ cho là ông không sáng suốt. Họ bất mãn thì bê trễ trong công việc thiệt hại về phần ta thôi.

- Bà nói cũng phải. Thôi thì để tôi cho nó đi học vậy

- Ông quyết định vậy là đúng. Để nó đi học nếu nó có thực tài thì sau khi ra trường ông đưa nó vào làm, còn nếu không thì Huệ An cũng chẳng trách cứ gì được ông

- ...

- Còn ngẫm nghĩ chi nữa. Nó dốt nát, học lấy tấm bằng tốt nghiệp không được thì do tự nó. Huệ An làm sao trách được ông khi ông lo cho nó ăn học chứ. Thôi đi nghỉ đi. Ông còn phải đi làm vào ngày mai, thức khuya hại sức khỏe lắm

Ông Tống mỉm cười gật đầu:

- Thôi được. Tôi nghe bà. Lúc nào bà cũng tính toán đâu ra đó cả

- Ở với ông thì cũng phải khôn ra chút ít chứ. Chẳng lẽ ông không ảnh hưởng được gì cho tôi sao?

- Bà khéo nói lắm

Bà Lệ hài lòng thích thú vì lời khen của chồng, trên môi bà điểm một nụ cười mãn nguyện

- Bích Khanh!

- Dạ

- Lên đây má có chuyện muốn nói với con

- Dạ

Bích Khanh theo bà Lệ lên lầu. Căn phòng của bà thật lộng lẫy và sang trọng. Cô đưa mắt nhìn quanh và ngẫm so sánh với căn phòng của mẹ mình. Còn thua rất xa.

Phải. Không thể nào sánh được với bà, mặc dù những lúc gần đây, ông Tổng có cho sửa sang mua sắm lại cho mẹ cô thêm nhiều vật dụng

Chỉ mỗi cái tủ áo của bà Lệ cũng đã đủ nói lên sự chênh lệch ấy. Chiếc tủ áo thật lớn, đầy ắp các kiểu quần áo sang trọng và đắt tiền. Bà Lệ là người sành sỏi trong cách ăn mặc không như mẹ cô

- Ngồi đó đi con!

- Dạ

Bà Lệ ngọt ngào nói:

- Má nghe ba con nói, má con muốn ba con cho con vào làm ở công ty. Con có thích không?

Khanh thật thà đáp:

- Con lo lắm. Thật ra con có biết làm gì đâu. Chẳng có chút trình độ gì thì làm sao làm việc cho được. Công ty của ba là chỗ làm ăn lớn, con không biết mình giúp được gì hay lại làm hỏng việc của bà con thêm nữa

- Nếu con không thích thì cứ nói thẳng với ba, chứ đã đi làm thì phải làm cho được việc. Vào đó thì nhân viên nào cũng phải ra sức cả, không phải con của ông tổng giám đốc thì được ưu tiên đâu. Làm không xong việc vừa khiến cho chuyện làm ăn của ba con đình trệ mà người ta lại cười chê ba con không dạy dỗ con tới nơi tới chốn đó

Khanh buồn bã nói:

- Con biết

- Hay là con thấy ở nhà buồn thì đi học, vừa mở mang kiến thức vừa có học vị không ai khinh dễ. Mai này ra trường cũng dễ hơn khi đi làm. Nếu thích thì về làm cho ba, còn nếu không thì làm chỗ khác cũng được

- Con bỏ sách vở đã lâu không biết bây giờ còn tập trung được không nữa. Con chỉ thích ở nhà chăm sóc vườn tược thôi má à

- Má biết. Nhưng má con lại không muốn như vậy. Cho nên ba con mới định bắt con đi làm

- Má nói giúp con đi. Thật ra con sống như thế này là con thấy mãn nguyện rồi. Được chăm sóc cho ba má và gia đình, lại được trồng trọt chăm sóc cây trái vườn tược và được gần gũi với thiên nhiên, con không muốn bon chen ngoài xã hội đâu

Bà Lệ ngẫm mìm cười nói:

- Thôi được. Để má nói với ba con. Nhưng nếu ba có hỏi, thì con phải nói rõ ý của mình ra, con nhé

- Dạ

- Thôi, con xuống nhà đi, để má giúp cho

- Dạ

- À! Má quên. Khanh à!

Khanh quay lại chờ đợi:

- Dạ má kêu con

- Tuần vừa rồi Bích Hạnh nó có đi shop mua mấy cái áo, má thấy có chiếc này hợp với con, má nói em con nó để cho con mặc, con cầm về mà xài. Màu này thích hợp với con lắm đó

Khanh dỡ gói hàng trên tay bà Lệ, cảm ơn mừng rỡ. Cô ôm gói quà rồi quay ra trước nệm cười mím đắc ý của bà Lệ

- Hừ! Cỡ mà mẹ nó biết điều và an phận như nó thì đâu có chuyện phải lo

- Má ơi!

Bích Hạnh tuân vào phòng, lớn tiếng gọi mẹ. Bà Lệ lên tiếng hỏi:

- Cái gì mà kêu réo om trời vậy Hạnh?

- Có gì đâu. Con ra phố biết má thích ăn bánh lột da nhân đậu, con mua cho má mấy cái. Má ăn đi

Bà Lệ mỉm cười hài lòng, nói:

- Con ngoan quá. Đi chơi mà còn nhớ đến nhà

- Chị em, bạn bè thì còn có nhiều người chứ má thì con chỉ có một. Sao con lại quên cho được

- Khéo nói lắm

- À, má à! Lúc nãy con thấy chị Khanh ôm gói gì xuống lầu vậy

- Tò mò quá. Má cho nó cái áo hôm nọ con mua về mặc, nhưng không vừa ý đó mà. Bỏ cũng uổng, để cho nó mặc cho rồi

- Vậy à? Chị ấy có nói gì không má?

- Không. Nói gì là nói gì chứ?

- Con sợ chị ấy chê, ý là đồ con bỏ đi đem cho chị ấy sợ chị ấy tự ái

- Má đâu có nói là đồ con chê không mặc mà nói là con mua cho nó. Nó mừng không hết, chê cái nỗi gì chứ

- Vậy sao?

Hạnh hồi tưởng rồi cô khẽ liếc ngang mẹ không nói gì nữa. Trong lòng cô có một cái gì đó. Có thể gọi là sự áy náy. Dù gì cô cũng nhận ra lối đối xử khác biệt giữa cô và Khanh của mẹ. Và cô cũng biết có những gay cấn xảy ra giữa mẹ cô và mẹ Hai. Thế nhưng riêng cô thì cô không hề nghĩ gì và phân biệt gì cả. Cô xem Khanh và yêu thương Khanh như Bích Khuê vì thật ra Khanh là người đáng được cô cho đi tình cảm đó. Khanh hiền lành và chân thật, chủ yếu là Khanh rất thương cô và Khuê

Bích Hạnh lần ra vườn, tiếng kéo cắt lách cách sau mấy bụi hoa hồng cho cô biết người cô đang cần tìm đang có ở đó

Cô bước lại và nhận ra Khanh đang chăm chú tỉa các lá sâu trên bụi hoa

- Chị Khanh!

Khanh ngược lên mỉm cười:

- Hạnh đó hả?

- Dạ

- Chị cảm ơn em nghe

- Về chuyện gì?

- Cái áo đó. Chị thích lắm. Tiếc là chị không có cái váy nào để mặc chung với nó. Chị thấy em với Khuê mặc chị thích lắm.

Hạnh chớp mắt, đáp:

- Có gì đâu. Hay là vậy. Ngày mai, em đưa chị đi shop với em. Chị thích cái nào em mua cho chị cái đó

Khanh xua tay:

- Thôi,thôi. Nói vậy thôi, chứ từ nào tới giờ chị có mặc váy bao giờ. Nó cứ trống trống cái chân, dị lắm

- Chị nói vậy chứ thân hình chị mà mặc đầm trông đẹp lắm đó. Đừng có suốt ngày ba cái quần tây cứng ngắt như vậy nữa. Chị không chịu sửa soạn gì cả

- Ôi! Chị có đi đâu đâu mà sửa với soạn

- Chị Hai à! Chị cứ loanh quanh ở nhà mãi, chị không buồn sao?

Khanh cười hiền, đáp:

- Không. Được ở nhà chăm sóc cha mẹ và các em, được trồng trọt hoa trái, chị mãn nguyện lắm rồi
- Ú' hự! Chị lạ ghê. Chị không nghĩ... không nghĩ đến chuyện tìm bạn trai cho mình sao?

Khanh đỏ mặt, cười:

- Em đừng có trêu chị
- Em hỏi thật mà. Chị có nghĩ đến chuyện đó chưa? Chị nói em nghe đi
- Thôi mà Hạnh
- Không được. Em muốn biết chị đã có người nào chưa
- Không có. Em thật kỳ ghê
- Kỳ cái gì. Vậy chị thích bạn trai mai sau của mình ra sao?
- Ờ...
- Nói đi
- Thôi được. Đừng có lay tay chị nữa

Khanh kêu lên, trong khi Hạnh cứ lắc tay cô nài nỉ. Trong lòng cô vừa thoáng qua hình bóng của một người đàn ông, cô chớp mắt, cúi xuống vờ cắt nhánh lá héo trên cây

- Nói đi chị Hai
- Được, chị nói. Thật ra làm con gái ai lại không có mơ ước khi vừa lớn lên. Đối với chị, chị chỉ mong có một người chồng thật yêu thương mình, không ước mơ gì quá lớn
- Thế người ấy cần có những gì mới được. Cao lớn, đẹp trai, kỹ sư hay bác sĩ?

Khanh bật cười:

- Ai lại không mong muốn bạn trai mình có hình dáng đẹp lại hào hoa phong độ và giàu sang có tài nhưng chị không dám mơ cao. Cuộc sống khổ cực ngày trước đã cho chị hiểu những cái gì có trong tầm tay mình đã là quý rồi

- Thế thì chị đã có cái gì trong tầm tay hả?
- Em đừng có hỏi khó chị. Chị chưa nghĩ đến chuyện ấy đâu. Có em đó, em chắc có chuyện để kể cho chị nghe phải không?
- Sao chị biết?
- Thấy em vui vẻ hơn, và hay cười hơn. Kể cho chị nghe đi
- Chưa được
- Sao vậy?
- Vì em không biết người ta có nhận được tín hiệu của em chưa
- Em xinh đẹp, dễ thương như vậy, có ai lại không mềm lòng?
- Chị Hai ! - Hạnh ngập ngừng rồi khẽ cười , nói nhỏ - Chị thấy liệu anh Đình có mềm lòng vì em không ?

Khanh sững sốt nhìn Hạnh , có một thoáng mây mờ dâng trong mắt cô . Cô vội nhìn lãng đi , sợ Hạnh bắt được ý nghĩ của mình .

Hạnh hỏi thúc cô :

- Sao chị Hai ? Chị không trả lời em được à ? Chỉ cần chị khách quan nhận xét thôi .

Khanh ngập ngừng hỏi :

- Bích Hạnh ! Em thích anh ta à ?

Hạnh mím môi , gật đầu .

- Nhưng anh ta chỉ mới đến nhà mình có ít hôm thôi mà ?

Hạnh nhoen miệng cười , đáp :

- Chị có biết thế nào gọi là " tiếng sét ái tình " không vậy ? Thời gian không là vấn đề khi tình yêu đã đến . Đầu cứ phải quen thật lâu mới là yêu nhau đâu. Tình yêu lạ lùng lắm . Chỉ cần một thoáng nhìn đã đem tim mình đi gởi nhờ rồi .

Khanh ngẩn ngơ tự nghĩ . Phải . Hạnh nói đúng . Chỉ cần một thoáng nhìn đã nghe lòng rung động và ghi nhớ chính cô cũng đã có được cảm giác đó , nhưng bây giờ thì cô đang cố giấu đi cái cảm giác ấy và cầu mong mình đã lầm lẫn và quên đi . - Chị Hai à ! Nói tóm lại , em không hiểu có phải là đã yêu anh ấy chẳng , nhưng ở bên anh ấy , em rất vui .

- Đó là một khúc xạ của tình yêu đó . Nhưng em phải giữ gìn , dù gì anh ấy cũng là khách trong gia đình mình và là người mới đến . Chị sợ anh ta đã có ý trung nhân rồi mà thôi .

- Không có đâu . Em đã hỏi rồi . Anh ta chưa lập gia đình .

- Vậy sao ? Chị chúc em được toại nguyện .

Hạnh tự tin , mỉm cười :

- Chắc chắn thôi .

Khanh buồn bã cắt cái kéo vào chỗ cũ . Cô không còn thấy hứng thú gì nữa sau câu chuyện cùng Bích Hạnh .

Cô ngả người dựa vào gốc cây mạn ngồi tư lự . Cái cảm giác hiện đang đè nặng trong cô chưa bao giờ cô nhận được nó , thật buồn và khiến cô không còn mong muốn hay làm gì nữa .

Bích Hạnh thích Huy Đình ư ? Thật thế sao ? Tại sao lại thế ?

° ° °

Huy Đình ở nhà ông Tổng đã được gần nửa năm . Cuộc sống và sinh hoạt của mọi người đã quen thuộc với anh . Anh như đã trở thành một thành viên của gia đình họ .

Sáng nay , Bích Hạnh đã dậy từ sớm để lôi Đình đi ra ngoài cùng cô . Bích Khuê còn ở trong phòng riêng , Bích Khanh thì vẫn như mọi ngày cùng với công việc của mình . Cô đã nghỉ danh đi học lớp quản lý kinh doanh . Hôm nay là ngày nghỉ nên cô ở nhà .

Khanh cầm cúi tĩa lại các chậu kiểng , nắng đã lên cao , mồ hôi rịn ra trên trán cô , nhưng cô vẫn say sưa với công việc , những nhát kéo Khanh nhẹ đưa qua đưa lại trên các nhánh cây trước đôi mắt quan sát của Huy Đình gần đó .

Hình ảnh của cô gái đã thu hút ánh mắt Đình . Bích Khanh trong bộ đồ mát mẻ ở nhà . Những chấm bông xanh nhỏ trên nền vải vàng nhạt khiến cho hình ảnh Bích Khanh như rực rỡ lên dưới ánh nắng mặt trời buổi sáng . Đôi má cô ứng đỏ với làn da trắng mịn màng . Đứng từ xa , nhưng Huy Đình vẫn nhận ra cái cảm giác mịn màng ấy nếu được đưa tay sờ nhẹ lên nó . Sự chăm chú làm khiến cho mái đầu cô nghiêng nghiêng duyên dáng , đôi môi đỏ hơi mím lại và cặp mắt đen hạ thấp , làn mi mượt dày và cong vút . Anh càng nhìn thì càng như thỏi sắt bị nam châm hút lại . Cô như đóa hướng dương đón ánh nắng ban mai rực rỡ và quyến rũ .

Hình ảnh của cô được bộ não anh chụp hình và ghi lại . Mặc dù thế ,anh cứ vẫn đứng ngẩn ngơ nhìn mãi không dám lên tiếng , vì sợ cái cảm giác kỳ diệu đang len lỏi hình thành trong anh chột tan biến mất .

Bích Khanh tuột tay đánh rơi cái kéo khi nhìn lên và nhận ra Đình , cô kêu lên :

- Là anh đó à ? Sao anh lại đứng ở đó ? Anh làm tôi chết khiếp lên được .

Đình ấp úng như bị bắt quả tang đang ăn trộm .

- Xin lỗi . Tôi cũng vừa ra đây , thấy cô mãi mê làm cho nên không dám kinh động cô .

- Anh không đi với Hạnh sao ?

- Có chứ . Nhưng cô ấy dễ quên đồ ở nhà cho nên phải quya lại lấy . Hay là cô đi cùng tôi và Hạnh cho

vui ?

- Không được .

- Sao lại từ chối nhanh thế ?

- Cô cho tôi cảm giác tôi là người đáng ghét lắm và đang bị cô tránh né không muốn tiếp xúc .

- Không . Không có đâu .

- Tôi để ý từ lúc tôi đến đây ở , chưa lần nào tôi mời được cô đi đâu , kể cả khi có mặt của Hạnh và Khuê .

- Chẳng qua anh mời vào những lúc tôi không thể đi vì bận .

- Thế bây giờ ?

- Tôi còn nhiều việc lắm . Tĩa hết các chậu kiểng rồi còn soạn lại sổ bài vở cho ngày mai . Anh biết đó . Từ lúc tôi đi học , các hoa kiểng này không được chăm sóc , chúng buồn bã và xấu xí đi . Còn tôi thì không có thời gian như trước .

- Thế còn chiều nay ?

- Chiều nay tôi đưa má tôi ra phố sắm ít vật dụng.

- Thế thì tối vậy ?

- Anh Đình à ! Thật ra anh không cần lôi kéo tôi làm gì . Hạnh lúc nào cũng thích đi chơi với anh , nó vui vẻ và hợp với anh lắm .

Đình cau mày vì câu nói của Khanh , anh hỏi lại :

- Sao cô nói Hạnh hợp với tôi , là có ý gì vậy ?

- O' ... Khanh biết mình nói hớ ra chuyện tình cảm mà hôm nào Hạnh đã tâm sự cùng cô , cô vội lấp liếm

- Là vì Bích Hạnh quen thuộc nhiều tụ điểm vui chơi , đi chung với anh thì anh không phải nhàm chán .

- Cô lạc đi đâu vậy ?

- Tôi ... tôi nói gì sai sao ?

Đình nhún vai rồi quay đi .

- Thôi được . Coi như tôi không may mắn , nếu cô không thích thì cũng không cần phải gán áp cho ai hết .

- Anh ...

- Tôi hiểu cô đang muốn nói gì mà . Cô khờ quá .

Nói xong . Đình quay người đi vào nhà , bỏ mặc ô với những suy nghĩ riêng mình . Anh ấy nói vậy là sao ? Anh ấy hiểu được gì mà mình đang muốn nói .

Bích Khanh thẫn thờ mở trang sách trước mặt , nhưng cô lại không đọc được chữ nào . Cây viết trên tay cô cứ nguệch ngoạc những chữ vô nghĩa . Âm thanh như lắng đọng và cô đặc lại đè nặng trong tim cô . Cô gục đầu vào hai tay mà tự nhủ lòng mình đừng nghĩ đến nữa .

Nắng đã tắt cuối trời , Bích Khanh vẫn dỗi qua song cửa để nhìn ra sân dường như cô đang trông ngóng một cái gì đó . Nỗi ngóng trông da diết thể hiện sâu sắc trong tia mắt cô .

Tiếng nói cười và tiếng xe chọt khua động khoảng không gian yên tĩnh . Bích Khanh thoáng chồm lên nhìn về phía cổng rào. Hạnh đang sánh vai với Đình , vui vẻ cười đùa đi vào sân .

- Họ đã về rồi .

Khanh dõi mắt theo cái dáng cao lớn , rắn rỏi của Huy Đình từ xa , mắt cô dụi đi và đắm đuối . Cô cứ nhìn cho đến khi bóng Đình đã khuất sau cánh cửa cô mới buồn bã quay đi .

Tình yêu đã ngự trị trong tim cô . Cô yêu Đình và cũng đau khổ tự chìm chết nỗi tương tư vừa chớm đến . Nỗi thương nhớ căm lạng sao đau lòng đến thế . Cô không thể nói lên lòng mình và càng không dám đón nhận những gì mà Đình đem đến cho cô . Bởi vì cô sợ , mỗi khi hình bóng anh hiện diện trong trái tim cô thì

cô lại nhớ đến lời nói và ánh mắt rực rỡ khát khao hôm nào của Hạnh tâm sự cùng cô .

o o o

Huy Đình nhú mảy suy nghĩ trước chồng tài liệu mà Khuê đưa cho anh xem . Anh ngẩng lên nhìn Khuê rồi nói :

- Em cho anh mượn đem về phòng được không ? Anh muốn đọc kỹ lại .

- Được thôi.

- À ! Ngày mai là sinh nhật em , em thích anh tặng em cái gì ?

Khuê chớp mắt làm duyên , đáp :

- Không tạo bất ngờ sao lại hỏi em như vậy ?

- Anh sợ quà anh mua không vừa ý em , em không thèm ngó đến lại vứt nó vào một xô xĩnh nào đó thì uổng lắm .

- Làm gì có . Dù anh có tặng em vật gì em cũng trân trọng và vui mừng hết .

- Thế anh tặng cho em mùi cục sỏi này nhé ?

Nói xong . Đình cúi xuống lượm mấy viên sỏi trắng dưới chân đùa vui , đưa cho Khuê , hỏi :

- Được không ?

Khuê mỉm cười , đáp :

- Em đã nói là anh tặng em vật gì em cũng thích cả mà . Mùi viên sỏi này có ý nghĩa lắm , anh biết không ?

- Ý nghĩa gì ?

- Anh có nghe bài hát " mùi thương " không ? Một thương tóc xoắn ngang vai , hai thương ...

- Thôi , thôi . Cho anh xin đi .

- Sao vậy ?

- Anh chỉ thích được người ta thương thôi chứ không dám thương ai đâu . Một thương cũng không có hưởng chỉ là mùi thương .

- Vậy thì anh khôn quá rồi .

- Đôi lúc cũng phải thế , chứ không người ta ăn hiếp mình chết .

- Nhưng em đâu có ăn hiếp anh bao giờ phải không ?

Ánh mắt say mê ngọt ngào của Khuê nhìn Đình khiến cho anh giật mình , nụ cười trên môi anh trở nên gượng gạo bối rối .

Khuê nòng nân hỏi lại :

- Phải không anh ?

- O' . Làm sao anh biết được .

Khuê giận dỗi quay lưng , nói :\

- Sao anh không biết . Em đã nói là không ăn hiếp anh là không ăn hiếp sao anh không tin em .

Cử chỉ của Khuê càng làm cho Đình thêm lạ lùng , lúng túng . Cô như nũng nịu , như ngọt ngào như say mê đắm đuối . Anh không hề chuẩn bị để đón nhận những cảm giác đó .

- Anh ... Bích Khuê à !

- Anh đừng áp úng nữa . Thật ra anh biết em muốn nói gì với anh mà .

- Em nói gì ?

- Anh đáng ghét lắm .
- Bích Khuê à ! Anh thật sự không hiểu .
- Không hiểu hay không muốn hiểu .
- Huy Đình ! Thì ra anh trốn ngoài này .

Tiếng gọi của Hạnh đã giải vây cho Đình . Anh thở phào nhẹ nhõm , lên tiếng :

- Có chuyện gì vậy ?

Hạnh nhí nhảnh chạy lại :

- Anh và chị Ba nói gì vậy ? Em kiếm anh này giờ . Đi hái nhãn với em đi . Nhãn chín nhiều lắm , hái không kịp , tối dơi ăn hết , uống lắm. Đi anh.

- Ờ .

Hạnh quay lại gọi Khuê :

- chị Ba nữa . Đi đi chị Ba .

Khuê sầm mặt , lạnh lùng đáp :

- Chị không đi .

Nói xong , cô quay lưng bỏ vào nhà , nên Hạnh ngạc nhiên hỏi Đình :

- Chị ấy sao vậy ?
- Anh không biết .

- Người gì kỳ lạ ghê . Người ta rủ đi hái nhãn cũng giận hờn . Không đi thì thôi . Làm gì phải làm mặt hình sự chứ .

- Thôi bỏ đi . Có lẽ cô ấy có chuyện cần làm . Mình đi đi Hạnh .
- Ờ . Phải đó .

- Hạnh ! Thật đáng ghét . Bao nhiêu người chết sao nó không chết đi cho rồi . Hừ !

Khuê làm bầm rửa cô em gái rồi ngồi xuống chiếc ghế , giận dỗi xé tung những tờ giấy trên bàn mình .

- Khuê ơi !

Tiếng Khanh gọi khiến cô chợt nhìn ra , cơn giận vẫn còn âm ỉ trong lòng , cho nên cô cộc lốc trả lời Khanh :

- Gì vậy ?

Khanh nhận ra thái độ không vui của Khuê nên dịu dàng nói :

- Em sao vậy ? Ăn nhãn nè . Ai chọc giận em ? Nói chị nghe đi .

Khuê mím môi không trả lời , nhưng ánh mắt của cô đã khiến cho Khanh chú ý . Cô nhìn theo hướng mắt của Khuê và nhận ra Hạnh và Đình đang vui vẻ ríu rít bên cây nhãn ngoài vườn . Cô thoáng cau mày nghi ngờ và quay lại hỏi Khuê :

- Là Đình à ?

- ...

- Sao ? Chị đoán có đúng không ? Anh ta đã làm gì khiến cho em giận như vậy ?
- Chị Hai à ! Nếu ... nếu chị muốn nói điều gì với một người mà họ vẫn không hiểu thì chị sẽ làm sao ?
- Chị sẽ lặp lại lần nữa , cố giải thích và nói cho rõ ràng hơn.
- Nhưng chuyện này rất khó nói và cũng không thể nói rõ ra được .
- Vậy thì ... em phải dùng hành động và sự quan tâm của mình . Có phải là em đang nói đến vấn đề tình

cảm không ?

- Sao chị biết ?

- Chỉ có vấn đề liên quan đến tình cảm mới khó nói rõ ra thôi .

- Chị Hai ! Em...

- Em làm sao ? Chẳng lẽ em ... em quan tâm đến Huy Đình .

- Phải . Nhưng anh ấy không hề muốn biết đến cảm nghĩ của em .

- Cũng đúng thôi.

- Chị nói gì chứ ?

- À. Không . Chị không nói gì cả . Nhưng mà ... em đã nói gì với anh ấy ? Chẳng lẽ em đã thú nhận là em yêu anh ấy ?

- Em không nói thế , nhưng ... nhưng mà anh ấy ... sao mà ngu quá không biết .

- Hà ?

- Thật đó chị Hai . Anh ấy ngu lắm .

- Trời đất ! sao lại nói người ta ngu .

- Không ngu mà người ta nói cứ ngờ ngờ ngáo ngáo chẳng phản ứng gì .

- Chuyện này em không thể nóng vội . Vả lại , phải xem anh ta có ... có thích em không nữa . Lỡ anh ta có đối tượng rồi thì sao ?

- Em không cần biết anh ấy có người yêu hay chưa , nhưng em đã yêu anh ấy thì em sẽ giữ anh ấy trong tay , không để ai tranh giành với em đâu .

- Không nên Bích Khuê . Tình yêu là chuyện của hai bên đều tự nguyện đến với nhau , nếu em làm thế , em sẽ nhận về mình sự thua thiệt đó .

- Thua thiệt hay không , em không quan tâm , những gì em thích thì em muốn nó thuộc về em thôi .

- Nhưng tình cảm thuộc lãnh vực khác không như món hàng em muốn là có thể mua về hay giành giật được , phải tự nguyện hiến dâng .

- Em không tin là em muốn mà không thể được .

- Chị mong em suy nghĩ lại . Đừng dẫn thân để chuốc lấy phiền não . Em sẽ tìm được đối tượng khác mà .

- Chị Hai ! Sao chị như muốn ngăn cản em . Chị có ý gì trong chuyện này ? Hay là chị yêu anh ấy ?

- Không - Khanh hốt hoảng kêu lên - Không . Em đừng nghĩ bậy , chị không có .

Khuê đăm đăm nhìn Khanh dò xét , Khanh phân trần :

- Chị chỉ muốn em đừng làm chuyện vô ích thôi.

- Thật ra chị có thích Huy Đình không ? Chị nói đi .

Khanh quay đi , tránh né câu hỏi của Bích Khuê .

- Chị Hai ! Sao chị không trả lời em?

Khanh thở ra , cau mày , đáp :

- Em rắc rối quá . Sao lại hỏi chị như thế . Chị đã nói rồi , không có .

Khuê thở phào , mỉm cười :

- Không có là được rồi . Sao chị cứ như muốn ngăn cản em ?

- Chị thấy em không hợp với Đình .

- Tại sao lại không ?

- Chị không thể nói nhiều hơn . Tóm lại , có nhiều chuyện em nên nhận xét và suy nghĩ kỹ hãy làm . Dù gì tình thân vẫn quan trọng hơn tất cả . Sự hy sinh lúc nào cũng đem lại niềm vui cho tâm hồn mình . Chị không muốn em phải hối hận .

Nói xong . Khanh bỏ ra ngoài để lại cho Khuê những suy nghĩ rối rắm trong đầu . Cô chống tay nhìn ra ngoài sân , hình ảnh của Đình và Hạnh đang cười đùa lại đập vào mắt cô , cô bàng hoàng chột hiệu :

- Thì ra chị Khanh muốn nói ... chẳng lẽ Bích Hạnh là đối tượng của Huy Đình ? Anh ấy yêu Hạnh sao ? Không lẽ nào . Không lẽ nào .

Ngoài vườn , tiếng cười đùa của Hạnh văng vẳng vọng vào . Không biết Huy Đình đã nói gì mà Bích Hạnh thích thú bật cười giòn . Cô khẽ hé môi đón trái nhãn do Đình đưa cho cô , trước ánh mắt của Khuê . Khuê nhú mày khó chịu .

- Sao Hạnh lại có vẻ thân mật , âu yếm như vậy với Đình chứ ? Thật ra , những lời của Bích Khanh nói có phải là ám chỉ Hạnh không ? Khuê sầm mặt và nghe sự ghen hờn len lỏi vào tim. Cô không muốn nổi nghi ngờ dằn vò mình khi quyết định gặp Hạnh hỏi cho rõ mọi chuyện .

° ° °

Bà Kim Lệ đóng gói hành lý xong thì quay lại nói với ông Tổng :

- Ông nhớ đó . Thu xếp xong công chuyện ở công ty thì xuống liền với tôi . Dù gì đây cũng là lần đầu anh chị Hai gả cháu , không đi không được đâu . Bây giờ tôi chỉ còn có mỗi người anh này thôi , tôi không muốn anh chị Hai buồn .

Ông Tổng gật đầu :

- Được rồi . Bà yên tâm đi trước đi . Xuống sớm phụ với chị Hai chuẩn bị sắp xếp lễ cưới cho tươm tất , tôi dặn dò cậu Thanh và hợp xong là xuống với bà mà . Để tôi đưa bà ra xe .

- Thôi khỏi . Hai mẹ con tôi đi một mình được rồi . Nè ! Tối ngủ , ông nhớ đóng cửa sổ lại . Trời lúc này trở gió , mặc thêm áo ấm vào , kéo cảm lạnh đó .

Ông Tổng lắc đầu , cười :

- Bà ơi ! Tôi đã gần năm mươi rồi , có phải là đứa con nít lên ba , lên năm đâu . Bà yên tâm đi đi . Tôi biết chăm sóc mình mà . Vả lại , còn có Huệ An , con Khanh con Khuê ở nhà , đâu phải chỉ mình tôi .

Bà Lệ nghe chồng nhắc đến Huệ An , lòng bất an , bà ngẩn mày , nói :

- Nè !

- Chuyện gì nữa ?

- Ở nhà nhớ đi ngủ sớm cho khỏe , đừng có thức khuya nghe không ?

Ông Tổng thở ra , đáp :

- Trời ơi ! Bà thiệt tình . Thôi đi đi . Con Hạnh nó kêu bà ngoài xe kìa .

- Nhưng mà ... tôi muốn nói ... ông nhớ ngủ sớm . Ông ...

Bà Lệ muốn nói chồng không được qua bên Huệ An và bà lo rằng ông nhân dịp không có bà ở nhà sẽ nổi lại quan hệ với Huệ An . Bà làm sao an tâm khi đêm nay bà không có ở cạnh bên ông .

Ông Tổng hối thúc bà :

- Thôi còn dùng dằng gì nữa . Đi sớm cho khỏe đi .

Bà Lệ vẫn chưa muốn cất bước . Bà nhìn chồng thở dài .

- Bà còn muốn dặn dò gì nữa sao chưa chịu đi ?

- Tôi ...

- Thôi được . Có gì thì nói lên đi , tôi nghe .

- Tôi ... tôi không muốn ... tôi sợ ...

- Trời ơi ! Điều gì nữa , sao bà cứ áp úng mãi vậy ? Tánh bà đâu có như vậy .

- Thôi được . Tôi không muốn ...

- Muốn cái gì ?

- Ông ... Tôi không có tôi , ông ngủ ở đây chứ ?

Ông Tổng thở ra , phàn nàn :

- Bà làm sao vậy ? Lắm cảm rồi ư ? Không ngủ ở đây thì ngủ ở đâu ? Ngủ ngoài hiên à ? Hay ra đường ngủ ?

- Không . Mà là bên kia kia .

Bà Lệ hất mặt về phía căn nhà của bà An , nói . Đến lúc này , thì ông Tổng mới vỡ lẽ ra . Ông chắc lười , lắc đầu :

- À ! Thì ra là từ nãy giờ bà muốn nói điều đó . Bà sợ tôi qua đêm bên nhà Huệ An . Bà thật là ... tôi và Huệ An đã lâu không gần gũi , sao bà lại nghĩ vậy ?

- Nhưng ông có hứa với tôi không ? Đừng qua đó chứ ?

- Được , được . Đã từng này tuổi rồi mà còn vớ vẩn quá .

- Tôi là đàn bà mà .

- Tôi có nói là đàn ông đâu . Nhiều khê quá !

- Nhưng ông chưa hứa với tôi.

Ông Tổng nhăn mặt , lắc đầu :

- Được rồi . Tôi hứa .

Bà Lệ mỉm cười hài lòng :

- Nhớ đó . Đừng để tôi lên tiếng , nếu có chuyện gì xảy ra thì đừng trách tôi .

- Bà không phải dọa tôi . Tôi cũng sợ lắm rồi . Bà quá lắm đó .

- Tôi chỉ sợ ông quan tâm bà ta hơn tôi thôi .

- Bà khờ quá . Từ lúc Huệ An về đây , tôi đối xử ra sao với bà và Huệ An bà không nhận thấy sao còn ganh tỵ với người ta ? Người ta lúc nào cũng thua kém bà hết mà .

- Cho nên tôi mới để ông đón bà ấy về ở .

- Tôi biết . Cho nên tôi đã giữ gìn , đâu dám làm gì trái ý bà . Bà đã yên tâm chưa ?

Bà Lệ mỉm cười :

- Ông đừng trách tôi . Là đàn bà ai lại không ghen , ai lại không sợ có người đàn bà khác bên cạnh chồng mình ? Tôi rất sợ mất ông , sợ ông không quan tâm đến tôi . Nếu cho tôi được chọn lựa thì tôi sẽ không muốn có bà ta ở đây , nhưng rất tiếc là không được . Nếu tôi làm thế , thì ông sẽ mang tiếng bất nghĩa , vô tình . Tôi không muốn ông có những năm cuối đời không được vui . Tôi đã vì ông làm điều trái với con tim mình . Ông có hiểu không ?

- Tôi hiểu . Tôi sẽ giữ gìn để xứng với lòng tốt của bà . Huệ An và tôi giờ chỉ như những người bạn thân cả . Tôi chăm sóc cho cô ấy cũng là vì trách nhiệm . Bà yên tâm đi .

- Được rồi . Tôi đi đây .

Tập 2

Bích Khanh có chút e dè khi mâm cơm chỉ có cô và Huy Đình đối mặt bên nhau. Ông Tổng và Bích Khuê đi dự tiệc không có ở nhà.

- Huy Đình kéo ghế ngồi rồi lên tiếng hỏi:

- Không có ai nữa sao chỉ có tôi và Khanh vậy?

- Ba và Bích Khuê đi dự tiệc ở nhà bác Tâm rồi. Anh ăn cơm đi, hôm nay tôi xuống bếp đó.

- Cô không đi học sao?

- Không có giờ.

- Tôi làm những món anh thích ăn, anh thử xem.

Đình xoa tay thích thú, đưa mắt lướt qua mặt bàn.

- Ngon tuyệt. Sao cô lại biết tôi thích những món này?

- Có gì bí mật đâu. Anh ở đây cũng lâu rồi, mỗi lần ăn cơm tôi chú ý một chút là biết thôi. Nếu anh thích món nào thì anh ăn nhiều một chút. còn ngược lại, không thích thì anh không hề đụng đến.

Đình ngẩn người nhìn chăm chú Khanh:

- Cô tỉ mỉ quan sát tôi vậy sao?

- Đó là thói quen của tôi khi đứng bếp nấu. tôi muốn biết các món ăn tôi làm ra có được hoan nghênh không thôi. Nếu các món ăn mà tôi nấu dọn lên được hưởng ứng nhiệt tình thì tôi rất vui. Đình quan sát thái độ của Khanh không óc chút ẩn ý nào. Cô vô tư và thản nhiên khi nói những lời ấy.

- Thế mà tôi cứ ngỡ tôi được cô đặc biệt chú ý đến chứ.

Khanh thoáng nhìn sang Đình rồi hỏi:

- Sao anh lại nghĩ như vậy? trong gia Đình này, tất cả mọi người đều được tôi quan tâm như thế cả.

- Tôi thật thất vọng. Chắc.- Đình lắc đầu chắc lưỡi.- Tôi nghiệp cho tôi quá!

Khanh nghiêm nét mặt, cố giữ những rung động đang có trong tim mình để nói:

- Anh đừng khô hài nữa, tối nay tôi còn phải soạn một số bài sau khi thu dọn đó. Ăn nhanh đi.

- Cô làm tôi nhớ tới những bữa ăn nhanh ở công ty.

- Tôi cũng muốn bữa cơm tối nay như những bữa ăn nhanh của anh ở công ty đó. Thời giờ rất quý đừng để phí.

- Có cần khô khan như vậy không?

- Đôi lúc để tránh những phiền toái đến với mình.

- Không cần phản ứng lạnh lùng như thế. Đó chỉ là một cách tạm thời che dấu cảm giác của mình, nhưng không phải ai cũng bị mắc lừa đâu. Tôi biết cô là một cô gái rất nồng nhiệt.

Khanh nhìn Đình rồi cúi xuống tiếp tục ăn không nói gì.

- Tôi nói có phải không? Thật ra cô không nên làm những điều trái với bản tính mình, lại càng không nên làm chuyện ngược lại con tim cô.

-

Khanh vẫn lạnh lùng nghiêm nét mặt, bỏ ngoài tai lời nói của Đình:

- Tôi biết cô không vô tình đối với tôi.

- ...

- Tôi còn biết có những lúc cô đã thầm quan sát tôi từ đằng sau. Cảm giác mà cô đem đến cho tôi thật êm ái. Tôi không thể giữ được sự bình thản trước ánh mắt của cô.

- ...

- Tại sao cô cứ tránh né tôi?

- ...

- Từ lúc tôi đến đây chưa lần nào cô chịu đối diện cùng tôi. Cô sợ tôi sao? Không, tôi biết cô không sợ tôi mà là sợ chính mình.

-

- Cô sợ cô không giữ được những rung cảm của trái tim cô.

- ...

Đình dừng lại một lát rồi anh hơi chồm đến gần Khanh trầm giọng dầm ảm nói:

- Bởi vì cô yêu tôi.

Khanh thoáng sửng sốt, vuốt tay đánh rơi chiếc đĩa trên tay:

- Cô không thể giấu được những tình cảm mà cô dành cho tôi đâu. Giữa hai người yêu nhau luôn luôn có những sóng điện từ trùng hợp và tôi đã bắt được tính hiệu từ cô đem đến. chúng ta đã có cùng một linh cảm và suy nghĩ, đừng trốn tránh nữa Bích Khanh.

Khanh cố dìm những rung động trong lòng để lên tiếng:

- Anh nói đã đủ chưa? Anh tùy tiện mổ xẻ tâm hồn tôi từ nãy giờ thật là quá đáng. Anh không ngại miêng nói nhưng cũng phải nghĩ tới cảm giác của tôi chứ. Đủ rồi.

Khanh đứng lên dợm bỏ đi thì Đình đã chặn trước mặt cô giữ cô lại.

Anh không còn kiềm chế được tình cảm đang cuộn dâng trong lòng mình trước mặt Khanh nữa.

Chỉ trong chớp mắt cô đã nằm gọn trong vòng tay Đình mà không kịp nhận rõ từ lúc nào.

- Đừng trốn chạy anh như thế.

- Tôi không hiểu anh nói gì. Anh buông tôi ra đi.

- Anh sẽ buông em ra nếu anh biết em không có tình cảm gì với anh.

- Tôi không có.

- Không đúng. Em nghĩ em có thể gạt anh dễ dàng như vậy ư? Em đang rất xúc động khi ở trong vòng tay anh, anh nhận biết được mà.

- Anh lầm rồi. buông tôi ra.

- Anh không lầm, Bích Khanh, nhìn anh đi! Đừng trốn tránh nữa. Anh yêu em.

- Không phải, không đúng.

Đình cau mày hỏi:

- Sao em lại nói vậy?

- Tôi nói anh đã lầm rồi, tôi không hề quan tâm đến anh, anh đừng tự huyễn hoặc mình. - - Buông tôi ra đi, anh buông...

Nhưng Khanh chưa dứt lời thì bờ môi cô đã được Đình khóa lại bằng nụ hôn êm ái và say đắm.

Cô bàng hoàng và lịm đi trong vòng tay anh.

Nụ hôn đầu của người cô thần yêu sao thật tuyệt vời kì diệu. cảm giác cuộn dâng khiến cho cô thấy đau nhói lòng ngực. Cô không kiềm giữ được nữa. Sự khát khao sung sướng khiến cô hạ thấp rèm mi và mềm tay vòng quanh cổ anh đón nhận nồng nhiệt.

Thời gian không biết trôi qua được bao lâu. Khi Đình buông cô ra, cô cảm thấy không gian như lắng đọng yên ắng. tất cả mọi vật như khởi sắc. Vòng tay Đình vẫn choàng hờ quanh bờ vai cô. Cô ngược nhìn anh và tình yêu thôi thúc cô đến đau đớn. Cô bật kêu tên anh:

- Huy Đình!

Tiếng kêu chứa chan nồng ấm ngọt ngào, tiếng kêu được diễn đạt bằng ngôn ngữ của con tim.

Anh chột hiểu và anh siết nhẹ cô vào lòng và thêm một lần nữa anh hôn cô. Nụ hôn lần này không bắt

chợt vội vã mà nhẹ nhàng ôm ái. Thời gian trôi qua khi Bích Khanh rời anh thì cô vội giấu mặt trong lòng ngực ấm áp của anh rồi khẽ hỏi:

- Sao anh lại làm vậy?

- Anh không biết tại sao? Có lẽ tại vì em. Em đã khiến anh làm những điều mà anh không thể giải thích. Kể cả những giây phút vừa qua. Bây giờ thì em không thể che giấu và lừa gạt được anh nữa rồi. em có hối hận không?

Khanh lắc đầu:

- Không. Em không hối hận. Nhưng em sợ...

- Em sợ gì? Tình yêu đâu có gì nguy hiểm.

- Phải, yêu và được yêu thì rất sung sướng nhưng vì không chỉ riêng mình em mong muốn được anh yêu.

- ...

- Anh không biết em muốn nói gì?

- Em muốn nói anh đã làm khổ em. Thà rằng anh cứ mặc kệ em, anh đừng bức ép em phải nói thật lòng mình, đừng bức ép em phải dối mặt cùng anh, em sẽ thấy bình tâm hơn bây giờ.

Đình nhíu mày lấy làm lạ vì sự bứt rứt lạ lùng của Khanh:

- Em nói vậy là vì sao?

- Anh thật sự không hiểu ư?

- Anh không hiểu.

- Từ ngày anh đến đây, tất cả đã trở nên xáo động.

Đình ngạc nhiên hỏi:

- Vì anh ư?

- Phải. Bởi vì cả Bích Khuê đều...đều quan tâm đến anh. Em là người nhận ra điều ấy từ đầu.

- Cho nên em cứ luôn lánh xa anh từ khi anh đến ở.

- Em sợ và không muốn làm tổn thương cả hai. Em nghĩ rằng nếu em xa lánh anh thì Khuê và hạnh sẽ có cơ hội gần anh. Em mong cả hai được vui vẻ và hạnh phúc.

Đình lắc đầu cau mày:

- Nhưng em có biết giữa hai người anh vẫn phải chọn một. Em đâu thể muốn cả hai đều hạnh phúc khi anh chỉ có một con tim và con tim ấy anh lại không dành cho họ. Em thật khờ, anh chỉ xem hai cô ấy như những cô em gái.

- Nhưng họ thì không.

- Anh biết cho nên anh luôn giữ khoảng cách cần thiết để không để cho họ ngộ nhận và hiểu lầm anh.

- Huy Đình! Em thật sự lo lắng và bối rối. Em được anh yêu nhưng em cảm thấy mình đang phạm tội. Em sợ.

Đình kéo cô vào lòng như che chở, anh dỗ dành:

- Em không phải lo lắng. Tình cảm là điều thiêng liêng không thể miễn cưỡng. Nếu không có em, anh vẫn không thể yêu hai cô em gái của em, em có hiểu không? Anh biết bây giờ em sợ họ lên án em nhưng anh sẽ giải thích cho họ hiểu. Em không có lỗi gì mà phải tự dằn vặt mình. Biết đâu đó chỉ là sự vô đoán của em, không có gì đâu, đừng suy nghĩ nữa.

- Khanh ới!

Tiếng gọi và tiếng động nơi cửa phòng khiến Khanh giật mình rời xa Đình.

Bà An đã xuất hiện nơi ngưỡng cửa và nhận ra thái độ lúng túng của cả hai. Bà thoáng cau mày rồi chợt

hiếu:

- Má!

Khanh lo lắng chờ đợi ánh mắt nghiêm khắc và lời trách mắng của mẹ. nhưng không. Cô ngạc nhiên và thở ra nhẹ nhõm khi mẹ cô mỉm cười lên tiếng:

- Thì ra con ở đây cùng cậu Đình, ba con chưa về sao?

- Dạ chưa, sao má lại qua đây?

- Má cũng vừa ở bên nhà bà Chương về. Thấy nhà đóng cửa, bên đây đèn lại sáng nên ghé qua thử xem con có ở đây không?

- Ba và Khuê đi dự tiệc có lẽ còn lâu mới về. Má ăn cơm để con dọn cho má.

- Thôi khỏi, rót cho má tách trà được rồi.

Khanh quay đi thì bà mới lên tiếng hỏi Đình:

- Cậu không ra ngoài đi dạo phố sao?

- Dạ không.

- Từ ngày cậu về đây làm công việc có thuận lợi không vậy?

- Dạ thưa bác, nhờ bác trai giúp đỡ cho nên con cũng được thoải mái.

Bà cười rồi bắt chợt hỏi Đình:

- Cậu thấy con Khanh nhà tôi thế nào?

- Thưa bác. Ý bác là sao? Cháu ...cháu...

Bà dịu dàng nói:

- Có gì mà cậu phải ấp úng. Tôi muốn biết cậu có cảm tình với Bích Khanh hay không?

- Thưa bác.

- Cậu cho là tôi quá đường đột khi hỏi cậu như thế chẳng?

- Thưa cháu không dám.

- Thật ra con Khanh nó rất ngoan, tính tình lại hiền lành không hề muốn tranh chấp với ai. Tôi không muốn thấy nó khổ, tôi chỉ có mình nó, mà nó lại luôn bị Huệ An thiệt từ lúc chào đời đến giờ cho nên tôi mong cho cuộc sống sau này của nó luôn tốt đẹp và sung sướng.

- Cháu hiếu, thưa bác. Cháu rất yêu Khanh, chẳng qua cháu chưa dám thưa với hai bác vì cháu chưa hỏi ý kiến của Khanh.

- Nếu cậu nói thế thì tôi đã an tâm, tôi biết cậu là một người tốt. Từ lúc cậu đến đây ở, tôi đã phần nào hiểu được về cậu. Và ngược lại gia Đình tôi, cậu cũng rõ, mặc dù nó cũng là con nhưng không được như con Khuê và con hạnh. Từ nhỏ nó không được gần cha và cha nó chăm lo. Nó chỉ có mỗi mình tôi che chở yêu thương. Tôi rất quý yêu nó, nếu cậu đã quan tâm đến nó thì cậu phải lo cho nó tới nơi tới chốn. tôi không muốn bị người ta lừa gạt hay coi thường.

- Thưa bác. Cháu không hề có ý nghĩ đó. Nếu Khanh và bác đồng ý, cháu sẽ thưa với bác trai cho ba má cháu đến gặp để tính đến chuyện hôn nhân.

Bà An mỉm cười hài lòng:

- Được. cậu nói vậy thì tôi yên tâm. Tôi có mỗi mình nó là con không thể không giữ gìn để cho người ta cười chê.

- Cháu hiếu.

- Chuyện này tôi sẽ nói với ông nhà tôi.

- Cháu cảm ơn bác.

- Không có gì. Mong sao sau này cậu đối xử tốt với con tôi, đừng bạc đãi nó là được rồi.
- Cháu xin hứa.
- Thôi, tôi về bên đó. Cậu cứ ở trò chuyện với Bích Khanh nhưng đừng khuya quá.
- Dạ.

Bà An đi khuất sau khung cửa thì Bích Khanh cũng vừa đem tách trà nóng ra, cô không thấy mẹ thì lên tiếng hỏi:

- Má em đâu rồi?

Đình mỉm cười đáp:

- Bác về bên đó rồi.

Khanh chau mày nói:

- Sao kì vậy. Má chưa uống trà mà.
- À, có lẽ bác không khát nữa đó thôi.

Khanh nghi ngờ khi nhìn nét mặt tươi tắn và nụ cười lạ lùng đang ngự trị trên môi Đình hỏi:

- Làm gì mà anh vui vậy? lúc nãy anh và má em đã nói gì? Kể cho em nghe đi.
- Tò mò quá vậy, không sợ anh chê sao?
- Nhưng tại vì anh lạ lùng nên em mới thắc mắc.
- Anh lạ à?
- Phải, anh cứ mỉm cười hoài, trông ghê ghê làm sao.

Đình bật cười lớn:

- Không cho là anh điên chứ?
- Cũng có chút chút.
- Ê! Cô bé, quá đáng lắm nghe.
- Vậy thì anh đừng cười nữa.
- Nhưng anh gặp chuyện vui mà. Cấm anh sao được.
- Chuyện vui gì? Đừng bí mật nữa, kể cho em nghe với. em sắp chết được vì tò mò đây.
- Má nói đồng ý gả con gái cho anh.
- Ơ.
- Không tin sao?
- Anh xạo.
- Thật mà.
- Không có đâu.
- Có, có thật đó. Má đã hỏi anh và anh đã thú nhận với má.
- Anh dám?
- Anh đâu có làm điều gì xấu mà không dám.
- Thôi đừng đùa nữa, em về bên đó với má đây, mặc kệ anh nói điên một mình đi.
- Bích Khanh.

Đình nắm tay cô kéo lại khi cô dợm bỏ đi.

- Anh nói thật. em không tin anh sao?

- Nhưng sao má lại biết và nói chuyện ấy chứ?

- Má lo cho em mà.

- Anh không cảm thấy...cảm thấy quá bất ngờ và không bị má ép buộc chứ?

- Em nói gì lạ vậy? Anh rất vui chứ sao lại bị ép buộc. Hôn nhân là điều tất nhiên đi sau tình yêu mà.

- Em chưa chuẩn bị để đón nhận. Em thấy sự việc xảy ra quá nhanh khiến cho em cảm thấy bất an. Huy Đình! Anh hứa với em hãy khoan tuyên bố điều này ra, chuyện chúng mình hãy khoan nói cho mọi người biết được không anh?

Đình nhíu mày phật ý khi thấy Khanh khẩn trương lo lắng:

- Em thấy có điều gì không ổn sao?

- Em thấy nó đến nhanh quá, em chưa chuẩn bị để công khai. Vả lại em sợ phản ứng của hạnh và Khuê.

- Em nói lạc đi đâu? Hạnh và Khuê thì liên quan gì đến chúng ta.

Khanh cau mày không vui:

- Anh không nhớ lúc này em nói gì với anh sao? Em không muốn mất đi tình thân giữa chị em với nhau. Từ nhỏ em đã sống rất cô độc, không anh em, không bạn bè, em rất khổ và buồn. nhưng từ khi em được biết em có hai đứa em gái cùng cha khác mẹ, em đã vui sướng biết chừng nào. Cảm giác ấy bây giờ như vẫn còn trong em, em rất yêu quý cả hai đứa em gái đó và ngược lại chúng cũng rất mến em. Chúng không hề phân biệt hay đồ kỵ người chị đột ngột có là em. Kể cả di Lệ, di cũng thương em như ruột thịt. nếu em không biết thì đã đành, nhưng em đã biết anh là đối tượng của Khuê và hạnh , bây giờ lại ra mặt tranh giành với cả hai, em thấy mình không đúng.

- Em vô lý quá, tình yêu đâu phải là món hàng để em nhường cho người khác. Em phải nghĩ đến cảm giác của anh nữa chứ.

- Em không biết bây giờ em phải làm sao? Em rối lắm, Huy Đình! Xin anh hiểu cho em, hãy khoan nói gì về quan hệ giữa hai chúng ta , mặc dù anh nói thế nào em cũng không biết mình phải đối mặt ra sao với hai đứa em của mình, em xin anh.

Đình thờ dài nhìn Khanh, cô thật sự bất loạn với nếp nhăn giữa hai cặp chân mày cong. Anh xoa dịu và vỗ về cô:

- Được rồi. em đừng khẩn trương nữa. Anh sẽ tạm thời không công khai chuyện chúng ta.

- Em cảm ơn anh.

Khanh ngả đầu vào khuôn ngực rộng, rắn chắc của Đình mà cảm thấy yên tâm với niềm vui vừa có.

Thật ra tình yêu cô hằng ao ước không đem lại cho cô niềm hạnh phúc hoàn toàn, niềm vui càng cao thì nỗi lo càng nhiều. Có lẽ số phận của cô là thế chăng?

Từ thuở nhỏ, ba mẹ đã xa nhau. Ba đã lấy mẹ trong thời chiến tranh, cái đám cưới đơn sơ giữa hai bên gia Đình và một ít người quen chứng kiến, rồi ba đi làm xa để mẹ cô ở quê nhà với cái thai và cảnh thiếu thốn. Chiến tranh đi qua với bao nhiêu thay đổi. Cô đã được sinh ra trong ngôi nhà xáo động đó. Mẹ cô phải lăn lộn kiếm tiền nuôi cô, bà đi hết xứ này đến nơi khác để kiếm phương kế sinh nhai và thất lạc tin tức của cha cô.

Thời gian cứ trôi đi rồi tin tức cứ lúc có lúc không. Cho đến khi bà mòn mỏi đến chán nản không còn trông chờ hy vọng nữa , bà đã đưa cô đi theo bà làm thuê làm mướn và coi như cô không còn cha.

Cuộc sống khắc khoải đối với cả hai mẹ con cô. Mười mấy năm trôi qua cho đến một hôm cô còn nhớ rất rõ, mẹ cô đã hốt hải chạy về nhà trong xúc động, đau đớn. Bà cứ im lặng mà gục đầu trong góc nhà âm thầm tức tưởi khóc. Mặc cho cô sợ hãi lay hỏi bà cũng không nói gì. Đến hôm sau thì bà gom góp hành lý định đưa cô đi thì ông Tống đã đến tìm.

Lần đầu tiên cô sửng sốt đứng nhìn người đàn ông với chiếc xe hơi bóng lộn ở quá gần nhà mình. Cô tò mò lẫn thích thú quan sát ông. Từ thuở bé vì thân phận nghèo hèn khổ sở, cô chưa bao giờ dám bén mảng tiếp cận những người giàu có, sang trọng như vậy, huống chi bây giờ ông khách lạ này lại ở trong nhà của

cô. Ông quá gần đến nỗi cô không thể nghe được mùi nước hoa thơm lừng tỏa ra từ người ông .

- Huệ An! Là bà có phải không?

Mẹ cô đã lùi lại và sầm nét mặt trong đôi mắt sưng đỏ vì khóc của bà. Cô nhận ra sự yêu thương, nỗi căm hận và tủi hờn trên gương mặt mẹ. Bà lạnh lùng nói:

- Ông tìm đến đây, làm gì?

Người đàn ông tiến lại gần bà. Qua cử chỉ của ông cô thấy có sự vui bồi hồi lẫn thương xót.

- Sao bà lại hỏi như vậy? Gần hai mươi năm nay, tôi đã tìm kiếm mà không rõ bà đi đâu.

-

- Bà không tin tôi sao? Khi trở về quê thì nhà cửa tan hoang không còn ai, người đi kẻ đến. Thời buổi lúc đó rất lộn xộn, tôi nghe nói bà bỏ quê đi trước khi chiến tranh chấm dứt. không ai biết bà đi đâu nhưng tôi vẫn cố công tìm hỏi cho đến một hôm tôi gặp một người quen. Họ nói bà đã chết khi đi dò qua sông bị chìm. Tôi tìm đến tận nơi và cũng nghe dân đại phương xác nhận có một người đàn bà như thế bị chết chìm và họ đã chôn cất ở nghĩa trang. Năm mộ vô chủ theo mưa nắng đã không rõ ở địa điểm nào vì lúc ấy đất đai được quy hoạch xây cất lại, họ đã bốc mộ đem đi hết hài cốt để đem chôn nơi khác. Tôi đã thất vọng trở về và từ đó năm nào tôi cũng đến khu mộ vô chủ ở địa phương ấy thấp nhang cho tất cả năm mồ vì nghĩ trong số đó có bà yên nghỉ.

- Cho nên ông trở về lấy vợ và sinh con khác?

- Kim Lệ là người tôi lấy mấy năm sau đó, gia Đình cô ấy là chủ của tôi. Bà cô ấy rất tốt, ông ấy giúp tôi dựng nên sự nghiệp ngày hôm nay.

Bà Huệ An thở dài, rồi người ngồi xuống manh chiếu rách ở góc nhà, nói:

- Thế ông còn tìm đến đây làm gì?

- Bà nói gì lạ vậy? Bà là vợ tôi mà?

- Ông không cần quan tâm như thế.- bà cay đắng nhếch môi nói với ông- đã gần hai mươi năm nay tôi đã coi như mình ở góa, tôi đã quên rằng mình đã có một người chồng. Ông bây giờ đã có địa vị, có gia Đình hạnh phúc. Cả hai chúng ta đã có riêng một cuộc đời không còn dính dáng gì với nhau. Ông không cần tìm đến đây, tôi không còn là vợ ông nữa.

- Huệ An!

- Ông không cần nói thêm. Ông đi đi.

- Bà hận tôi sao?

- Không.

- Bà đừng chối. tôi đọc được trong mắt bà niềm oán hận buồn đau. Tôi biết nếu bà gặp tôi ở hoàn cảnh khác thì bà không có cảm giác này. Nếu tôi là anh cu li nghèo khổ, không có vợ con, sống cơ bất nghèo hèn , bà đã không lạnh lùng với tôi.

- ...

- Nhưng không phải như vậy. Tôi đã là người có địa vị và giàu có,lại là người chủ mà bà định xin đến làm mướn trong gia Đình tôi. Tôi hiểu tâm trạng của bà trong lúc này, tôi cũng như bà thôi, tôi rất kinh ngạc lẫn bàng hoàng khi nhận ra bà. Bà biết tôi vui mừng biết nhường nào không? Tôi chưa kịp nói rõ thì bà đã vội vã bỏ đi. Bà đã làm cho tôi hết hoảng vì sợ không tìm lại được bà lần nữa.

Bà An ngắt lời ông:

- Ông không cần phải nói thế.

- Bà cho là tôi giả dối sao? Đó là những lời thành thật của tấm lòng tôi. Tôi không nói dối bà đâu. Tôi đã hỏi thăm suốt từ hôm qua đến giờ mới biết được chỗ bà ở. Huệ An! Bà cho tôi giải thích và xin thông cảm cho tôi.

- Thông cảm cho ông?

- Bà đừng cay đắng, đừng oán hận tôi. Tôi xin bà dần lòng nghe tôi. Thật ra tôi không phụ bạc bà, không

muốn bà khổ như hôm nay. Tôi đi theo anh em, làm ăn xa, lúc đó công việc rất khó khăn, cứ hết công trình này, tôi lại làm tiếp công trình khác. Không có thời gian trở về quê cho bà hay. Thư từ thời chiến tranh cũng khó khăn, không thể gửi, rồi cho đến khi cuộc chiến thời giao thông tắc nghẽn, tôi lại bị bệnh nằm liệt tại nhà một ng bạn đồng nghiệp, tưởng là đã chết vì không có ai chăm sóc, lại không có tiền bạc. KHI ấy, nhờ một ng bạn làm công trong gia đình Kim Lệ thương tình giúp đỡ, từ đó tôi mới vào làm trong cơ xưởng của ba Kim Lệ. Đến khi ổn, tôi về quê tìm bà thì biết bà không còn ở đó. Chúng ta chia cắt cũng là vì hoàn cảnh đương thời lúc ấy, không phải tôi đem lòng phụ rẫy bạc nghĩa với bà. Huệ An! Bà đừng tránh né tôi nữa. Bà sống như thế này quá khổ rồi.

- Cho dù khổ, tôi vẫn còn sống được. Tôi không muốn ông thương hại tôi.

- Huệ An! Xin bà cho tôi rước bà về ở cùng tôi.

BÀ AN nhìn sững ông rồi bật hỏi:

- Ông có biết ông đang nói gì đó không? Ông đã có vợ con khác rồi. Còn tôi, tôi là gì của ông? Giấy tờ hôn thú giữa tôi và ông thất lạc không còn. Ông không phải tự mình chuốc lấy phiền não. Tôi biết phận mình, không ép buộc ông đâu.

- Bà nói thế chẳng qua là bà cho là tôi không có nhân tính. Tôi là hạng ng gì đây? Giấy tờ hay hình thức đó là cái gì? Chúng ta đã là vợ chồng, đã có con với nhau, tôi đâu phải là con thú rũ bỏ trách nhiệm của mình. Bà đừng nhẫn tâm coi khinh tôi như vậy. Tôi là con ng mà. Tôi sẽ đưa bà về ở cùng tôi, tôi sẽ chăm sóc cho bà.

- Thế ông không nghĩ đến ng đàn bà đang ở bên cạnh ông bây giờ sao?

- Kim Lệ là ng tháu xuốt. Cô ấy không phản kháng tôi đâu ?

- Nếu có thì ông chuốc lấy phiền toái cho mình đó.

- Tôi biết cách thu xếp. Bà hãy bằng lòng cho tôi bù đắp cho bà. Bà đã khổ nhiều rồi, chẳng lẽ bà không muốn có cuộc sống thanh thoi. Đó là quyền lợi mà bà được hưởng. Lý do nào mà bà phải gánh lấy những thua thiệt về mình chứ?

BÀ Huệ An im lặng không nói gì, trong lòng bà có suy nghĩ mới mà ông Tống khơi dậy. Trong trí bà, ông nói phải. TẠI sao mà bà phải chốn chạy ông? Ông là chồng của bà mà. Bà là vợ ông, tại sao bà lại chối bỏ quyền làm vợ của mình trong khi ông đang tha thiết thuyết phục bà.

Cảm giác oán hận ông khi gặp lại ông trong cảnh đề huề sung sướng đã lắng dịu lời giải thích của ông. Chỉ vì do hoàn cảnh. Phải. Chỉ vì hoàn cảnh mà bà xa ông. Bà không chịu để thiệt thòi. BÀ đã gánh lấy phần đó gần 20 năm nay rồi. BÂY giờ bà phải được bù đắp. Phải đòi hỏi ông đền bồi những năm tháng ấy cho bà, bà không khờ dại gì mà chẳng giành lại thân phận và đặc quyền của mình bên cạnh ông.

- Ông không ân hận vì lời nói lúc nãy của ông chứ?

- Dù có xa nhau đã lâu, nhưng tôi và bà đã có những ngày tháng cậ kề bên nhau, chẳng lẽ nào bà đã quên và không rõ tâm tánh của tôi sao?

Bà An trầm tư nhớ lại khoảng đời cũ. Ông Tống nói đúng. Ông không phải là ng tệ bạc xấu xa. Lúc xưa, ông rất yêu thương bà, chẳng qua vì thời cuộc, ông thất thế không thể bao bọc che chở cho bà.

Bà thở dài và nhìn ông. Kỷ niệm cũ chợt về khiến cho mắt bà dịu dàng tha thiết. HỌ đã xa nhau quá lâu để đủ có 1 chút ngại ngùng khi nắm tay nhau.

Ông Tống rút rờ ủ tay bà trong tay ông. BÀN tay ốm yếu khô cứng vì lao lực của bà run rẩy trong tay ông, khiến ông chạnh lòng thương xót.

Bà đã già đi rất nhiều so với cái tuổi 40 của bà, những nếp nhăn hằn trên trán và cuối đuôi mắt, vôi làn da sạm nắng và thân hình tiêu tụy, tuy nhiên ông vẫn nhận ra bà vì những nét duyên dáng ngày xưa vẫn còn giữ lại được trên môi, trên đôi mắt, trên sống mũi thanh tú. Huệ An!

Ông khẽ gọi tên bà, giọng ông khàn đục vì xúc động:

- Bà ốm đi nhiều quá.

- Sao ông không nói tôi đã già đi nhiều quá.

Bà ngậm ngùi lên tiếng:

- Mười mấy năm nay tôi sống không hề có ý nghĩa, chỉ vì con Khanh mà tôi cố chịu đựng và lăn lộn với đời. Có đôi lúc, kể cả lòng tự trọng của tôi cũng phải bỏ quên. Thế mà hai mẹ con tôi vẫn có những lúc phải nằm co không có gạo ăn, cố cắn răng để chịu cho qua cơn đói. Tôi hận là mình không được tài giỏi để lo đủ cho con 2 bữa qua ngày. Những lúc ấy, ông có biết tôi nhớ đến ông, nhớ bào bọt và khổ sở. Không hiểu ông còn sống hay đã chết?

- Tôi hiểu.

Bà cao giọng phản bác, gay gắt với ông:

- Ông không hiểu được đâu. Thà rằng, ông cứ yên tâm nghĩ ng mình yêu thương đã mất đi thật rồi, lòng ông có đau đớn chỉ là đau đớn trong một khoảng thời gian nào đó rồi cũng nguôi ngoai đi nhưng tôi thì khác. Tôi không có yên tâm khi nghĩ rằng ông đã chết cho nên tôi cứ dằn vặt hằng đêm lo cho ông. Không biết ông trôi dạt phương nào, ông sống ra sao, ông có bị thương tật xui xẻo gì không. SAO ông lại im hơi lặng tiếng không tìm mẹ con tôi? Sự khổ sở cứ ray rức hành hạ tôi hằng đêm. Nó dai dẳng, tàn phá sức lực và trí óc tôi. CẢ CUỘC đời tôi đã bị ông xiềng xích, ràng buộc trong khổ sở. Bây giờ, ông làm sao đền bù nỗi cho tôi chứ. Ông làm cách nào đền bù cho tôi? Ông nói đi.

Bà nức lên khóc nghẹn, tiếng khóc thật đau lòng. Nó cứ như mũi dao nhọn châm vào tim ông. Ông run rẩy kéo bà vào lòng mình vỗ về. Thân hình ốm yếu chạm vào bàn tay ông. BÀN tay trắng hồng với chiếc nhẫn mặt ngọc toả sáng khiến cho ông càng cảm nhận được cái đau tủi trong tiếng khóc của bà. Ông xót xa rơi nước mắt.

- Bà đừng khóc nữa. Tôi đau lòng lắm. Tôi hứa sẽ không để cho bà khổ nữa. Bà tin tôi đi.

- Tôi tin ông. Tôi sẽ theo ông về chỉ mong ông đừng bạc đãi mẹ con tôi. Mẹ con tôi đã đủ tủi nhục rồi, không muốn nhận thêm nữa.

- Tôi biết. Tôi sẽ không để ai xúc phạm mẹ con bà. Dù gì Kim Lệ cũng là phận nhỏ.

- Ông nói thì hãy giữ lời, đừng quên đó.

- Tôi hứa mà.

Bích Khanh nhớ mãi ngày đầu tiên cô ngỡ ngàng lẫn sung sướng ra sao khi được ngồi trên chiếc xe hơi sang trọng và bước chân vào căn nhà này. Từ ngày đó, cuộc đời đã đã không còn nỗi khó khăn cực nhọc, cô đã có 1 nơi nương thân. Được ăn, được mặc, được biết thế nào là giàu sang đầy đủ.

Cuộc sống thiếu thốn cũ đã giúp cô đủ khôn khéo để sống như cái bóng trong gia đình này. Cô có trí khôn để nhận biết sự sung sướng ngấm ngấm giữa mẹ cô và bà Lệ, không khi nào cô phơi bày cái hơn hẳn của mình trước mẹ con bà Lệ và hai cô em gái khác mẹ dần dần phai đi. Cô đã tạm được chấp nhận chỉ riêng có mẹ cô là vẫn như phần tử xa lạ. Họ vẫn giữ khoảng cách và đổ kỵ, mặc dù không nói ra lời.

Tiếng còi xe của ông tổng réo vang ngoài cổng, khiến Bích Khanh chợt tỉnh. Cô vội chia tay cùng Huy Đình để bước ra đón ba cô.

Đêm thật hữu tình với ánh trăng vàng vật toả sáng cả khu vườn, với tiếng gió đu đưa những tán lá xào xạt êm ả. Không gian trong mùi hương hoa thoang thoảng thơm.

Bà An rót thêm trà vào tách của ông Tổng, rồi dịu dàng nói:

- Ông đu dự đám cưới sao về sớm vậy? KL không về cùng ông sao?

Ông chậm rãi nhấp ngụm trà thơm, rồi mới đáp:

- Không. Ở dưới anh chị bà ấy giữ bà ấy lại chơi không chịu cho bà ấy về, nên tôi phải về trước. Ngày mai phải họp rồi, đâu thể bỏ qua được.

- Ông đi đường có mệt không?

- Cám ơn bà. Không sao. Ngồi xe hơi nhà, đâu có như xe khách mà mệt. Nói ra tôi mới nhớ. Từ ngày bà về đây, tôi chưa đưa bà đi chơi lần nào. Hay là vậy! Ngày mai họp xong, tôi nghĩ một buổi đưa bà đi chùa nhân ngày rằm, sẵn bà đi cầu phước cho tôi được không?

Bà vui mừng đáp:

- Ông tính sao cũng được.

- Vậy đi. 10h tôi về. Có gì mình ăn trưa dọc đường luôn. Có lẽ bà cũng chưa được đến những nhà hàng

sang trọng nhiều.

- Phải. Chỉ có 1 lần ông ăn mừng đoàn tụ cùng tôi.

- Tôi thật thiếu xót cùng bà. KL thì tiệc tùng liên miên, các con cô ấy cũng hay đưa mẹ chúng đến nhà hàng sang trọng những kỳ có lương. Còn bà thì lại không. Bà không buồn tôi chứ?

- Buồn ông thì thay đổi được gì? Số phận tôi là vậy, bây giờ được như thế này cũng đã mãn nguyện lắm rồi.

- Tôi lúc nào cũng không làm được việc gì cho chu toàn cả. Không biết con Khanh nó có trách tôi không?

- Nó là con làm sao dám mang lòng oán trách cha mẹ. Bây giờ ông đã cho nó ăn học rồi còn gì.

- Phải. Mong nó có chí tiến thân. Tôi sẽ tạo cơ hội cho nó. Nếu tôi có sai sót gì là vợ chồng, bà cũng bỏ qua cho tôi.

- Ông yên tâm. Tôi không làm ông phiền não đâu. Có điều tôi muốn nói với ông về chuyện Bích Khanh.

- Chuyện gì? Bà nói đi.

- Tôi thấy cậu Đình cũng là ng tốt, từ khi cậu ấy đến đây, tôi để ý quan sát cậu ấy tâm tình hiền lương, tôi muốn ông chọn rể cho tôi. Ông thấy con Khanh và cậu ấy có xứng đôi xứng lứa hay không?

Ông Tống bật cười xòa:

- Chuyện tình cảm đôi lứa để cho chúng tự nguyện đến với nhau. Tôi không ép buộc.

- Tôi đã dọ ý rồi. Cậu ấy đã thú nhận với tôi là thích con gái mình. Con Khanh cũng vậy.

- Nếu thế thì tôi tán thành hai tay. Thật ra, tôi cũng có ý trước khi đưa Huy Đình về ở đây, cậu ta là một thanh niên khá, mình lại có 3 đứa con gái, tôi cũng có ý mong một trong 3 đứa có duyên với cậu ta. BÂY giờ lại là con KHANH thì là điều quá tốt rồi. Dù gì con Khanh cũng là con gái lớn của mình, lấy chồng lập gia đình trước là chuyện đương nhiên và hợp lý. Chuyện này bà để tôi thu xếp. Hôm nào tôi đưa bà đến thăm ba má cậu Đình. Anh chị Phan cũng chưa biết mặt bà, sẵn dịp để bà làm quen luôn.

- Ông tính sao tôi nghe vậy. tôi muốn cho con Khanh đi cùng với tôi. Nó cũng ít được đi đâu, cũng tội nghiệp. Con gái lớn, lúc nào cũng ru rú trong vườn, may mà cậu Đình được ông đưa về, nếu không chắc cả đời nó cũng không wen biết với ai. Đi ra đường thì thua kém ng ta về cách ăn nói, cả về quần áo cũng không có. Lâu lâu con Khuê hay con Hạnh cho ít đồ thừa để mặc. Còn tôi thì đâu có làm gì có tiền mua sắm cho con, cái gì cũng lệ thuộc vào KL, mà nó thì nhút nhát lẩn ngại ngùng, có bao giờ dám mở miệng xin gì.

Ông Tống chau mày khi nghe bà kể lể:

- Vậy sao? Tôi nghe KL nói nó không chịu ăn mặc vì nó mắc cỡ.

Bà liếc ngang chồng, rồi dịu giọng trả lời:

- Làm gì có chuyện đó. Tâm lý con gái đang tuổi xuân thì ai lại không muốn chưng diện, chỉ vì lúc thì được cái áo, không có váy, lúc thì được đôi giày chẳng có xắc tay. Cái nào hai đứa em nó chê bai thì mới tới lượt nó hưởng. Có bộ nào ra bộ nào. Cho nên nó mới đành nói thế. Đôi lúc tôi xót xa cũng muốn mua cho con, nhưng tôi đâu phải như KL, muốn gì được nấy vì sẵn tiền trong tay. Lâu lâu, ông có cho 1 ít thì cũng đành dùm mua đồ bỏ về cho ông ăn, tôi đâu dám xài phí cái gì.

- Thôi được rồi. Để từ đây, tôi trích cho bà một khoản tiền để bà chi xài. Còn nếu cần việc gì thì bà nói với tôi. Tôi cũng vô tình - Ông thở dài rồi đáp - Từ lâu KL giữ gìn và quản lý tài chính trong nhà wen rồi.

- Tôi có nói gì đâu, nếu ông có giao cho tôi, tôi cũng vụng về không biết chi dụng tính toán đâu. Mỗi tháng ông trích cho tôi 1 ít tôi gửi ngân hàng. Được rồi, chuyện sinh hoạt trong nhà cứ để KL quản lý kéo lại phiền lòng cô ấy.

- Bà đồng ý như vậy thì tôi sẽ làm. Ngày mai tôi kêu ng mở tài khoản cho bà.

- CÁM ơn ông.

BÀ An hài lòng mỉm cười vì đã đạt được ý muốn.

- Bà không trách tôi là may rồi. Tôi cũng thật tệ. Từ bấy lâu nay không nghĩ ra. Chẳng lẽ bà cần gì lại xin KL tiền. Thiệt là...

- Thôi đừng tự trách mình. Lo muộn còn hơn là không lo. Chẳng qua Bích Khanh đi học phải giao tiếp nhiều bạn bè, cho nên tôi cũng muốn cho con nó có chút gì đó để khỏi thua kém ng ta.

- BÀ lo cho con giùm tôi.

- Bỏn phận của tôi mà. Ông nói gì lạ vậy?

Ông Tổng đứng lên thì chợt thấy xây xẩm mặt mày. Ông chống tay, vội ng trở lại.

- Tối rồi. Tôi về nghỉ đây. Ồi!

- Ông sao vậy ?

- Tự nhiên sao tôi chóng mặt quá.

- Chắc có lẽ ngồi lâu ngoài sương. Để tôi dìu ông vào nhà nằm nghỉ.

- Ờ

Bà An vội dìu chồng vào phòng mình và đỡ ông nằm xuống.

Bà lo lẩn lấy dầu xoa nhẹ 2 bên thái dương ông, ân cần:

- Ông đỡ không?

- Đỡ rồi. Chắc có lẽ ngồi lâu tê ng, chút là khoẻ lại thôi. Đừng lo.

- Hay tôi hâm ông chút gừng cho ông uống. Sợ ông nhiễm sương muốn cảm lạnh đó.

- Không sao đâu.

- Đừng cãi tôi. Uống chút gừng cũng đâu có mắc công gì đâu. Nằm đó chờ tôi 1 chút, phòng ngừa trước vẫn hơn để phải lo.

Bà kê gối cho chồng nằm rồi nhanh nhẹn đi khuất vào trong:

Căn phòng với ánh đèn ngủ dịu dịu cùng mùi hương da thịt của bà An quyện trong chăn nệm khiến cho ông chợt bồi hồi. Đã từ rất lâu rồi, ông vẫn quen thuộc với mùi nước hoa sang trọng của bà KL, không còn nhớ đến hơi hương mộc mạc nồng nàn của ng vợ cũ. BÂY giờ nằm trên giườngbà, ông chợt rung động sao xuyến.

- Huệ An!

BÀ QUAY trở lại, nhưng không nghe được tiếng gọi tên bà của ông. BÀ bước lại gần đỡ ông dậy, dịu dàng nói:

- Ông uống đi, rồi nằm nghỉ một lát cho khoẻ.

KHuôn mặt nhìn nghiêng vẫn còn sống mũi cao thanh tú và hàng mi dài cong vút của bà, khiến cho ông bất giác đưa tay vén lại sợi tóc rũ bên má bà rồi vuốt nhẹ lên làn da thân quen cũ, ông nói:

- Bà lo cho tôi quá.

- LÀ vợ chồng sao ông cứ khách sáo, không sợ tôi buồn à?

- Tôi không sợ bà buồn vì tôi biết bà yêu tôi.

Bà thở ra, nói khẽ:

- - Ông biết vậy là được rồi.

Ánh mắt của họ giao nhau, với biết bao cảm xúc. Bà vuốt nhẹ mái tóc ông rồi xót xa nói nhỏ:

- TÓC ông đã bạc nhiều rồi. Thời gian qua mau quá. Mới đó đã hơn 20 năm. Nhớ ngày nào, tôi vẫn mỗi ngày đưa cơm đến cổng trường cho ông ăn, lần nào cũng bị vấp ngã vì lời chọc ghẹo của đám bạn ông.

- Tôi nhớ chứ. Bà không cho tôi gói cơm theo vì sợ nguội lạnh, nên cứ đến giờ cơm bà đem ra cho tôi. Đám bạn bè lúc bấy giờ rất ghen tỵ với tôi, có vợ vừa đẹp lại vừa thương yêu chăm sóc cho tôi. lúc bấy giờ tôi thật sung sướng và hạnh phúc.

- Có 1 lần tôi ra trễ, vì bị đau bụng làm ông lo lắng bồn chồn.

- Còn bị đám bạn chế giễu nói tôi bị bà bỏ nữa chứ. ha.ha...

Tiếng cười của ông lắng dịu về dĩ vãng nghe thật ngọt ngào, nồng ấm.

Bà chớp nhẹ mắt xúc động vì đã lâu rồi bà mới có những giây phút riêng tư như thế này cùng ông.

- Bây giờ nhắc lại chuyện cũ mà thêm buồn. Tất cả đã đổi thay không còn như xưa nữa.

- Bà nói sao lạ vậy Tình cảm làm sao mà còn hay mất khi nó đã đến sẽ vĩnh viễn tồn tại trong lòng chúng ta, chẳng qua nó chỉ lắng dịu lại mà thôi.

Ông kéo tay bà áp lên ngực mình, rồi nồng nàn nói:

- Tôi nói thế bà có cho là sai không?

Bà nhìn ông thật lâu rồi đáp:

- Ông nói đúng. Nó chỉ lắng dịu thôi, chứ không thể mất đi. Trời đã khuya lắm rồi, ông về bên ấy ngủ đi, mai còn dậy đi làm.

- Bà đuổi tôi sao?

Bà lắc đầu không đáp:

- VẬY tôi muốn nghỉ lại bên này với bà.

- Tôi chỉ sợ ông lại phiền não khi bị ng ta biết.

- BÀ không phải lo cho tôi

Bà An im lặng thôi không nói thêm. BÀ RA khép cửa rồi tắt đèn. Ánh trăng len lỏi qua khung cửa, e ấp ngại ngùng tựa như muốn nhìn trộm mối tình xưa vừa chớm lại.

BÀ LỆ cau mày khi thấy bà An như thay da đổi thịt. Bộ áo bằng gấm màu xám nhạt may thật khéo khiến cho tướng mạo của bà An không còn vẻ cục mịch, quê mùa. Thật đúng như câu ông bà ta nói ngày xưa: "Ng đẹp nhờ lụa". Thế nhưng, cái dáng vẻ bên ngoài đó cũng không khiến cho bà LỆ ngạc nhiên lẫn thắc mắc bằng những biểu hiện trên nét mặt của bà An.

Đôi mắt bà An như có lửa, nó long lanh sáng, khiến cho thần sắc của bà tươi tắn như trẻ lại. Môi thì cứ điểm nhẹ nụ cười như muốn phô trương ra niềm vui, không giấu được trong lòng.

KL thấy chương mắt, khó chịu.

Bà ta ăn trúng cái gì vậy không biết.

Bà nghĩ sao cầm gói kẹo chuối đặc sản quê bà bước sang nhà của bà HA.

- Chị An!

BÀ An thoáng nhú mày, dè dặt đáp:

- À! KL! Cô sang chơi.

- Có chút quà ở quê lên, tôi biểu chị ăn lấy thảo, kéo anh TỔNG lại trách tôi không quan tâm tới chị.

- Cô có lòng vậy sao? Hay là muốn xem xét chỉ dạy tôi điều gì? Cô cứ nói thẳng ra có phải hay không?

Bà LỆ đành mặt khi nghe giọng điệu moi móc của bà HA:

- Có gì đâu, thấy chị cứ như nữ tu trong nhà kín, sợ chị buồn cho nên tôi qua hỏi chuyện vậy mà.

- Cô nói đúng có một nửa. Tôi là đàn bà có chồng, không ở nhà chăm lo cho chồng chẳng lẽ cứ nhong nhong ngoài đường.

- Chị nói ai vậy?

- BÀ LỆ chùng mắt, nạt ngang bà An. BÀ An vênh mặt cười, khinh khỉnh đáp:

- Kia! Sao cô lại nóng như vậy? Cô nói sang đây trò chuyện cùng tôi hay là muốn gây sự mắng tôi? Tôi đã biết phận mình đâu dám sán si rồi mà. Nói chuyện là chuyện ng ta, chứ có phải nói cô đâu mà cô chạnh lòng.

- Miệng lưỡi chị ngày càng sắc bén đó.

- Nhờ ăn cơm chồng, nhờ sự quan tâm của chồng nên tôi cũng không đến nỗi khờ dại để ng ta lấn lướt mãi.

- Hừ! Tôi nghĩ chị giỏi cái miệng để giải toả nỗi thua kém của mình. Thôi thì chị em chung nhà tôi cũng không chấp làm chi. Chẳng qua tôi thấy thần sắc của chị từ xa trông khác thường, nên sợ chị bị âm dương quái quỷ gì xâm nhập, cho nên mới qua hỏi thăm chị thôi.

- Cô!

- Kia! Chị sao vậy? Chứng khí lên ngang cổ rồi à? Có gì từ từ nói. Tôi cũng không nhỏ mọn mà nhờ ng đến chữa chạy cho chị đâu.

- Hừ! BÀ An lấy lại bình tĩnh. Bà lườm KL trả miếng - Cô đã làm rồi đó. Không phải âm dương quái quỷ gì là mà âm dương hoà hợp cho nên tôi mới vui như vậy.

- Cái gì? CHị nói cái gì chứ?

- Tôi nói âm dương hoà hợp ấy mà. Chẳng lẽ bằng ấy tuổi đầu mà cô khờ đến vậy. Chẳng lẽ cô đợi tôi nói toạc móng heo ra cho cô, cô mới hiểu?

- Chị quá đáng lắm nghe. Chị dám mắng tôi à? Phải, bây giờ chị no đủ, có sức để dài hơi cùng tôi. Hừ!

Bà Lệ tức giận quát mắt lên, lớn tiếng:

- Tôi nhớ lúc chị mới về, đói lè đói lét, không có đủ hơi sức để cúi đầu chào tôi nữa kìa. BÂY giờ thì trở mặt vô ơn. Tôi chưa chấp chị thật là 1 điều sai lầm lớn nhất trong đời tôi.

BÀ An cũng không vừa, bà đánh mặt, cao giọng đáp:

- Cô làm là phải, nhưng cái làm đó không đúng. BỜ vì cô đã làm cô là ng ra ơn cho tôi. TÔI làm cô là ng chờ che cho tôi. Tôi về đây là về đoàn tụ với chồng tôi. Tôi không có gì phải mang ơn cô. Nhà của chồng tôi chứ không phải nhà của cô. Cho nên tôi công nhận cô đã sai lầm quá đáng, cô nhận vợ vào mình nhiều cái không thuộc về mình. Cô thật đúng là xấu hổ.

- Chị...

- Đừng nóng. Ng ta nói:"giận quá mất khôn". Từ nào tới giờ, cô giả ơn giả nghĩa, ra vẻ đạo đức, rộng lượng, bây giờ cô lớn tiếng mắng chửi tôi, tôi e với vợ kịch cô hằng trau chuốt dần dựng từ bấy lâu nay đổ vỡ thì uống công cô lắm đó.

- KL à! Ng ta nói đừng nên quá đáng quá, sẽ bị quả báo ứng tiền liền tay đó.

- Tôi làm gì mà chị doạ nạt tôi?

- Cô khôn ngoan, quỷ quyệt lắm. Cô định khống chế tôi nơi xó xỉnh này để dễ bề kiểm soát sự qua lại của ông Tổng với tôi. Cô thao túng cả miếng cơm manh áo. Cô muốn tôi ăn chén cơm phải sợ cái uy của cô. Cô không nghĩ miếng ăn là miếng để khiến cho lòng tự trọng của con ng bị tổn thương nhất. Tôi đã chịu đựng trong mỗi bữa cơm mà nghe cô dằn hất khinh bỉ. Cô chưa phải khổ, cho nên cô chưa chịu nhục như tôi. CỐ LÀM những điều quái ác mà không nghĩ đến cảm giác của ng ta. Ng ta chịu nhịn cô, cầu lụy cô là ng ta đã không cố nghĩ đến mình, cố quên đi cái tự ái mà ai cũng có. Thế mà cô còn nhẫn tâm moi móc nó ra để dày xéo, chà đạp. Thật đáng hổ thẹn cho sự nhẫn tâm của cô. Cô ác độc, và không hề có nhân tính.

- Đáng lẽ ra tôi mới là ng có quyền hơn cô trong cái nhà này. Cô chỉ là ng đến sau, thế mà cô còn dần lấn át tôi. NG ta nói:"tức nước vỡ bờ". Cô không sợ ngày cô bị tôi trả đũa sao? Đàn bà ai lại không có lòng đố kị ghen tuông. Tôi đã an phận, định sống nốt những năm còn lại của mình để tịnh tâm, an trí, thế mà cô không cho tôi yên. Lần nào gần gũi ông Tổng, tôi tránh né tối đa những lời dịu ngọt với anh ấy trước mặt cô, vì sợ cô đau lòng, phiền não. Nhưng cô không hề biết cứ cho là tôi sợ cô. Cô ấu trĩ lắm. cho nên từ giờ trở đi, cô đừng trách tôi.

- Chị định làm gì chứ?

- Tôi không làm gì hại cô đâu. Tôi chỉ lấy lại những gì mà mười mấy năm nay tôi không được hưởng thụ. Tôi đòi lại quyền làm chồng của anh ấy đối với tôi. Còn cô, cô cố mà tranh giành với tôi.

- Chị dám?

bÀ An lắc đầu thương hại, nhìn KL:

- Cô hỏi một câu thật là buồn cười.

Thái độ kẻ cả, bình thản của bà An, khiến cho KL hoang mang lẫn tức giận.

- Được. Chị muốn tranh giành cùng tôi, nhưng chị đã lượng sức mình chưa?

- Câu đó cô đã hỏi tôi từ lâu rồi. BÂY GIỜ thì tôi có thể trả lời cho cô bằng hành động của mình.

- Hừ! Được. Tôi chờ chị đó.

KL quay ngoắt đi sau khi ném cho bà HA cái nhìn hằn học, căm ghét.

- À! khoan KL

- Chuyện gì?

- CÁM ơn cô về món qua cô đem cho tôi.

- Hừ!

Bà An mỉm miệng cười thích thú trước cơn giận của bà KL. Từ hôm ông Tổng trở lại cùng bà, bà cảm thấy niềm vui cứ luôn rộn rã trong lòng mình. Hạnh phúc xưa đã trở về vù muộn màng nhưng vẫn đầy uy lực khiến cho bà không còn muốn gì hơn.

Bà tự soi gương cảm nhận được sự thay đổi nơi bà. Bà như trẻ lại, không còn ủ dột, những nếp nhăn như giãn ra chỉ có mấy ngày thôi mà xuân sắc như trở lại trong cơ thể, máu huyết của bà.

Bích Khanh thích thú ngắm nhìn những hàng hóa đủ dạng đủ kiểu được chưng bày trong tủ kính . Chúng thật đẹp để và lộng lẫy .

Huy Đình thì trái lại , anh cũng thích thú , cũng ngắm nhìn nhưng mà là ngắm nhìn Bích Khanh . Anh ngắm cái vẻ hồn nhiên say mê của Khanh , khi cô đứng trước những món hàng xinh xắn .

Anh khẽ hỏi cô :

- Em chọn món gì đi.

Cô mỉm cười rụt rè :

- Mặc lắm anh à .

- Nó đẹp thì phải mặc . Nhưng chủ yếu là em có thích hay không mà thôi .

- Em thích lắm chứ . Nhưng chưa bao giờ em được đi mua sắm ở nơi sang trọng như thế này .

Đình ngạc nhiên hỏi ?

- Vậy sao ?

- Phải . Những lúc má Hai đưa em đi mua sắm chỉ ghé vào chợ hay hai bên phố có những cửa hàng bách hóa mà mua đồ ở đó cho em . Nhưng em cũng ít khi đi lắm , thường thì má Hai mua gì em mặc nấy . Hay là Bích Khuê , Bích Hạnh cho em thôi .

Đình phần nào hiểu được thân phận của cô trong gia đình , nên anh ân cần nói :

- Vậy thì hôm nay em cứ thỏa thích mua sắm đi .

- Thôi đi anh à.

- Không cho anh cơ hội đem lại niềm vui cho em sao ?

- Đâu cần như thế . Chỉ cần có anh bên em là em vui lắm rồi .

- Nhưng anh thì không muốn em xấu xí thua kém người ta . Người yêu của anh thì phải thật lộng lẫy và xinh đẹp . Đừng cãi lại anh nữa , em chọn hàng đi . Hay để anh chọn cho em. Được không ?

Khanh sung sướng mỉm cười , theo Đình đi qua các quầy hàng . Mỗi lần như thế thì trên tay Đình lại có thêm một túi xách. Anh hào phóng mua sắm cho cô thật nhiều hàng hóa .

Chiếc xe vừa ngừng trước cửa nhà của bà An thì bên nhà Kim Lệ có những cặp mắt tò mò nhìn sang . Tất cả đều ngạc nhiên xen lẫn ganh ghét .

Bích Khuê hỏi mẹ :

- Má à ! Hôm nay má Hai đi mua sắm nhiều ghê . Má Hai định đi du lịch sao má .

Bà Lệ cau mày khó chịu vì không hiểu do đâu mà mẹ con Huệ An lại đi sắm sửa nhiều như thế . Chẳng lẽ ông Tổng lên lút đưa tiền cho Huệ An ? Còn Huy Đình nữa . Thái độ theo sau Bích Khanh rất hồ hởi tự nguyện . Chẳng lẽ ...

- Má ! Sao con hỏi má không nói ?

- Ờ . Má làm sao biết mẹ con họ làm trò gì .

- Lạ ghê . Anh Đình cũng đi chung nữa . Hèn chi con kiếm anh ấy tự nãy giờ mà không gặp .

Vừa khi Bích Hạnh chạy xô vào , liến láu lên tiếng :

- Chị Ba ! Chị thấy anh Đình đâu không ?

Khuê lừ mắt nhìn em dấm dẳng trả lời :

- Hỏi anh ấy làm gì ? Lại rủ người ta lên đồi nữa à ?

Hạnh vô tình không để ý đến thái độ khó chịu của Khuê. Cô đáp :

- Sao chị Ba biết . Em định rủ anh ấy lên đồi hái nấm . Em biết có một chỗ có nấm mới nhiều lắm .

- Em thôi cái trò tò vò về người ta đi được rồi đo . Con gái gì mà không biết hổ thẹn .

- Ờ ... - Hạnh ngỡ ngàng vì phản ứng của Khuê , cô trở mắt nhìn chị ngạc nhiên - Chị sao vậy ? Tự nhiên sao lại mắng em? Chẳng lẽ em đi với anh Đình thì phạm lỗi làm gì sao ?

- Phải . Em nhìn lại mình đi . Có đời nào mà con gái cứ đeo bám theo đàn ông không hề giwux gìn gì cả . Dù cho là thời đại mới nam nữ bình đẳng , nhưng cũng phải tự trọng phải nét na một chút . Em làm như đàn ông trên đời này chỉ có mỗi mình anh ấy không bằng .

Hạnh cau mày nhìn chăm chú Bích Khuê rồi cô đành giọng , lên tiếng :

- Phải . Trên đời này chỉ có mỗi anh Đình là người đàn ông mà em yêu thích , cho nên em không cần tự trọng , sĩ diện chi cả . Em nói thế chị đã rõ chưa ? Tại sao vô cớ chị lại mắng em ? Chị có bị ai chọc giận thì hãy tìm người đó mà trút giận , sao lại đổ lên người em? Em đâu phải chỗ để chị giải tỏa .

- Bích Hạnh !

- Cái gì?

- Em ăn nói thế với chị đó à ?

- Em nói làm sao ?

- Em thật hỗn hào .

- Chị tự xét lại mình trước đi rồi hãy lên mặt dạy em .

- Nhưng chị nói đúng .

- Đúng à ? Cho là đúng đi thì chị cũng phải tế nhị , dùng lời lẽ nhỏ nhẹ khuyên em , chứ có đâu chị xối xả mạt sát em . Thái độ đó không phải là thái độ chị dạy em mà là thái độ của người ganh ghét đố kỵ .

- Hạnh ! Em dám nói chị ...

- Phải. Em nói thế đó . Từ lúc em đi về quê với má lên , em thấy thái độ của chị luôn hầm hè , ghét bỏ em . Hay là chị ... Có phải chị ...

Hạnh chợt nghi ngờ nhìn Khuê . Câu hỏi chưa thoát khỏi môi cô thì bà Lệ đã can thiệp vào :

- Thôi đủ rồi . Má đã phiền não quá rồi . Không cần tụi con gây thêm nữa . Im hết đi . Chuyện đâu cũng gây cãi nhau được , không biết xấu hổ ư ?

Cả hai cô nguýt nhau rồi vùng vằng bỏ ra ngoài sau lời mắng của bà Lệ .

Hạnh không như Khuê trở về phòng mà cô chạy đi tìm Đình .

_ Anh Đình !

Đình mỉm cười , hỏi :

- Có chuyện gì ?
- Anh đi đâu mà em tìm suốt không gặp :
- Anh đưa bác An ra phố .
- Tài xế đâu không nhờ mà lại kêu anh?
- Tài xế có việc xin về nhà rồi.

Hạnh lẩm bẩm :

- Sao hôm nay má Hai lại có hứng thú ra phố lạ vậy /
- Bác ấy sắp đồ.
- Hứ ! Em không biết anh đi hái nấm với em đi .
- Không được . Anh còn chuyện phải làm.
- Chuyện gì chứ ?

Đình nhăn mặt :

- Chẳng lẽ anh làm gì cũng phải nói cho em biết hết sao ?

Hạnh nhận ra thái độ tế nhạt Đình dành cho mình , cô nhú mày , hỏi :

- Hôm nay anh sao vậy ?
 - Anh có sao đâu .
 - Anh ... anh như không vui khi gawjo em .
 - Có gì đâu .
 - Không . Lúc nãy chị Ba mắng em thái độ chị ấy rất lạ . Bây giờ lại tới phiên anh . Cả hai như thông đồng chuyện gì đó .
 - Hạnh à ! Anh không có thời gian , em đừng có suy diễn lung tung . Anh vào phòng đây .
- Đình dợm bỏ đi thì Hạnh kêu lên :
- Khoan ! Anh đứng lại đó . Anh phải giải thích cho em rõ . Tại sao hôm nay anh lại không muốn đi lên đồi hái nấm với em ?

Đình thở ra , thoáng chút bực bội vì Hạnh :

- Em thật biết làm cho người ta khó chịu đó . Anh đã nói là anh bận , anh không thể đi với em . Có thể thôi , sao em lại cứ tra hỏi anh như tội nhân vậy ? Phiên quá . Anh không nói với em nữa .
- Anh Đình ! Anh nói em phiền à ?
- Anh xin lỗi .

Hạnh ảm ức đứng nhìn Đình . Quay lưng bỏ đi , cô nghe hờn giận dâng ứ ngang ngực . Tại sao anh ấy đang vui vẻ chơi đùa cùng cô bỗng dưng lại lạnh nhạt như muốn né tránh cô chứ ? Không lẽ ...

- Huy Đình ! Anh Đình !

Hạnh đuổi theo Đình vào đến tận phòng riêng của anh , khiến Đình sửng sốt ngược lên nhìn cô khi anh vừa định giờ cuốn sách để đọc , vì lúc nãy Bích Khanh có hỏi anh một vấn đề mà anh chợt quên bẵng đi không trả lời được . Nhưng anh nhớ tiêu đề Khanh hỏi lại nằm trong cuốn sách anh đang có trong tay .

Anh nhăn mặt vì sự làm phiền dai dẳng của Hạnh . Cô gái này luôn luôn muốn làm cho được ý thích của mình . Cái bướng thật ngang tàng .

- Chuyện gì vậy Hạnh ? Em ra ...

- Em muốn anh giải thích rõ , nếu không em sẽ không đi khỏi đây đâu . Anh đừng vội đuổi em .

Đình ngao ngán chắt lưỡi :

- Thôi được . Em muốn anh giải thích cái gì ?

- Thái độ của anh .

- Ra sao .

- Như né tránh , không vui như những lần đi cùng em .

- Còn gì nữa . Em cứ nói ra một lần đi .

- Anh cứ như một người khác , lạnh nhạt với em . Đường như anh có cái gì đó giấu em ? Em đã làm gì sai mà anh lại hắt hủi xa lạ với em ?

- Thế còn gì nữa không ?

- Anh trả lời trước đi , rồi em sẽ nói luôn .

- Em ... em khiến anh không biết nói sao nữa . Anh không hắt hủi em , không xa lánh , lạnh nhạt với em . Nói tóm lại , anh vẫn là anh bình thường , chẳng qua bây giờ anh không còn thời gian rảnh rỗi để đi chơi với em. Còn như em muốn làm khó anh , thì anh sẽ nói là anh đang có một số chuyện riêng cần giải quyết và không bắt buộc phải kể cho em nghe . Nếu em biết anh không được vui thì làm ơn đừng khiến cho anh phiền não thêm nữa . Em đi chơi một mình đi , hay là rủ thêm ai đó ?

- Anh !

- Anh đã giải thích rõ ra rồi . Em hiểu được thì để cho anh yên tĩnh .

- Anh nhớ nào nói thế với em chứ ? Anh đáng ghét lắm .

- Bích Hạnh ! Có lẽ em đã nghĩ lệch đi đâu rồi . Anh hiểu em đang nghĩ gì , nhưng từ ngày đầu đến đây , anh chỉ xem em như một cô em gái . Anh không làm gì khiến cho em hiểu lầm anh .

- ...

Hạnh bẽ bàng đứng lặng nhìn Đình không nói được lời nào .

- Thôi được . Hôm nay anh sẽ nói rõ với em . Em ngồi xuống đi .

- Em không ngồi .

- Tùy em thôi . Anh chỉ muốn em đừng nên hiểu lầm giữa tình bạn và tình yêu . Anh rất quý mến em , nhưng chỉ là tình cảm mà anh dành cho một người em gái thôi . Em hiểu không ?

- Không hiểu .

- Bích Hạnh ! Đừng trẻ con .

- Em không trẻ con và cũng không muốn nhận cái tình anh em gì gì đó mà anh đã nói . Em yêu anh . Em muốn anh là của em . Lúc nào cũng gần gũi và thương yêu chỉ một mình em mà thôi .

- Hạnh !

Đình ngỡ ngàng vì không ngờ Hạnh lại bộc bạch thẳng lòng mình , không chút đắn đo e dè.

- Phải . Anh có thể cho là em quá bạo khi tỏ tình với anh , nhưng em không muốn anh cứ vờ vĩnh trước sự quan tâm của em và còn nghĩ lệch đi với cái tình anh em gì đó . Em không muốn , không cần cái tình đó đâu . Em đúng như chị Khuê nói . Em đeo bám anh lúc nào cũng theo sau anh như cái bóng , không kiêng dè , không tự trọng , không cả nết na . Em hư như thế cũng chỉ vì em yêu anh . Anh biết không ?

- ...

- Anh đừng cứ nhìn em như vậy . Anh nói gì đi chứ .

- Anh ...

- Anh có yêu em hay không ? Em muốn anh hãy trả lời cho em biết . Anh nói đi . Nói đi .

Đình thật sự bối rối trước vẻ khẩn trương của Bích Hạnh . Anh không biết nói sao , nếu Bích Hạnh nhận được câu trả lời không của anh . Cô sẽ phản ứng ra sao , anh thật tình lúng túng .

- Sao ? Anh nói đi . Tại sao lại im lặng như vậy ? Nếu anh không nói , chắc là anh cũng yêu em phải không ?

- Không - Đình bật thốt ra lời nói từ chối , khiến Hạnh bàng hoàng .

- Hà ? Anh không yêu em?

- Phải . Anh đã nói với em rồi . Anh chỉ xem em như em của anh thôi .

- Không . Em không cần . Tại sao anh lại từ chối em . Em có gì không tốt chứ ? Anh đã yêu người khác rồi sao ? Có phải là chị em không ?

- Phải .

Đình chớp mắt nhìn sang nơi khác . Vì anh không chịu nổi ánh mắt của Bích Hạnh khi nghe câu anh trả lời . Cô cứ đứng lặng đăm đăm nhìn với cái nhìn tuyệt vọng đến thương tâm .

Mãi một lúc sau cô mới lẩm bẩm :

- Tại sao vậy ? Tại sao lại là chị ấy ? Chị ấy hơn em điều gì ? Em ghét anh lắm . Ghét cả chị ấy . Em ghét tất cả .

Bích Hạnh vụt bỏ chạy , Đình kêu với theo nhưng cô không hề quay lại . Đình không muốn đuổi theo vì anh biết trong lúc này , cô không muốn nghe ai cả và anh cũng chẳng biết nói gì cùng cô .

Với tính tình của cô , có lẽ cô sẽ biết tự mình tháo gỡ cho mình .

Cửa phòng bật mở , khiến cho Khuê giật mình nhìn lại . Cô nhận ra Hạnh thì cau mày gắt gỏng :

- Em làm cái gì vậy ? Vào phòng thì cũng phải lịch sự gõ cửa chứ . Có đâu ào ào xông vô như ăn cướp vậy ?

Hạnh trừng mắt nhìn chị , lớn tiếng :

- Em ăn cướp hay chị ăn cướp?

- Em nói gì vậy ?

Lúc này Khuê mới nhận ra vẻ khác thường của Hạnh . Mặt cô đỏ bừng với ánh mắt long lên giận dữ đầy xúc động và căng thẳng .

- Em sao vậy ?

- Hử ! Còn giả vờ quan tâm đến tôi à ? Chị tồi lắm . - Hạnh bất chợt bật khóc - Chị có còn coi tôi là em chị không ? Tại sao chị lại tranh giành anh Đình với tôi ? Thì ra , mấy lúc gần đây chị cứ hực hặc , mắng mỏ tôi cũng là vì anh ấy .

- Bích Hạnh !

- Đừng gọi tên tôi . Tôi ghét chị lắm . Từ lúc anh ấy đến đây , tôi là người luôn gần gũi anh ấy . Vậy mà chị lại xen vào phá vỡ mối quan hệ ấy của tôi .

Khuê nhúm mày nhìn chăm chú đứa em gái đang lên cơn điên loạn của mình . Phải . Cô yêu Đình , từ khi Khanh nói xa xôi với cô về cái tình cảm của Hạnh đối với Đình , cô đã có lòng ghét bỏ đứa em gái này , vì tình yêu của cô đối với Huy Đình , vì cả lòng đố kỵ ích kỷ nữa . Nhưng cô chẳng hề ra mặt , mắng chửi Hạnh . Thế mà giờ đây cô lại bị cô em gái mạt sát như vậy .

- Ai nói với em chuyện này ?

- Chẳng lẽ chị còn muốn chối hay sao ?

- Không - Khuê lạnh lùng nhìn Hạnh đáp - Chị không chối bỏ . Em nói đúng . Chị yêu anh Đình . Đó là sự tự do của mỗi người , còn đối với em đó cũng là sự tự do của em , chị đâu có cấm cản em . Tình yêu thì không thể nhường nhịn hay tranh đoạt . Chị em mình cứ công khai mà tranh thủ anh ấy . Sao em lại trách mắng chị chứ .

- Nhưng anh ấy là người tôi yêu . Chị không được xen vào .

- Em đừng vô lý. Em yêu anh ấy chẳng lẽ chị không được yêu sao ?

- Nhưng anh ấy là của tôi .

- Em đừng gào lên như vậy . Xấu hổ lắm . Nếu là của em thì sao em còn sợ .

- Tôi không sợ , nhưng tôi không muốn chị phá hoại chuyện tình cảm của tôi . Chị rút lui đi .

- Lý do gì mà chị phải rút lui . Nếu anh ấy nói không yêu chị , chị sẽ rút lui nhưng chị biết là chị đã thắng em rồi .

- Chị nói láo . Chỉ vì nhất thời , anh ấy nói thế với tôi thôi .

Khuê mỉm cười vì câu trả lời của Hạnh . Thì ra Đình đã dành phần hơn cho cô. Hèn gì Hạnh không nổi cơn điên lên như vậy . Cô chưa hiểu được lòng anh đối với cô ra sao , bây giờ nhờ Hạnh , cô đã đoán biết được mặc dù anh không trực tiếp nói cùng cô .

- Chị còn cười được ư ? Uống cho tôi gọi chị là chị suốt bao nhiêu năm qua. Chị tòi lắm .

- Chị tòi vì lẽ gì ? Vì chị được người ta yêu còn em thì không à ? Em động não và xét lại mình đi . Em không xứng với anh ấy , anh ấy không yêu em mà . Cho dù chị muốn nhường cho em cũng không được . Hừ ! Dù gì sự công bằng cũng trở lại với chị .

- ...

- Suốt từ thuở nhỏ đến bây giờ , lúc nào chị cũng phải nhường nhịn em. Ngày em chào đời là ngày chị bị má bỏ mặc ít chăm sóc đến , má không còn nâng niu âu yếm với chị . Chị cứ phải đứng , thèm thuồng lẫn ganh tỵ khi thấy má vuốt ve hôn hít em . Cả ba cũng thế - Bích Khuê buồn bã mơ màng nhớ lại chuyện xưa - Những lúc ba đi làm về đều mua quà cho chị . Ba hay bông chị lên khi chị chạy ra đón ba . Chị thật sung sướng vì được ba cọ cọ những sợi râu cứng lên đôi má chị và âu yếm khen chị ngoan . Thế mà cũng vì em - Khuê quắc mắt nhìn Hạnh rồi tiếp - Cũng vì em mà chị không còn được hưởng những đặc quyền ấy nữa . Cả ba cả má ai cũng xoắn xuýt lo lắng cho em . Còn em thì như biết được cứ luôn làm nũng khóc lóc để được ba má bông ẵm . Chị bị bỏ quên một xó như không hề có mặt trên đời , lúc nào cũng phải nghe những câu đjajai loại của má .

- Con phải thương em bé .

- Em còn nhỏ phải coi chừng em . Không được làm em khóc phải nhường nhịn em .

Mỗi lần chị lại gần em thì em lại khóc ré lên , khiến chị bị má mắng oan bao lần . Chị không quên được một hôm , má nói chị cầm chai cho em bú , không hiểu vì sao em bị sặc và hét lên . Lần đó má hốt hoảng chạy vào và không rõ đầu đuôi , má gạt chị ra , khiến cho chị té vào tường , tay chị bị chảy máu .

Khuê vân vê vết sẹo nhỏ trên cánh tay mình rồi lại nói bằng giọng oán hờn :

- Chị ghét em lắm , em biết không ? Em đã giành hết tất cả tình thương yêu của chị . Cho đến khi lớn lên , em là đứa bé lạnh lợi mồm mép , lúc nào cũng ăn hiếp chị , giành giật tất cả đồ chơi của chị . Thế nhưng , chị lại là người bị mắng ngay sau đó . Em thật quỷ quyệt. Chị cố nhịn và em lại cố lấn át , bây giờ em còn muốn chị nhường cả tình yêu cho em sao ? Không đâu , Bích Hạnh à . Em đừng vọng tưởng .

- Chị ... chị ...

- Em muốn nói gì nữa . Em chưa rõ mình phải làm gì sao ? Bây giờ thì em không thể dùng cái đặc quyền làm em để bắt chị nhường tình yêu của chị cho em mà em phải tự mình tranh thủ lấy đừng làm phiền chị nữa . Đủ rồi . Em đi đi . Đi ra đi .

Hạnh giận dữ nhìn Khuê , cắn môi rồi quay ngoắt người bỏ chạy khỏi phòng Khuê .

- Được . Chị cố mà chờ xem . Tôi không để cho ai tranh đoạt những gì tôi yêu thích đâu .

- Hừ ! cứ mà cố gắng lên .

Khuê mỉm cười nhìn cô em gái chạy vút đi mà trong cô sự tự mãn đang lên tiếng reo mừng .

Thật ra từ lâu trong gia đình hai chị em cô bằng mặt , nhưng không bằng lòng . Cô cứ luôn thấy mình thua kém trước Bích Hạnh . Về sự nổi bật vì sự lạnh lệ hoạt bát , vì cái sôi nổi . Hạnh luôn khiến cho người khác chú ý đến mình và lúc nào cũng lôi kéo được sự quan tâm của người khác . Còn cô thì không có . Cô thua kém Hạnh , cứ mờ nhạt bên Hạnh . Nếu cô và Hạnh đều được ba má đưa đi dự tiệc thì khi ra về . Hạnh là người được ngưỡng mộ hơn cả .

Ba má cô lúc nào cũng hãnh diện và khoe khoang đứa con này coi như không có cô . Những ngày đầu tên Đình đến nhà cô cho đến bây giờ , Hạnh cũng là người được gần gũi anh nhiều hơn hết . Cô cứ lờ Đình đi hết cuộc vui này đến cuộc vui khác , khiến cho cô thấy lo sợ và ganh tỵ . Thế mà bây giờ sự công bằng lại quay về cùng cô . Đình thích cô hơn Hạnh , nếu không thì Hạnh đã không có phản ứng dữ dội như vậy với cô .

Buổi cơm tối hôm đó không có mặt Bích Hạnh .

Bích Khuê thì cứ cúi mặt e thẹn , nỗi vui thể hiện khiến cho mặt cô long lanh . Cô nghĩ bên kia bàn Đình đang nhìn cô , và bên kia bàn là người đàn ông đang say mê cô .

Thái độ của cô khiến Đình lầy lăm lạp . Có một cái gì đó anh không thể giải thích nhưng anh biết mình là nguyên nhân gây ra điều thay đổi đó . Bích Khuê thật dịu dàng và lâu lâu lại tiếp thức ăn cho anh với cái nhìn đắm đuối lẫn thẹn thùng .

Anh đắm đắm quan sát cô và cố tìm hiểu lý do , nhưng những lần anh nhìn sang cô lại càng khiến cho Khuê hiểu lầm là anh đang muốn tỏ tình cảm mà anh dành cho cô. Sự hiểu lầm của cả đôi bên dẫn đến một sự việc khiến cho Bích Khanh đau lòng .

- Huy Đình !

Đình quay lại và mùi nước hoa thơm lừng của Khuê tỏa ngát không gian quanh anh .

Ngoài vườn cây đã xếp lá ngủ yên , dưới ánh sao mờ mờ . Đình vẫn nhận rõ nét mặt cuat Bích Khuê .

Mái tóc dài của cô được xoa mềm trên chiếc lưng thon . Cô mặc bộ đồ lụa mỏng màu sáng trông thật xinh xắn .

- Anh Đình .

Cô lên tiếng gọi và anh thì cảm thấy không ổn vì không gian riêng biệt hữu tình này . Người anh mong đến không phải là cô . Anh gượng cười , trả lời :

- Là em đó à ?

- Em ngồi với anh được không ?

- Ờ , được .

Cả hai bỗng im lặng theo đuổi suy nghĩ riêng của mình .

Khuê chờ đợi rồi bất chợt cô e ấp hỏi khẽ :

- Anh không nói gì với em sao ?

Đình đáp :

- Nói gì bây giờ ?

- Nói những gì mà anh...anh giữ trong tim bấy lâu nay đó

Đình lại gượng cười, đáp :

- Điều đó anh không thể nói. Đó là điều anh muốn giữ cho riêng anh

Khuê chớp mắt , vùi vĩnh :

- Em muốn nghe mà

- Đừng bắt anh phải nói bây giờ , anh sẽ nói nhưng không phải lúc này. Em biết không ?

- Em...Thôi, em không làm khó anh nữa. Ngày mai bạn em có mở một buổi dạ vũ, em muốn anh đi với em

- Anh...

- Phải. Chẳng lẽ anh không chịu em sao ?

- Anh không biết mình có bận gì không

- Cả buổi tối mà cũng bận ư ? Bích Hạnh thì anh chắc không ngập ngừng như em đâu phải không ?

- Đừng trẻ con như vậy mà . Anh chỉ xem Hạnh như em gái của anh thôi

- Em biết nên anh đâu có giận anh. Anh đi với em nghe ? Nếu anh không đi em sẽ mất mặt với bạn bè đó . Em lỡ nói với các bạn là sẽ dẫn anh theo cùng . Bây giờ anh không đi tội nó sẽ chọc quê em cho coi

-

- Anh Đình !

- Thôi được

Khuê mỉm cười thích thú :

- Để cho em năn nỉ rồi mới chịu hử ? Anh đáng ghét lắm

- Không phải đâu

- Thôi được rồi. Em không phải như Bích Hạnh cứ làm khó anh rồi vùi vãnh bắt anh chịu đựng đâu. Em đi ngủ đây

Nói xong cô đột nhiên chồm đến đặt nụ hôn lên má Đình rồi mới quay lưng bỏ đi

Đình bàng hoàng ngẩn ngơ ngồi nhìn theo cô không kịp phản ứng gì. Và đúng lúc ấy đã bị Bích Khanh bắt gặp. Cô đứng chân xỏn xang đứng lặng tại chỗ mà nghe tim nhói đau , hờn ghen

- Khanh !

Khanh định quay lưng bỏ đi, thì Đình nhận ra cô. Anh lo sợ lên tiếng đuổi theo cô

- Khanh !

-

- Em nhìn thấy rồi phải không ?

-

- Cho anh giải thích đi

-

- Bích Khanh ! Giận anh sao ?

Khanh lầm lì đáp :

- Anh làm gì mà khấn trương vậy ?

- Tại vì anh sợ em hiểu lầm

Khanh thở dài buồn bã :

- Em không hiểu làm anh đâu

- Thật sao ?

- Em biết anh không chủ động em không giận anh đâu

Đình thở phào, mỉm cười :

- Em biết vậy thì anh mừng rồi. Nhưng sao em lại bỏ đi không ra gặp anh

- Tại vì...vì nhất thời em không tự chủ được. Phản ứng tự nhiên thôi mà . Anh không phải lo

- anh cảm ơn em . Khuê rủ anh đi dự tiệc với cô ấy

- Anh nên đi đi

- Sao lại vậy

- Tại vì em không muốn có điều gì khiến cho người ta biết quan hệ của mình

- Quan hệ của ta xấu lắm sao ?

- Anh đừng nói như thế nữa. Chuyện đó chúng ta tranh cãi bao nhiêu lần rồi . Nói tóm lại, là không phải lúc công khai quan hệ của mình. Anh không nhận thấy bữa cơm hôm nay không có mặt Bích Hạnh sao ? Má nhỏ lại cứ lầm lì liếc nhìn em . Ba thì im tiếng buồn bã. Em không muốn thêm phiền, không muốn gia đình xáo trộn lên. Không phải lúc chúng ta vui vẻ công khai chuyện tình yêu

- Nhưng anh...Em không nghĩ cho anh, em biết Khuê và Hạnh có ý với anh mà em lại không cho anh nói rõ tình cảm của mình với em. Em khiến cho anh càng thêm khó xử và bị rắc rối vì hai cô ấy. Ngày mỗi ngày ra vò a gặp mặt làm sao anh tránh né được. Một lần, hai lần còn được, nhiều lần làm sao anh tránh khỏi chứ

- Nếu anh thật tình yêu em, thì anh sẽ chịu đựng được

- Anh thật sự yêu em. Anh yêu em . Nhưng tại sao em lại bắt anh thử thách như thế. Em biết là anh khó xử lắm không ? Cứ phải giải thích lần tránh hoài sao ?

- Anh đừng nổi nóng lên với em như vậy

- Nhưng em vô lý quá . Như trường hợp lúc này, anh có muốn tránh né cũng không được. Anh không muốn làm cho em buồn

- Em có buồn đâu

- Em nói dối. Nếu không sao lại định bỏ đi

- phải. Em buồn. Nhưng đó chỉ là phản ứng nhất thời thôi, em không hề trách anh mà. Thôi anh về phòng nghỉ đi. Ngày mai còn nhiều việc phải làm, em không muốn anh tổn hại sức khỏe

- Em nên lo tổn hại trái tim của anh thì hơn

Đình giận dỗi lên tiếng . Khanh nói :

- Đừng cau có với em nữa. Em đã khổ lắm rồi. Em đã bị nhiều sức ép trong khi em không biết mình phải làm gì trong lúc này cả. Huy Đình ! Anh phải thông cảm cho em chứ

Khanh khò sờ ôm mặt ngồi xuống chiếc băng đá nhả nhó :

- Anh sống trong gia đình em đã gần một năm nay rồi. Anh biết giữa em và má nhỏ có những hiềm khích không nói ra, nhưng lúc nào cũng gay gắt nhau. Cả hai lúc nào cũng so đo và đổ kỵ. Bây giờ chuyện tình cảm giữa em và anh lại có liên quan đến Bích Khuê và Bích Hạnh

- ...

- Anh nói em phải làm sao đây ? Lúc nào em cũng phải ép mình chịu thiệt trong gia đình này, để mong có được yên ổn tạm bợ. Em sống như một cái bóng luôn đứng sau lưng mọi người, khôn dám lộ mặt ra cùng ai. Thế mà em vẫn phải lo sợ mỗi khi má nhỏ cau mày ủ mặt, mỗi khi Bích Khuê , Bích Hạnh giận dỗi nóng nảy lớn tiếng. mặc dù em không làm gì nên lỗi, mặc dù em không phải là người gây ra sự khó chịu cho họ nhưng vẫn phải chịu.

- ...

- Huy Đình ! Bấy nhiêu áp lực ấy chưa đủ sao , bây giờ anh còn hành hạ em nữa ?

- Nhưng em làm thế thì có ích gì ? Em đợi đến bao giờ mới lên tiếng công khai quan hệ chúng ta

- Em không biết nhưng bây giờ em xin anh hãy đợi Em sợ những phản ứng của họ

- Em khờ quá. Trước hay sau họ cũng phải biết và chấp nhận. Và lại , bác trai không phản đối chuyện chúng mình

- bởi vì ba chưa biết, bởi vì má nhỏ chưa nói. Với ba, chỉ cần động chạm đến Bích Khuê, và Bích Hạnh má nhỏ sẽ lên tiếng. Em sợ lúc ấy ba cũng không can thiệp được gì đâu, chỉ khi nào Hạnh và Khuê bỏ cuộc mà thôi

Đình lặng lẽ suy nghĩ :

- Anh sẽ làm được điều đó

- Anh làm gì ?

- Anh sẽ khiến cho họ chán anh và xa lánh anh

- Bằng cách nào ?

- Anh có cách của anh. Nhưng em không được giận và cũng không nên can thiệp vào

- Em biết làm gì hơn trong lúc này. Thôi thì tùy anh

Ngôi biệt thự của Mai Lan, bạn Bích Khuê lọt giữa khu đất trũng dưới chân đồi, được bao phủ bằng những hàng cây cao rậm rạp. Từ con đường trên đồi nhìn xuống nó giống như tòa lâu đài trong rừng rậm mà chúng ta đọc được trong truyện cổ tích vậy

Mai Lan là cô gái vui tánh và hiếu khách, cô đón Khuê và Đình từ ngoài cổng với nụ cười tươi tắn

- A ! Bích Khuê ! Bỏ đến đúng giờ lắm đó . Ai đây ? Giới thiệu đi

Khuê mỉm cười đáp lễ rồi giới thiệu Đình với bạn :

- Anh Đình. Còn đây là Mai Lan bạn em

Lan nheo mắt ghẹo Khuê :

- Bạn trai của bồ bỉnh lắm nghe. Vậy mà giấu kín ghê

Khuê then thùng nói :

- Không giấu thì đâu có giữ được người ta

- Xí ! Bồ vừa đẹp vừa giàu có lại có công ăn việc làm , sợ gì bị người ta bỏ

- Cẩn thận vẫn hơn mà

- Cẩn thận hay là quá ghen ?

Đình nhăn mặt khi nghe lời đối thoại của hai cô. Bích Khuê mặc nhiên xem anh như bạn trai trước mặt bạn bè cô . Anh thấy khó chịu nhưng vì có chủ ý trước nên không vội phản ứng gì

Anh thân nhiên choàng tay qua vai Khuê, dìu cô vào trong. Bữa tiệc thật náo nhiệt vì khách mời đều là giới trẻ. Gian đại sảnh nhà của Lan thật rộng. Cô đãi tiệc đứng cho nên ở góc phòng là hai dãy bàn dài trải khăn trắng viền ren chất đầy các thức ăn và nước uống. Bên kia phòng có nhiều đôi nam nữ đang ôm nhau nhảy theo điệu nhạc vui nhộn

Đình mau chóng hòa nhập với đám đông đó. Anh chỉ nhảy được với Khuê bản đầu tiên còn thì cứ xoay vòng mời các cô gái trẻ khác

Bích Khuê đứng nơi góc phòng nhắm nháp ly nước cam tươi đưa mắt dõi theo Đình đang ôm cô gái lạ với thân hình bốc lửa. Cả hai có vẻ tâm đầu ý hợp lắm. Họ cười đùa thật thoải mái. Cô chợt thấy khó chịu và ghen hờn

- Anh thấy dường như không biết có cô đang hiện diện ở đây

Mai Lan yểu điệu tiến lại bên Khuê gọi chuyện :

- Nè Khuê ! Bạn trai của bồ phong độ ghê há. Hôm nay anh ấy là cái đỉnh của bữa tiệc đó. Mình thấy các bạn nữ của mình ai cũng thích anh ấy. Nè ! Mai mốt nhớ chịu khó đưa anh ấy đến họp mặt thường xuyên nhé

- Ờ.

Khuê lạnh nhạt đáp :

- Bồ coi. Anh ấy với Kim Tuyền nhảy đẹp chưa ? Thật là một đôi rất xứng

- Mai Lan !

- Ồ ! Mình xin lỗi. Mình chỉ buột miệng nói thế thôi, không có ý gì đâu

Lan nhìn vẻ mặt sa sầm của Khuê thì nhún vai bỏ đi

- Bồ ở đây nghe , mình ra kia với mấy đứa tụi nó. Tự nhiên vui vẻ nghe

- Ờ.

Đình đang đứng giữa các cô gái cười đùa. Anh bị các cô ép uống bia và chơi trò oẳn tù tì . Bích Khuê xám mặt vì thấy Đình đang hôn lên má một cô gái

Khuê giận dữ tiến tới kéo tay Đình gắt khế :

- Anh Đình !

Đình quay lại, nheo mắt với cô, hỏi :

- Em đó à ? Có gì không ?

- Em muốn về

Đình đã có hơi men, anh đáp :

- Còn sớm mà. Ở chơi một chút đi

Các cô gái nhao nhao lên :

- Phải đó. Cuộc vui chưa bắt đầu về sớm làm gì Bích Khuê. Ở chơi đi. Nãy giờ anh Đình bị thua phải để anh ấy phục thù chứ . Bị uống quá nhiều và bị hôn quá nhiều nữa. Hôm nay mà không cho anh ấy gỡ, tối về ngủ nằm mộng cho coi. Ha ha

- ha ha ha

Những giọng cười tinh quái nổi lên rộn rã. Bích Khuê cau mày lộ vẻ khó chịu. Cô không còn che giấu cảm giác vì lịch sự nữa . Cô giằng tay Đình ,nói :

- Anh Đình ! Mình về đi. Anh say quá, lái xe không được bây giờ

- Anh lái không được thì em lái chờ anh có gì mà lo

- Phải đó—Cả bọn nhao nhao lên tán thành lời Đình nói

Nhưng Khuê vẫn cương quyết lên tiếng :

- Em muốn về

Đình chắt lưỡi, cau mày :

- Em phiền quá. Làm mất vui hết

Đình khệnh khạng buộc lòng cáo từ mọi người theo sau chân Bích Khuê ra về

Anh leo lên xe rồi nhura nhưa vừa nói vừa tháo bốt nút cà vạt

- Em lái xe giùm anh đi. Anh mệt quá

Nói dứt câu, anh thả người vào băng ghế bật đầu ra sau, nhắm mắt lại

Khuê nhúm mày nhìn sững Đình. Trông anh lúc này thật bê tha, xốc xếch. Men rượu phả ra từ người anh với áo quần lồi thoi , mặt mũi thì lờ mờ trông thật kinh khiếp. Hình tượng phong độ hào hoa mọi ngày đã biến mất , cái lịch sự tối thiểu đối với cô khi lên xe cũng không có . Anh bỏ mặc cô tự động một mình muốn làm sao thì làm , sau khi buông một câu rồi bật người vật vã với men rượu. Bích Khuê nhăn mặt leo lên ngồi vào tay lái . Cô cho xe lăn bánh . Chạy được một đoạn thì Đình bắt đầu nôn ọe

Khuê cố gắng chịu đựng anh. Cô chưa bao giờ đối mặt với người say rượu lần nào. Cô không ngờ nó kinh tởm dường này. Mùi rượu, mùi hôi của thức ăn bị nôn ra và cả những cái dính nhóp nháp của mồ hôi từ người Đình khi đụng vào cô, khiến cô cứ rung mình khó chịu

Đình như không còn làm chủ được mình, anh ngã ngón choàng tay qua người Khuê lè nhè :

- Lâu quá mới được uống và được chơi một bữa đã đời như vậy . Đã quá !

Khuê khế đẩy anh ra

- Anh ngồi ngay lại cho em lái xe . Anh cứ vướng tay em như vậy, em không cầm vô lăng được

- Thì tắt máy xe đi. Làm cái con khỉ gì mà sợ giữ vậy ?

Khuê chột lạng tay lái vì câu trả lời thô lỗ cộc cằn của anh. Cô liếc nhìn anh :

- Anh say quá rồi

- Cô nói gì ? Tôi mà say à ? Tôi nói thật. Bấy nhiêu đó nhằm nhò gì với tôi. Lúc trước tôi uống gấp mấy lần kia kia. Chỉ tại tôi trọ nhà cô cho nên tôi mới chịu nhịn thôi. Thật là bực mình

- Anh...anh uống rượu nhiều lắm à ?

- Phải. Nam vô tửu như kỳ vô phong. Cờ mà không có gió thì làm đâu có đẹp, có oai phong. Tôi uống rượu có khi cả đôi ba ngày cũng chưa về. Ba tôi sợ như thế cho nên mới nói bác Tổng cho tôi ở trọ để kèm hăm bớt tánh xấu của tôi. Chán quá. Từ bây giờ trở đi nếu cô có đi dự tiệc, nhớ kéo tôi theo với. Các bạn cô ai cũng vui vẻ cả. Tôi thích họ lắm, cô biết không ? Trời ! Khó chịu quá. Lâu không uống, bây giờ uống vào mất hết phong độ

Bích Khuê né người xích ra xa Đình để tránh những cơn nôn mửa. Cô kinh tởm nhìn người mà cô thầm yêu trộm nhớ bấy lâu với ánh mắt khiếp hãi. Đình không còn chút phong nhã và hình tượng mà cô tôn thờ say đắm nữa

Đình lơ đãng với ánh mắt dại dại của người say cứ tiếp tục lè nhè đủ thứ chuyện trên đời. Thế nhưng, nếu chú ý kỹ thì Bích Khuê có thể nhận ra đôi lúc ánh mắt anh lóe lên tia nhìn thích thú lẫn tỉnh táo theo dõi cô. Anh nhận ra cảm giác kinh tởm mà cô đang cố đè nén khi anh tiếp xúc hoặc giả vờ say chạm đến người cô. Cô thật sự kinh tởm anh. Anh giấu nụ cười rồi tiếp tục màn kịch tự anh diễn để hù dọa cô

Chặng đường trở về sao như dài thêm ra. Bích Khuê nôn nóng mong cho mau tới nhà để thoát khỏi cảm giác đang đè nặng không khí quanh cô

- Tôi nói thật với cô. Chỉ mình cô biết tôi là kẻ nghiện rượu, bí mật này cô phải giữ kín cho tôi. Không được hở ra với ai, nếu không tôi buồn lắm đó

- Em biết

- Vậy thì tốt

Thời gian trôi đi mới đó mùa xuân lại đến, lộc đã nảy mầm xanh trên các nhánh cây, chim én đã lượn từng bầy qua các đỉnh đồi. Bích Khanh đứng bên Đình trong một buổi sáng êm ả đón ánh bình minh đang rạng rỡ lên cao. Tình yêu của Đình cho cô đã khiến cô thoát khỏi nếp sống vô vị ngày xưa. Cô như đoá hoa đang kỳ mãn khai thật rực rỡ

- Đạo này anh thường hay về khuya quá. Hôm nọ Bích Khuê có tâm sự với em

- Cô ấy nói gì ?

- Đại loại là ...

- Là sao ?

- Nó như thất vọng về anh. Nó than phiền anh sống hai mặt, em không biết nói sao với nó

- Em đừng nói gì cả

Khanh nhún vai đáp :

- Có muốn nói em cũng đâu biết nói gì

- Vậy là anh đã thành công rồi. Chỉ không lâu nữa, em sẽ thấy Bích Khuê tự động chán ghét và xa lánh anh thôi

- Vì lý do gì ?

- Anh đang tự bôi đen mình

- Bằng những lần say sưa bê tha hả ?

- Anh muốn hình tượng của anh bị xóa nhòa trong tim Bích Khuê. Cô ấy đã có ấn tượng và cảm giác kính sợ đối với anh. Em đã biết tánh Bích Khuê. Cô ấy rất sĩ diện và yêu thích cái đẹp. Đối với cô ấy, tất cả đều phải dễ coi và hoàn mỹ. Cô ấy không thể chịu đựng được dù chỉ là một chút khuyết điểm đối với những gì cô ấy yêu thích. Hôm nọ, anh đã nảy ra ý định tự làm xấu mình trước cô ấy, để cô ấy chán ghét anh, khi anh nghe cô ấy than phiền về chiếc bình hoa mà cô ấy đã chọn làm

- Chuyện như thế nào ?

- Em nhớ lần anh đưa cô ấy đi dự sinh nhật bạn cô ấy không ?

- Nhớ

- Lần đó đi chọn quà cho bạn, Bích Khuê đã thích thú khi thấy lọ hoa bằng pha lê được chưng trong tủ kính. Cô ấy mê thích một hai đôi mua bằng được. Mặc dù quầy hàng hôm đó không có người đứng bán, họ đã nghỉ. Anh phải khó khăn lắm mới nhờ được người chủ quầy kể bên đứng ra bán hộ. Vậy mà khi đem về nhà, cô ấy nhận ra nơi đáy bình có một vết tỳ xước, cô ấy đã đem bỏ đi không chút tiếc nuối. Anh lấy làm lạ bèn hỏi :

- Sao em lại vứt chiếc bình đẹp như vậy ? Em mới mua về chưa dùng lần nào mà

- Em không thích nữa

Anh đã ngạc nhiên hỏi :

- Lúc này em đã phải khó khăn lắm người ta mới chịu cho em mua mà

- Phải, nhưng không ngờ nó lại có một vết xước ở đáy bình

- Thì đã sao ?

- Em không thích những gì của anh lại không được hoàn mỹ. Em không muốn những cái thuộc quyền sở hữu của em bị khiếm khuyết

- Cho dù chỉ là thật nhỏ ?

- Phải. Em không chấp nhận được. Anh nhìn đồ vật trong phòng em đi. Tất cả đều đẹp một cách trọn vẹn, nếu em phát hiện ra sự khiếm khuyết của nó, em sẽ tự ý bỏ ngay, cho dù em có yêu thích nó cách mấy cũng vậy

- Em thật lạ. Nếu như thế em sẽ phải khó khăn lắm mới chọn được cái gì sở hữu. Vì hiếm có cái gì thật là hoàn mỹ và trọn vẹn

- Hiếm nhưng không phải là không có

Kể xong, Đình quay sang Khanh cười, nói tiếp :

- Em biết anh đã nảy ra ý nghĩ tự bôi đen mình bằng những hình tượng thật xấu xa sẽ chìm chết tình yêu mà Bích Khuê vừa trao cho anh

- Thảo nào, những lúc gần đây anh cứ say sưa và mỗi lần uống say anh lại hay tìm đến Bích Khuê để trò chuyện. Anh thật đáng ghét. Anh khiến cho em cứ nghĩ là ...

- Là sao ? Nghĩ bậy cho anh chứ gì ? Anh đã cảnh báo em từ đầu rồi mà. Không được giận anh và xen vào chuyện anh làm. Chỉ chừng ít lần nữa thôi, Khuê sẽ tự động rút lui như ý em muốn. Em không phải lo phiền, sợ sệt điều gì nữa

Khanh thờ dãi, đáp :

- Nhưng còn Bích Hạnh. Em thấy lúc này nó không còn như xưa. Nó lạ lắm. Em sợ nó làm điều gì không ổn. Dù gì nó cũng là em của em

- Cô ấy không sao đâu. Chỉ thất vọng rồi sẽ quên. Với bản tính sôi nổi vô tư cô ấy sẽ mau chóng trở lại bình thường thôi

- Em cũng mong như thế. Thôi, mình về đi anh. Kẻo có người nhìn thấy lại phiền

Đình thờ dãi phật ý nói :

- Em làm như chúng ta làm điều gì mờ ám không bằng, cứ lén lút vụng trộm. Anh thật không thích chút nào

- Anh lại trách em nữa à ?

Khanh buồn bã, đối mặt cùng Đình. Ánh nhìn của cô thật buồn và tha thiết

- Thôi được. Anh xin lỗi. Anh không nói chuyện ấy nữa

- Vậy mình về đi

Đình lặng lẽ theo Khanh trở về khu vườn sau nhà, rồi cả hai tự động tách ra mỗi người đi mỗi ngã

Thế nhưng chuyện đời lại có nhiều lúc ta cố tình giấu thì nó lại vô tình lộ diện

Cả hai đã lọt vào cặp mắt của Bích Hạnh. Bích Hạnh ngạc nhiên khi nhận ra Đình tay trong tay Khanh âu yếm đi bên nhau từ trên đồi xuống. Cô lẩm bẩm :

- Mới sáng sớm mà họ đã lên đồi. Cả hai...cả hai rất thân mật. Chẳng lẽ họ cặp bồ với nhau ? Không phải chị Ba ? Không lý nào. Thế nhưng, mình đâu có nhìn lầm, rõ ràng họ nắm tay nhau rất âu yếm rồi vừa vào đến vườn thì lại lên lút tách ra. Phải có ẩn ý gì mới có hành động ấy thôi. Lạ thật

Bích Hạnh nghĩ thế xong, cô đành mặt bước ra, tiến đến bên cạnh Khanh, cô đột ngột lên tiếng :

- Chị Hai !

Khanh giật bắn người quay lại, hốt hoảng đáp :

- Trời ơi ! Là em đó à ?

Hạnh nhúm mày, chăm chú nhìn Khanh hỏi :

- chị làm gì mà hoảng sợ ghê vậy ? Có điều gì khuất lấp à

- không . Không có đâu. Chỉ tại em gọi chị bất ngờ quá nên chị giật mình thôi

Hạnh nghi ngờ nói :

- Giật mình cũng không phải như vậy. Lúc này chị đi đâu mà em thấy chị ở hướng trên đồi xuống vậy ?

- Ờ . Chị...Nhưng em thấy cái gì ?

- Thấy chị chứ thấy cái gì ? Chị còn muốn em thấy cái gì nữa

- Ờ , không. Chị...chị định tìm ít cây mai bứng về chưng

- Chưa đến Tết mà làm gì có mai ?

- Chỉ còn hơn nửa tháng nữa thôi. Bứng cây đem về chăm bón trước vẫn hơn mà

- Chị đi bứng mai mà không có ai đi cùng à ?

- Không. Chị đi một mình xem thử trước . Nếu có, chị sẽ nhờ em hay Khuê đi cùng

- Nhờ em với chị Ba làm gì được. Chị nhờ anh Đình thì hơn

- Chị...chị sợ phiền

- Em nghĩ không đâu. Hay là chị ngại em biết ?

- Ờ. Chị ngại em biết điều gì ? Không có đâu . Ờ thôi. Chị quên, nếu không có gì chị về trước lo điểm tâm cho má đây

Nói xong, Khanh hấp tấp quay đi để Hạnh lại với nỗi hoài nghi trong lòng

- Hừ ! Thái độ thật kỳ hoặc cứ ấp a ấp úng lại nói dối lên đồi có một mình nữa chứ. Rõ ràng là chị ấy đi với anh Đình. Vậy không phải là chị Ba rồi . Mình đã hiểu lầm là chị Hai

Kể từ hôm bắt gặp Đình và Khanh trên đồi xuống, Hạnh đã ngẫm để ý đến cử chỉ và thái độ của hai người

Bích Khanh vô tình không biết, cô nghĩ có lẽ Hạnh chỉ trùng hợp hỏi thế thôi vì cô quá lo sợ trước mặt Hạnh. Cô không biết là Hạnh đã nghi ngờ hai người

Bích Khuê khó khăn khi trở đầu xe vào garage. Cô mở cửa và lay vai Đình :

- Anh Đình ! Tới nhà rồi, dậy đi anh

Đình mở mắt ra, đáp :

- Vậy à ! Xin lỗi em. Anh thật tệ

- Có gì đâu. Anh xuống đi

Mùi rượu theo Đình bước xuống xe khiến cho Khuê nhăn mặt

- Em nói anh uống ít thôi mà anh không nghe em

- Uống thì phải uống cho đã . Lúc nãy anh nghe nói anh Lâm khai trương cửa hàng kim khí , anh ấy có mời em thì phải , mai chúng ta đi chứ ?

Khuê nhăn mặt , nói :

- Có lẽ em không đi đâu

- Sao vậy ?

- Ờ. Tại không thân cho lắm

- làm cùng phòng với em mà em không đi, người ta buồn đó

- Không sao . Em có lý do mà

- Nhưng như vậy thì anh cũng không được đi. Không có em, chẳng lẽ anh đến đó một mình ỉm ỉm

- Vậy thì anh ở nhà luôn đi

- Buồn lắm. Hay là em đi với anh đi

- Không được

- Em thật lạ. Đi chơi dự tiệc mà cũng từ chối

- Thôi đừng nói nữa ,anh về phòng nghỉ đi. Mai rồi tính sau

- Ờ cũng được

Đình loạng choạng lên phòng mình trước cặp mắt chán nản của Khuê

- Không ngờ anh ấy lại như vậy . may mà mình biết được sau cái phong cách đẹp trai phong nhã kia lại che đậy một thói xấu rượu chè ham vui

Cô chợt nhớ lại những lời bàn tán của các bạn mình

- Ê Khuê ! Anh chàng của mày coi ra vẻ chịu chơi quá chứ ? Có mày đi cùng mà vẫn cứ đùa cợt với các cô bé kia. Nè ! Có phải bồ ruột không vậy ?

- Khuê ơi ! Là bạn thân tao mới nói đó. Hắn ta đẹp trai thì có đẹp, mà nát rượu là tánh xấu. Xù đi mày ạ

- Trời ạ ! Mặt mũi đẹp trai nho nhã mà tánh xấu quá. Uống rượu say bết nhè , lại ăn nói lung tung. May mà hắn đi cùng bạn gái đó, nếu đi một mình không biết quậy tới đâu

- Bích Khuê mờ mắt rồi mới chọn bạn trai như hắn. Thật đáng tiếc

- Bé cái làm ấy mà

Khuê ngượng cứng người khi nhớ lại những lời sau lưng cô khi nãy. Cô thật hổ thẹn và chán ghét Đình. Anh ta thật quá đáng. Vậy mà cô lại có thể yêu anh ta. Lại có thể vì anh ta mà gây gổ với em gái mình, thật đáng tiếc vô cùng

Khuê tắm rửa, thay bộ đồ mát rồi ra ngoài hiên cho thoải mái sau những giờ phút bên Đình . Cô thật khó chịu

- Chị Hai !

Bích Khanh dừng lại và đến bên Khuê cười, hỏi :

- Em về rồi đó à ? Đi chơi có vui không ?

- Vui gì mà vui . Chị ngồi chơi với em đi

- Cũng được. Em có gì không vui sao ?

Khuê thở ra, tự lự rồi cất giọng chán chường tâm sự :

- Chị Hai à !

- Chuyện gì ?
- Em đã sai lầm
- Về chuyện gì ?
- Về Huy Đình
- Là sao ? Em cứ nói thẳng ra đừng vòng vo lấp lửng nữa
- Anh Đình làm cho em thất vọng quá . Có lẽ em chia tay với anh ấy thôi

-

- Không ngờ anh ấy lại là người ham mê rượu chè như vậy. Suốt từ lúc đi anh ấy quen với em, lúc nào đi chơi chung, anh ấy cũng uống rượu. Em không chịu nổi. Em thất vọng quá. Những lúc như vậy anh ấy thật ghê tởm. Em không tưởng tượng được

Khanh dần đo thận trọng lên tiếng, mặc dù trong lòng cô đã có sự reo mừng của niềm vui .

- Nếu thấy không hợp thì không nên kéo dài thêm cho phí thời gian . Em là cô gái toàn vẹn , hoàn mỹ , lo gì không tìm được người tốt hơn chứ

- Chị ủng hộ em à ?

- Phải. Tình cảm không nên miễn cưỡng

- Em cũng nghĩ thế , chỉ có một điều em ân hận vì anh ấy mà em gây cãi với Bích Hạnh. Anh ấy thật không đáng để em và Bích Hạnh xích mích với nhau. Đã gần nửa năm nay nó không thèm nói chuyện với em

- Không sao. Nếu em chia tay với Đình khắc Bích Hạnh sẽ hiểu ra. Chị em cùng cha mẹ không giận nhau lâu đâu. Em đừng lo

- Thật vậy sao chị ?

- Thật mà

- Chị Hai à ! Chị thật tốt . Nói được hết với chị em nghe nhẹ nhõm hẳn đi

- Không có gì . Chị lúc nào cũng muốn tốt cho tụi em thôi

Bích Hạnh nghe trọn bộ câu chuyện giữa hai người, ánh mắt cô lóe lên những tia giận dữ

- Không ngờ chị Hai lại xảo quyệt như vậy

Cô nghĩ thế , rồi lặng lẽ theo sau Khanh đến điểm Khanh hẹn với Huy Đình

Trăng không sáng lắm , để tỏ mặt người. Hạnh ngồi khuất sau lùm cây và nhận ra Đình đang nóng lòng chờ đợi Khanh. Khi Khanh vừa ra đến thì Đình vội đứng lên , mừng rỡ đón cô . Khanh hỏi dịu dàng :

- Chờ em có lâu không ?

- Không lâu

- Vậy à ? Em vì mãi trò chuyện với Bích Khuê nên đã để anh đợi

- Dù đợi em suốt đời anh cũng đợi được mà

Đình âu yếm kéo Khanh vào lòng , hôn lên môi cô. Đôi tình nhân mãi tình tự nên không biết có Hạnh chứng kiến chuyện thâm lén của hai người

- Lúc này Khuê nói gì với em ?

Khanh khẽ cười , rồi đáp :

- Anh khéo đóng kịch lắm. Lúc này say bét nhè bây giờ đã tỉnh như sáo, Khuê muốn chia tay với anh , những cảnh say sưa của anh đã khiến nó chết khiếp lên rồi. Nó không chịu được nữa

- A ! Vậy là anh thành công rồi. Em không phải áy náy vì cô ấy nữa. Chúng ta có thể tuyên bố quan hệ của mình trong dịp đầu xuân này. Em không sợ mịch lòng má nhỏ và cả sự đố kỵ của hai cô em gái mình

- Nếu Khuê chia tay anh trước ?

- Anh nghĩ chỉ đến ngày mai thôi, cô ấy sẽ nói với anh điều đó

- Anh phải từ từ , đừng hấp tấp , dù Khuê đã bị anh lừa để xa lánh anh, nhưng còn Bích Hạnh, em nghĩ nó còn yêu anh đó. Nó không như Bích Khuê đâu. Anh phải làm sao cho nó không còn nghĩ đến anh nữa. Lúc ấy em mới thật sự yên tâm. Nếu không má nhỏ biết được chuyện này sẽ làm khó chúng ta

- Anh đã nói rõ với cô ấy rồi. Có lẽ cô ấy hiểu ra anh không có tình cảm với cô ấy thì sẽ rút lui thôi

- Nó ngang tàng , bướng bỉnh lắm. Em nghĩ nó không bỏ cuộc đâu. Huy Đình ! Anh thật sự yêu chỉ mình em thôi chứ ?

- Phải. Anh chỉ yêu mình em thôi dù bất cứ điều gì xảy ra, anh vẫn yêu em

- Em cũng vậy. Mặc dù có nhiều áp lực đối với em, nhưng em vẫn luôn mong muốn có anh bên em suốt đời. Em không muốn mất anh đâu Huy Đình

- Anh cũng thế

Bích Hạnh ngồi lặng bên gốc cây mà nghe cơn giận dâng tràn lên ngực. Thì ra vì Khanh mà Đình từ chối chị em cô. Vì Khanh mà cô hiểu lầm Khuê và gây gổ với chị mình. Chị Ba ơi ! Em và chị đều là hai kẻ đáng thương, Chính Bích Khanh đã cướp mất tình yêu của chúng ta mà còn xúi giục Đình hất bỏ chúng ta. Chị đã bị anh ấy gạt một cách tội nghiệp. Trong cuộc chiến này chỉ có mình Bích Khanh đứng ung dung ngoài cuộc hưởng lợi. Trong khi chị và em lại đau khổ và mất tất cả hòa khí với nhau. Chị ấy thật xảo quyệt, đã tranh giành anh ấy và giữ anh ấy cho riêng mình . Không đời nào em để cho chị ấy toại nguyện . Chị ấy đã không dám công khai tranh thủ với chúng ta mà còn khiến cho anh Đình đối xử tệ bạc với chúng ta . Được, chị ấy biết khôn khéo quyền rũ anh ấy chẳng lẽ em chịu thua sao ? Em yêu anh ấy và sẽ đoạt anh ấy cho riêng em

Huy Đình chia tay với Bích Khanh khi thấy sương đêm đã xuống nhiều. Anh tiễn cô đến bên nhà rồi mới quay lưng về phòng mình. Bích Khanh vẫy tay chào người yêu với nụ cười hạnh phúc rạng rỡ trên môi . Cô dợm mở cửa vào nhà thì giật mình vì tiếng gọi lạnh lùng của Hạnh

- Chị Khanh !

- Trời ơi ! Em làm gì ở đây giờ này ? Em làm chị hết hồn

- Tôi chờ chị !

Khanh thoáng lo khi nghe giọng lạnh băng không chút tình cảm của Hạnh

- Có chuyện gì ngày mai hãy nói được không ?

- Không . Chị phải nghe tôi nói hết bây giờ. Trước tiên, tôi muốn nói đến từ đề tiện tôi dành cho chị. Tôi không ngờ chị tồi bại như vậy

- O. Kia Hạnh ! Sao em lại mắng chị ?

- Chị đáng bị mắng như vậy lắm. Từ đầu, chị đã biết anh Đình không yêu chị Khuê nhưng lúc tôi hiểu lầm là chị ấy, tôi đã gây gổ với chị ấy, thế mà chị vẫn mặc nhiên không đánh chính để cho hai chị em tôi bất hòa với nhau. Hai chị em tôi cứ như hai con ngốc trước mắt chị , khiến cho chị vui cười trước trò hề của chúng tôi

- Hạnh à ! Chị không có ý đó đâu .

- Chị câm đi ! Chị biết là tôi yêu Huy Đình thế mà chị vẫn quyến rũ anh ấy, chị còn xúi anh ấy bày trò say sưa để chị Khuê chán nản rút lui . Chị loại tình địch hay lắm. Mưu ma chước quỷ lắm. Chị không phải tốn công sức mà vẫn độc chiếm anh Đình...Tôi vì chị Khuê mà bỏ đi, chị Khuê thì lằm lằm tự động rút lui. Chị tưởng mình đã chiến thắng rồi sao ? Tôi không ngờ cái nhu mì giả tạo trong cái rụt rè khép nép kia của chị lại có quá nhiều ý đồ thật hay, chị giỏi lắm. Hai mẹ con chị thật xấu xa kinh tởm- Em không được đụng đến mẹ chị

- Tại sao không chứ ? Nếu ngày trước mẹ tôi không vì ba mà chấp nhận cho hai mẹ con chị lọt vào gia đình này thì đâu có chuyện gì xảy ra . Mẹ chị thì rắp tâm tranh đoạt gia tài và cả tình cảm của ba tôi. Ba đã rút bao nhiêu tiền để mở tài khoản riêng cho mẹ chị, rồi còn đất đai nữa. Mẹ chị thật bỉ ổi. Công lao của má tôi suốt mấy chục năm nay chung lưng góp sức với ba tôi làm ra và giữ gìn , bây giờ mẹ chị ngang nhiên xen vào chiếm đoạt. Đến bây giờ tới phiên chị lại quyến rũ anh Đình khiến chị em tôi điều đưng , khổ sở . Hai mẹ con chị muốn cướp hết tất cả những gì chúng tôi có. Đồ vô ơn, bạc nghĩa, xấu xa đề tiện

- Em không được thóa mạ mẹ chị. Em không được hỗn. Mẹ chị là vợ chính thức, ba có lo cho mẹ chị cũng là trách nhiệm của ba, còn Huy Đình không yêu em là do anh ấy. Tình yêu đâu thể miễn cưỡng như vậy

- Tôi hồ đồ vì chị bị ối. Chị hãy đợi mà xem anh Đình sẽ là của ai. Đừng hoài vọng chiếm đoạt những gì thuộc về tôi

Bà Kim Lệ giận dữ cầm sổ giấy tờ lên xem mà tay bà run lên vì căm tức. Bà chạy bỏ đi tìm chồng để tra hỏi :

- Ông Tổng

Ông Tổng đang đọc tờ báo có mục bình luận những trận chung kết của World Cup 98 thì bị bà Kim Lệ phá ngang. Ông bực mình nhăn mặt :

- Bà làm gì vậy ? Tôi đang xem báo bà biết không ?

- Ông dẹp đi. Tôi muốn hỏi ông điều này. Tại sao ông sang tên sở hữu cho bà Huệ An khu đất ở bên kia đồi chứ ?

Ông Tổng lúc này mới nhận ra những chứng khoán bà Lệ cầm trên tay. Ông thoáng lúng túng, nhưng đã trấn tĩnh lại ngay. Ông cau mày gắt lên :

- Tại sao bà vào phòng tôi lục lọi ? Bà có tật xấu này từ bao giờ ?

Bà Lệ không nao núng mà còn quắc mắt lên trả lời :

- Từ bao giờ à ? Từ ngày ông thậm thụt mở tài khoản cho nó. Ông qua mặt tôi bấy nhiêu chưa đủ sao ? Giờ đây ông còn chuyển quyền sở hữu đất đai cho nó. Khu đất ấy tôi đã mất bao tâm huyết mới sang nhượng được. Tôi đặt bao hy vọng vào nó khi định cho xây dựng khách sạn, thế mà bây giờ ông lại đem cho nó

- Bà có khu đồi bên này và cả miếng đất đang ở đây. Bà thấy không vừa ý sao ?

- Vừa ý là sao ? Sự sản này do tôi chung lưng góp sức với ông gầy dựng nên, tôi đâu có ăn không ngồi rồi hưởng thụ. Tại sao ông làm như vậy mà không hỏi ý kiến của tôi

- Hỏi bà à ? Quyền của tôi, tôi muốn chia cho ai thì chia

- Ông giỏi lắm. Bây giờ ông ra mặt bênh vực nó. Nó đã làm gì khiến cho ông đối xử như thế với tôi ? Ông có còn coi tôi ra gì không ? Ông nói đi

Ông Tổng nhìn bà rồi từ tốn nói :

- Bà ấy đã có thai và cái thai ấy là con trai

- hả ? Ông ...nói sao ?

- Tôi không có giấu bà nữa. Trước sau gì bà cũng rõ. Huệ An có thai đã hơn sáu tháng rồi. Cô ấy đi siêu âm và cái thai là con trai. Tôi sắp có con nối dòng. Tôi không thể không lo tương lai cho mẹ con Huệ An. Cô ấy phải có quyền được hưởng những gì mà tôi làm ra để lo cho con trai tôi sau này

- Trời ơi ! -bà Lệ kêu lên bàng hoàng rồi ngã người xuống ghế cạnh đó, thẩn thờ. Bà đã thua rồi sao ? Bà choáng váng, mặt mày hằn đi vì lời ông Tổng vừa công khai đó

- Thì ra từ bấy lâu nay họ đã quan hệ với nhau, thế mà bà tự tin đến mù quáng không hề nghĩ đến. Ông phản bội bà thật là quá đáng. Thật là khốn kiếp

- Ông ! Ông tồi lắm. Ông phản bội tôi để qua lại với người đàn bà đó

- Huệ An cũng là vợ tôi

- Bỉ ối

- Bà đừng nên nặng lời. Chúng ta đâu còn son trẻ chi. Hơn nữa, bà cũng không sanh cho tôi đứa con trai nào. Huệ An về đây cũng chịu lép vế bà bấy nhiêu năm nay. Giờ đây tôi chỉ đem lại công bằng cho cô ấy mà thôi. Chuyện gia đình bà không nên làm âm ỉ. Chúng ta là người một nhà, tôi không phân biệt thì thôi, sao bà lại ganh tỵ với cô ấy. Cô ấy đã chịu đựng thiệt thòi đủ rồi

- Ông nói vậy bây giờ chỉ có biết có đứa con ấy thôi. Còn con Khuê, con Hạnh không phải là con ông

sao ?

- Tôi không nói thế. Nhưng bà thấy đó, Huệ An có gì chứ. Bây giờ tôi chỉ sang nhượng cho cô ấy một ít đất đồi thì bà đã làm ầm lên. Bà quá đáng lắm

Bà Lệ tức giận bật khóc rền rĩ

- Ông Tổng ! Ông thật quá đáng mà. Để tôi chết cho ông vừa lòng. Để ông đem hết sự nghiệp này chuyển giao cho nó đi

Ông Tổng lắc đầu :

- Bà đừng nói bậy . Đừng nhỏ mọn như vậy.

Phải. Phải. Bây giờ thì dưới mắt ông tôi là kẻ xấu xa nhỏ mọn, ông đâu còn coi tôi là vợ ông nữa . Bây giờ chỉ có nó thôi. Trời ơi ! Hai mươi mấy năm đồng cam cộng khổ với ông, bây giờ ông hắt hủi tôi. Còn nó, nó ở đâu ngang nhiên xen vào hưởng lợi. Nó có công gì trong gia đình này ? Ông nói đi . ông có nhớ những năm còn khổ sở , tôi đã phải bươn chải chạy vạy lo cho ông có vốn liếng làm ăn, tôi phải khổ sở vay nợ khắp nơi . Lúc ấy nó ở đâu có cùng ông san sẻ điều gì không ?

- Đủ rồi Kim Lệ. Bà thật lắm mồm . Chỉ có bao nhiêu thôi mà bà kể lể ầm lên

- Ông ! Ông mắng tôi đó à ?

- Bà đủ rồi đó . Đừng làm tôi bực thêm nữa

Nói xong ông cầm giấy tờ quay đi. Được vài bước, thì dừng lại nói thêm :

- Còn nữa. Từ đây bà đừng vào phòng tôi lục lọi thứ gì nữa . Tôi không chịu được sự xâm phạm xấu xa
ấy

- Ông Tổng !

Nhưng ông đã làm li bỏ đi không quay lại. Bà Lệ bật khóc :

- Trời ơi ! Thế là hết rồi . Công lao bà gìn giữ bao lâu nay bây giờ trôi theo dòng nước . Bà đã thua rồi. Thua thật rồi . Huệ An ! mày giỏi lắm

Bà Lệ nghiêng rặng rồi bật dậy xăm xăm đi về hướng nhà của Huệ An . Bích Hạnh chứng kiến tất cả sự việc, cô vội đuổi theo bà kêu lên

- Má ! Má !

Nhưng lúc này bà không còn biết đến cái gì khác ngoài ý nghĩ phải lôi Huệ An ra chửi mắng hay đánh đập cho hả cơn giận ghen của bà. Bà xộc vào nhà gọi lớn

- Huệ An ! Ra đây mau

Bà An đang nằm nghỉ trong phòng nghe tiếng Kim Lệ gọi là biết ngay là sắp có chuyện xảy ra thì Khanh đã sợ hãi chạy vào lên tiếng gọi bà

- Má ! má nhỏ không biết có chuyện gì mà giận dữ lắm . Má đừng ra , để con gọi ba sang

- Má phải ra, nếu không họ tưởng má sợ họ. Còn ba thì con cứ gọi

- Má ! Má cẩn thận

- Được mà . Có gì mà ghê gớm đến nỗi con quính lên vậy

Bà An ung dung bước ra phòng khách. Vừa khi bà Lệ lại lớn tiếng :

- Huệ An ! Ra đây

Bà An từ tốn lên tiếng :

- Tôi đây. Có gì mà cô hét toáng lên thế ?

- À ! Thì ra bà đã chường mặt ra rồi đó à ? Đồ đề tiện

Bà An cau mày :

- Sao cô lại chửi tôi ? Cô làm tôi nhớ đến những bà hàng cá hàng thịt ngoài chợ quá. Họ có hung dữ nhưng cũng không quá đáng như thái độ của cô như giờ đây. Dù gì cũng phải giữ gìn một chút chứ

- Đối với ai kia , còn đối với bà, tôi không cần phải giữ gìn . Bà là thứ vô liêm sỉ . Không biết nhục bà tranh đoạt tài sản của tôi. Đồ ăn cướp

- Nè, cô Lệ ! Ăn nói cẩn thận một chút

- Cẩn thận cái gì , đồ mặt dày. Cũng tại vì mày mà ông ấy mắng chửi tao. Tao khôn ngoan tao đã làm ơn mắc oán. Đồ mọi rợ mặt hạng. Nhớ lúc xưa mày lê thê lêch thếch đến đây được tao dung dưỡng , bây giờ mày ăn mặc trắng trơn thì mày cướp đoạt địa vị tiền của của tao. Mày đáng chết lắm. Mày có thai à ? Đừng hòng mà sanh cái thứ quỷ quái ấy ra ở đây. Tao đánh cho mày chết

Nói xong, bà Lệ đột nhiên xông tới đánh tới tấp vào đầu vào mặt bà Huệ An . bà như người điên không còn biết suy nghĩ điều hơn lẽ thiệt .Thật đáng sợ cho lòng ghen tương của con người. Nó đã khiến cho trí minh mẫn lu mờ đi và chỉ biết làm cách nào đó tàn hại địch thủ của mình cho bỏ ghét. Không cần biết đến hậu quả , bao nhiêu căm ghét chất chứa từ lâu, được Kim Lệ trút giận lên người Huệ An

Ngày xưa, bà đã quá chủ quan tự tin khi thấy Huệ An chỉ là một mụ nhà quê , thô kệch, áo quần cũ kỹ , mặt mũi còm cõi xanh xao, bệnh hoạn. Bà đã nghe lời ông để bà An về ở trong căn nhà này . Bà nghĩ không bao giờ ông Tổng lại có thể yêu lại người đàn bà gớm ghiếc ấy. Thế mà sau mấy năm, bà ta giả vờ khép nép chịu lụy bà. Bà ta xảo quyệt đánh động lòng thương hại của chồng, đánh động vào trách nhiệm mà ông Tổng đã bỏ quên khiến cho ông ấy náy chạnh lòng, rồi dần dần bà ta lần lượt tìm cơ hội gần gũi ông, mê hoặc lại ông. Nào mỹ viện, nào lụa là, trong phút chốc , bà đã lột xác trở nên cao sang. Bà ta chiếm đoạt địa vị của bà trong tim ông

Ông không còn yêu chiều bà như xưa. Ông đã dám mắng chửi bà . Bà lấy ông hơn hai mươi năm qua , chưa bao giờ ông dám nặng lời cùng bà. Thế mà giờ đây sự thể lại thế . Bà Lệ càng nghĩ thì cơn giận lại trào lên. Bà quát mắng và luôn tay đánh đập bà An

- Mày chết đi . Chết đi. Tao căm ghét mày

- Kim Lệ !

Tiếng quát lớn của ông Tổng khiến bà Lệ càng như đổ dầu thêm vào lửa

- À ! Thì ra là mày kêu cứu ông ấy. mày định chịu cảnh khổ nhục kìa à ? Hèn chi mày để yên cho tao đánh , thế thì tao cho mày chết

Bà Lệ điên tiết nắm tóc bà An lẳng mặt vào tường khiến bà An kêu thét lên đau đớn

- Ôi !

Ông Tổng không thể đứng nhìn , đã xông vào gỡ tay Kim Lệ ra. Nhưng Kim Lệ lại hung dữ cào cấu cả ông khiến ông nóng giận thẳng tay tát cho bà một cái hầu muốn cho bà tỉnh táo lại

Bốp

Kim Lệ sững sốt ôm chỗ đau, nhìn chồng oán hận, nước mắt bà trào ra trên mặt

- Ông đánh tôi sao ?

- Tôi...

- Ông vì người đàn bà này mà đánh tôi sao ? Hử ! Ha , ha ha ..—Bà Lệ xúc động và tức giận đến cao độ . Bà bật cười đau khổ - Ông đánh tôi ? Hơn hai mươi năm nay, bây giờ hết rồi . Thật ra , ông không còn coi tôi là vợ ông nữa. Ông Tổng ! Ông bạc bẽo như vậy đó à ?

- Bà bình tĩnh lại đi . Tôi không muốn như thế đâu, nhưng bà đã mất trí khôn rồi , bà mới ra tay với Huệ An như vậy . Bà định gây ra án mạng sao ? Người ta đang có thai sao bà lại đánh người ta ?

- Bởi vì nó cướp chồng của tôi

- Nhưng Huệ An cũng là vợ của tôi . Bà có muốn trách muốn đánh thì cứ trách cứ đánh tôi. Tôi có lỗi với bà

- Ông....

- Kim Lệ ! Bà sống với tôi hơn hai mươi năm nay, tình nghĩa vợ chồng thấm thiết, tôi chưa bao giờ làm

điều gì khiến bà phiền lòng. Bà nghĩ lại xem. Có phải là như thế không ? Tôi không phải là con người tệ bạc, tại sao bây giờ bà lại khiến tôi cư xử như thế này với bà ?

- Ông cho là lỗi tại tôi ư ?

- Bà nóng nảy quá. Bà ghen tương không đúng lúc, đúng nơi. Huệ An lấy tôi chưa được bao lâu thì cô ấy phải xa cách tôi, một thân một mình sanh con, bươn chải , tần tảo sống cô đơn lo cho con. Bà cứ đặt mình vào địa vị cô ấy bà sẽ thấy cô ấy khổ ra sao. Cho đến khi vì duyên trời dun rủi , cô ấy lại vào nhà mình để xin ở mượn , tủi nhục lắm khi cô ấy gặp lại tôi. Tôi chỉ cho cô ấy một chồn nướng thân và miếng cơm mỗi ngày không có cái gì cô ấy hơn trội cả bà. Bây giờ cô ấy mang thai đứa con của tôi, đáng lý ra bà phải vui mừng cho tôi có con nối dõi. Thế mà bà vì miếng đất nhỏ nhoi ấy mà làm lớn chuyện. Bao nhiêu hòa khí giữ gìn bấy lâu tiêu tan hết. Nề nếp gia phong cũng không còn, trước bao nhiêu người ăn kẻ ở trong nhà, trước mặt con cái, bà tự xét xem bà đúng hay sai ? Tại sao lại phải dùng cái hạ sách này ? Bà đánh Huệ An thì bả hả được cơn giận trong giây lát nhưng cũng không giải quyết được gì đâu

- Ông...

- Bà để cho tôi nói hết . Từ lâu, bà là con người khôn ngoan, biết suy nghĩ. Bây giờ hành động của bà khiến cho tôi thất vọng, khiến cho con cái không còn nể trọng cả cha lẫn mẹ, khiến cho hòa khí trong gia đình tiêu tan. Thế nhưng những gì đã xảy ra cũng đã xảy ra. Bà không thể không chấp nhận được. Nếu như Huệ An là con người không suy nghĩ , cô ấy có thể ra tòa thưa kiện đòi quyền làm vợ của cô ấy . Cô ấy đòi chia tài sản, này, thì cái số của cải tôi cho cô ấy có thấm thía gì bằng phân nửa gia tài này. Nếu cô ấy làm khó tôi thì thân phận bà sẽ ra sao ? Bà là người đến sau và chịu mọi thua thiệt và tôi là người khó xử nhất trong việc này. Ấy thế mà cô ấy không làm thế . Cô ấy nhẫn nhịn ở đây dưới quyền thao túng của bà. Cô ấy không tranh giành địa vị của bà mà chính bà đã đánh mất địa vị ấy trong lòng tôi

- Ông bênh vực cho nó à ?

- Kim Lệ ! Tôi phân giải thế mà bà vẫn chưa hiểu sao ? Bà hãy tĩnh tâm lại và suy nghĩ đi . Tôi biết bây giờ bà còn tự ái , còn giận hờn, bà không muốn chấp nhận điều tôi nói, cho dù đó là sự thật và rất đúng đi nữa . Nếu bà còn xem tôi là chồng, bà còn yêu thương người đàn ông này thì tôi xin bà đừng gây thêm phiền não cho tôi nữa. Tôi không muốn cho hai người đau khổ. Bà hãy về bên ấy nghĩ lại rồi bà chúng ta sẽ ngồi lại nói chuyện sau với nhau

- Tôi không muốn nói chuyện với con người đó

- Bà về đi ! Bích Hạnh ! Con đưa má con về bên ấy đi

Ông Tổng buồn bã đưa Kim Lệ về bên nhà rồi trở lại săn sóc cho Huệ An

Bích Khanh đã đỡ mẹ cô nằm lên giường nghỉ ngơi, sau khi ông Tổng can thiệp. Ông quay lại hỏi bà :

- Bà có sao không ?

Bà An lắc đầu :

- Không. Không sao. Cũng may cô ấy không đánh trúng cái thai

- Bà ấy thật quá đáng. Tôi không ngờ được

- Ông đừng buồn. Tôi cũng ráng ở thêm ít lâu đợi cho ông xây xong căn nhà bên kia rồi thì mẹ con tôi dọn sang bên ấy ở, tránh mặt cô ấy hằng ngày có lẽ sẽ tốt hơn bây giờ

- Thôi thì bà vì tôi mà cố gắng nhịn nhục đến khi xây nhà xong thì không ai phạm đến ai nữa. Tôi sẽ cố gắng sắp xếp giờ giấc để lo chăm sóc bà

- Ông nghĩ đến tôi là tôi vui sướng lắm rồi. Tôi sẽ cố gắng không để cho ông khó xử đâu

- Cám ơn bà

Bà Huệ An biết cách chiếm lại tình cảm mà bà đã chịu thua thiệt trong mấy năm qua. Cho nên con người sống ở đời hơn nhau chỉ vì lời nói và sự suy nghĩ . Không thể nóng nảy và mất bình tĩnh để làm những điều hại chính bản thân mình. Bà Kim Lệ khôn ngoan, tính toán kể từ đầu nhưng cái khôn ngoan tính toán để phô trương và vui dập tình địch, cái khôn ngoan nhất thời để rồi trong một phút nông cạn không kim chế được mình mà bà đã tự đánh mất cái bà đang muốn giữ lại

Bà khiến cho ông Tổng thất vọng. Bà đã đánh mất hình tượng đẹp của chính bà trong lòng ông. Và vì nóng giận, mà bà cũng tự hạ thấp bản thân nhân cách của mình trước con cái , trước mọi người. Thật là dại dột và đáng tiếc cho bà rồi. Cái khôn của bà An nằm trong sự nhẫn nhục và bình tĩnh . Bà đã chiếm lại được

những gì bà đã mất cũng là nhờ chính Kim Lệ đem lại cho bà

Tình cảm là điều khó có thể rập khuôn cho ra một cái bánh kẹo mà tình cảm là điều kỳ lạ. Phải tự chinh bản thân khôn ngoan mà tranh thủ lấy, không được dùng thủ đoạn và điều quan trọng là phải trân trọng nó và thật chân thành, tận tâm với người mình yêu thương. Phải biết nghĩ đến đối tượng của mình trên hết mọi điều và mọi quyền lợi. Đó mới là cách giữ được tình yêu, một cách chắc chắn và bền lâu

Sự nóng cạn của bà Lệ cũng là sự nóng cạn đang diễn ra trong đầu của Bích Hạnh

Cô cảm giận khi chứng kiến những đau khổ mà cô phải chịu đựng. Cô chỉ biết bây giờ mẹ cô là người bị đánh bị cướp tài sản và cả tình cảm của ba cô. Cô chỉ nghĩ lệch về phía mẹ cô và bất chấp cả lý lẽ của người khác. Từ đó cô ráp tâm muốn trả hận. và đối tượng của cô không ai khác hơn là Bích Khanh

- Huy Đình !

Đình ngạc nhiên dừng chân chờ Hạnh. Mấy lúc gần đây, không hiểu sao Hạnh lại luôn vồn vã và tìm cách gần gũi anh. Cô làm như không có gì xảy ra. thái độ của cô nồng nhiệt hơn cả lúc trước, khiến cho Đình thật khó nghĩ

- Anh định đi đâu vậy ?

- Định đi dạo vòng vòng cho thoải mái. Sao lúc này nghe em nói định ra phố ?

- Không có ai cùng đi, rủ anh, anh không đi nên em không có hứng thú nữa. Mình đi đi anh

- Ờ.

- Sao vậy ?

- Anh...- Đình lúng túng vì thật ra là anh có hẹn với Bích Khanh

Hạnh liếc quanh rồi nheo mắt tinh quái

- Chờ ai sao ?

- Ờ không

Vừa khi Đình trả lời Hạnh thì Bích Khanh cũng vừa xuất hiện. Hạnh lanh mắt nhận ra cô khẽ kêu lên :

- À ! Chị Khanh ! Sao đúng lúc quá vậy ? Chị lên đòi đi dạo với em và anh Đình không ? Đi cho vui đi

Khanh đáp ứng :

- Ờ. Chị...chị...

- Đi, đi mà. Mình đi đi anh Đình

Đình dở khóc dở cười vì tình thế muốn ừ cũng không được, muốn chối cũng chẳng xong, nên đành im lặng mặc cho Bích Hạnh liến thoắng lôi kéo cả hai

Hạnh cứ làm như vô tư không biết tình ý của hai người. Cô thân mật bá tay Đình trò chuyện vui vẻ, bỏ mặc Khanh đi bên như cái bóng để chứng kiến cảnh cô nũng nịu kề cận bên Đình

- Ừ. Thì cho chị muốn đắc thắng

Khanh lặng lẽ đi bên mà nghe xốn xang trong dạ. Cứ mỗi lần Hạnh bá vai Đình cười nói, sát má kề gần là mỗi lần Khanh khó chịu cau mày

- Anh Đình ! Tối nay em có hai vé đi xem đại nhạc hội, anh đi với em nghe ?

- Anh không biết có bận gì không nữa. Có lẽ anh không đi được

- Bận gì ban đêm chứ ? Chị Khanh ! Phải không chị ? Chị nói giúp em đi. Nếu anh ấy không đi, em cũng không đi đâu

Khanh biết là Hạnh đang bày trò với cô, nhưng cô vẫn phải gượng gạo nói :

- Anh ấy đi hay không là do quyền của anh ấy, chị nói sao được

- Chị Hai à ! Chị là chị của em mà. Em gọi chị một tiếng chị mà không giúp em sao ?

Khanh chau mày rồi đành lên tiếng :

- Thôi được, anh Đình đi với Bích Hạnh đi , để bỏ vé uống lăm đó
- Vậy có được không . Chị dễ thương lắm

Sau buổi dạo chơi cho đến cuối ngày, Bích Khanh bút rút ra vào trong nón nóng đợi chờ Đình. Đêm đã xuống rất lâu mà Đình và Hạnh cũng chưa trở về

- Đại nhạc hội gì mà đến giờ chưa tan

Cô lẩm bẩm nóng lòng trông ngóng . Căn nhà bên kia vẫn im lìm trong bóng đêm

Sự chờ mong của cô rồi cũng kết thúc khi tiếng xe vừa tắt máy ngoài sân. Qua ánh đèn trong sân, cô nhận ra Hạnh và Đình đã về. Thế nhưng, lòng cô thất vọng vì....Cô chớp mắt sợ là mình nhầm lẫn . Nhưng không. Đình và Hạnh choàng tay khằng khít diu nhau vào nhà. Khanh bàng hoàng đứng lặng nhìn không chớp mắt . Đúng là cả hai rất thân mật, gần gũi đi bên nhau. Tim cô đau nhói lên. Rồi ánh đèn trong phòng Đình bật sáng. Cô thấy không chỉ có Đình vào phòng mà còn có thêm bóng người kề cận bên anh. Cô không thể chịu đựng hơn khi nỗi ghen hờn ứa lên trong tim mình. Cô quay người đóng chặt cửa sổ rồi cứ thế im lặng đi đau khổ và suy tư

Chuyện gì đã xảy ra đêm đó, chỉ những người trong cuộc mới hiểu thấu được

Bích Khanh uể oải trở mình thức giấc, sau một đêm trằn trọc , cô cảm thấy mệt mỏi không muốn cử động , mặc dù ánh bình minh đã len lỏi qua khung cửa chiếu sáng khắp phòng

Hình ảnh của Đình và Hạnh đêm qua lại ẩn hiện trong trí cô. Cô quyết định trở dậy đi tìm anh. Dù gì cô cũng muốn biết điều gì xảy ra giữa hai người

Khanh thất vọng vì không tìm thấy Đình đâu. Cô đã chạy lên đồi phía sau nhà , nơi mà anh hay thích đứng ngắm bình minh mọi ngày, nhưng vẫn không tìm thấy anh

- Thật lạ. Nếu như mọi khi thì anh đã là người đến với cô trước. Tại sao lần này anh lại mất dạng, không hề quan tâm đến cô. Hay là anh nghĩ cô không thức chờ anh về mà không biết chuyện anh và Hạnh thân mật bên nhau

Khanh đau khổ với những suy nghĩ của mình thì đã nghe tiếng của Bích Hạnh dài giọng châm chọc cô

- Kia ! Chị Hai ! Sáng sớm chị đã lên đây rồi. Tìm ai vậy ? Đừng có nói là tập thể dục nhé . Tôi nhớ chị đâu có thói quen đó , phải không ?

-

- Nè ! có phải chị kiếm anh Đình không ? Anh ấy đi làm rồi . Đáng lẽ hôm nay được nghỉ nhưng anh ấy nghĩ chị sẽ làm phiền anh ấy , cho nên anh ấy mới tránh mặt chị vậy thôi

- ...

- Chị biết anh ấy sợ chị làm phiền chuyện gì không ? sợ chị tò mò quá đáng chuyện đêm qua tôi và anh ấy đi chơi quá khuya mới về, sợ phải giải thích điều ...điều gì nhỉ ? À ! -Hạnh kéo dài giọng nói -À ! Điều mà anh ấy và tôi. Chị Hai à ! Cũng khó nói lắm . Chuyện ấy không tiện nói ra đâu, dù gì cũng là chuyện của hai chúng tôi

- Thật ra em muốn ám chỉ điều gì ?

- Sao lại mất bình tĩnh như vậy ? Tôi nghe ba bàn tính với má Hai là qua tết sẽ cho chị và anh Đình làm lễ đính hôn . Ấy da ! Chắc là không có đâu. Tôi muốn báo cho chị biết trước để chị không hy vọng nhiều để thất vọng cao đó mà

- Bích Hạnh !

- Sao ? Đừng kêu tôi nữa . Tôi không giúp được gì cho chị đâu. Tôi chỉ muốn cho chị hiểu thế nào là cảm giác bị người ta cướp mất cái mà mình yêu thích . Cảm giác thật khó nói lắm, phải không ? Chị hãy về mà diễn tả cho mẹ chị biết cái cảm giác đáng ghét ấy khi mà mẹ chị gây ra cho má tôi. Chào chị

Bích Hạnh cười khẩy rồi quay người bỏ đi

Thời gian qua đi đã hơn một tuần rồi , Khanh vẫn không có cơ hội nói chuyện riêng cùng Đình. Vả lại, thái độ của anh cũng thật lạ. Anh như né tránh cô. Có đôi lần vô tình chạm mặt chỉ có riêng hai người thì anh

thật ngỡ ngàng ngừng bối rối như một kẻ phạm tội đứng trước quan tòa . Cô không có cơ hội để hỏi anh những điều đã đè nặng trong lòng cô, thế nhưng cô lại thấy anh và Bích Hạnh thường xuyên song đôi bên nhau hơn cả những lúc xưa kia. Thật đau lòng cho khi từ bên này nhà bắt lực nhìn họ sánh vai bên nhau thân mật

Một mùa xuân thật buồn chán đối với Bích Khanh . Bao mong đợi chuẩn bị cho cái tết tuyệt vời giữa cô và Đình đã không thành

Đình đã trở về nhà anh để ăn tết với chỉ một câu cáo từ với cô. Ba cô cũng không đưa cô và mẹ cô đến thăm nhà Huy Đình như đã hứa . Tất cả hy vọng qua đi không một lời giải thích

Những ngày tháng sau đó , Khanh sống thật vô vị , lúc nào cô cũng bồn chồn trông đợi Đình. Nhưng anh như biến mất khỏi đời cô. Cô hoang mang và đau khổ . Căn nhà vắng vẻ và lạnh lẽo. Mả nhỏ vì chuyện xích mích với mẹ cô không hề ở nhà , bà đi chơi suốt ngày với các bà bạn của mình. Ông Tổng thì bận rộn với kế hoạch đầu năm của công ty. Bích Khuê sau khi thất vọng cùng Đình , cô đã trở về cuộc sống cũ, thích phô trương tiệc tùng, chưng diện và sắm sửa. Chỉ có Bích Hạnh, thỉnh thoảng còn gặp Khanh để châm chọc chế giễu và bóng gió xa xôi những điều về mối quan hệ của cô và Huy Đình, khiến cho Bích Khanh càng lo lắng và buồn khổ hoang mang

Hôm nay vẫn như mọi ngày, Khanh lại lần bước lên đồi để nhớ người đàn ông mà cô yêu thương. Cô tìm đến nơi mà Đình hay đến cùng cô cho vơi bớt phần nào nỗi nhớ thương anh

- Chị Hai !

Khanh cau mày, không nhìn lại khi nghe tiếng Hạnh gọi. Cô ta muốn ám ảnh mình điều gì nữa đây

Hạnh đã đến gần Khanh, mỉm cười tự đắc :

- Chị đi lên đây sao không rủ tôi đi với. Chỗ này lúc trước anh Đình vẫn hay thích đứng ngắm cảnh bình minh lắm. Anh ấy lúc này bận rộn quá , không còn rảnh rỗi để đến đây ngắm phong cảnh nữa

-

- Chị Hai à ! Có lẽ chị nhớ anh ấy lắm phải không ? Không ai nói cho chị biết là anh Đình đã không ở nhà mình nữa sao ? Anh ấy đi rồi ?

- Cô nói sao chứ ?

- Vì sợ người ta bàn tán nên anh ấy không ở nhà mình nữa. Dù gì cũng còn mấy thang nữa là lễ cưới của tôi rồi. Anh ấy không tiện ở chung nhà mình

- Cô nói sao ?

- Ôi ! chẳng lẽ chị không biết ? À ! mà cũng phải. Có ai trò chuyện với chị đâu. Bên này nhà tôi không thuận với bên nhà chị mà. Mà ba thì lại càng không thể nói. Nghe đâu lúc trước, ba định gả chị cho Huy Đình thì phải. Còn định nhân dịp tết đến chở mẹ con chị đến thăm ba má anh ấy nữa

- ...

- Chị ngạc nhiên lắm à ? Chị đừng vọng tưởng nữa. Hôm tết ba đã đưa tôi và má tôi đi thay vì là mẹ con chị. Bởi vì người mà anh Đình cưới là tôi đó

- Sao ? Em nói láo. Không bao giờ có

- Ờ. Kia ! Đừng có hoảng loạn như vậy. Xúc động quá sẽ hại đến tim đó. Lúc này có nhiều ca tử vong vì suy tim lắm đó. Thôi tôi còn phải đi làm, không rảnh nói chuyện với chị nữa

Khanh chết lặng giữa đỉnh đồi mà cảm thấy dưới chân mình là một hố sâu thẳm. Cô chỉ cần nhúc nhích là có thể ngã xuống, mãi mãi không vực dậy được

Có thật như điều Hạnh nói với cô không ? Tại sao lại có thể như thế được ? Cô không tin. Huy Đình không thể cưới Bích Hạnh. Anh ấy rất yêu cô . Cô có thể lấy sinh mạng mình ra cam đoan chắc điều đó mà . Không bao giờ có chuyện ấy

Thế nhưng, điều mà Khanh cố không tin lại có thật. Khi ông Tổng đã tuyên bố trong bữa cơm tối trong gia đình. Bích Khanh choáng váng , cảm thấy đầu mình quay cuồng hụt hẫng đến nỗi cô phải bỏ dở bữa cơm và chạy vào phòng mình ngã vật ra giường bật khóc

Bà An vội chạy theo con gái lo lắng hỏi

- Khanh ! Con không sao chứ ?

- Má !

- Má biết. Vì Huy Đình phải không ?

- Tại sao lại như thế hả má ? Chẳng phải ba đồng ý tác thành cho chúng con rồi mà. Anh Đình rất yêu con. Má à ! Con không thể mất anh ấy. Tại sao lại có cái đám cưới này chứ ?

- Con yêu thằng Đình lắm phải không ?

- Má !

Ánh mắt đau khổ của cô đã nói lên cho bà biết. Bà thở dài buồn bã

- Chuyện này má không thể giúp con . Con Hận nó đã có thai với thằng Đình rồi. Ba con không thể làm khác hơn

- Hà ? Má nói sao ? Có thai à ?

- Phải. Con đừng khổ tâm nữa. Huy Đình đã phản bội con , nó đã có lỗi với con , con cũng không nên nuối tiếc làm gì người đàn ông này

- Không thể được. Anh ấy không thể làm điều đó với Bích Hạnh. Anh ấy không thể bỏ mặc con như vậy

- Nhưng đây là chuyện có thật và đã xảy ra., cho nên bấy lâu nay nó tránh mặt con , con không nhận ra điều đó sao ?

- Con không biết . Má à ! Con không biết

- Bình tâm lại đi con . Nỗi buồn nào cũng qua mau thôi. Rồi con gặp được người con yêu thương

- Má ! Con muốn yên tĩnh , một mình má đi ra ngoài đi

- Nhưng con...

- Con không dại dột làm điều gì đâu. Má đi đi. Bây giờ con chỉ muốn gặp anh ấy hỏi cho rõ điều này. Nếu má giúp được con

- Thôi được. để má giúp con

- Cám ơn má

Bích Khanh xúc động khi nhận ra dáng dấp quen thuộc của Huy Đình. Cô chớp mắt mừng rỡ đón anh nhưng thái độ tránh né của anh khiến cô ngỡ ngàng

- Bích Khanh !

- Huy Đình !

Họ kêu tên nhau rồi lặng lẽ nhìn nhau thật lâu. Mãi một lúc sau, Đình là người lên tiếng trước

- Em ốm đi nhiều quá

- Em không cần anh quan tâm đến sức khỏe của em. Mà chỉ muốn anh hãy nói cho em biết tất cả những điều xảy ra vì sao lại như thế

- Anh có lỗi với em , Bích Khanh

- Em muốn anh giải thích chứ không nhận lỗi

- Anh không biết giải thích thế nào với em

- Vậy thì anh hãy trả lời những câu hỏi của em hỏi anh. Em muốn hỏi anh có còn yêu em nữa hay không ?

Đình tha thiết nhìn Khanh đáp :

- Anh lúc nào cũng luôn yêu em. Kể cả lúc này, anh vẫn yêu em

- Thế là đủ rồi. Em chỉ muốn biết điều ấy thôi

- Bích Khanh ! Anh không hiểu sao lại xảy ra chuyện ấy. Hôm đó đi với Hạnh, anh đã uống quá nhiều rượu . các bạn cô ấy đã ép anh uống quá nhiều . Anh không hiểu đó có phải là chuyện cô ấy sắp đặt trước hay không ? Khi trở về nhà , cô ấy đưa anh vào phòng , anh chỉ lơ mơ nhận biết rồi khi ngả lưng lên giường thì anh đã mê ngủ. Anh không biết mình có làm gì không ? Lúc tỉnh dậy thì có cô ấy nằm kề bên anh . Từ hôm đó, cô ấy cứ buộc chặt anh vào với cô ấy. Anh chán ghét mình , anh hổ thẹn với em. Anh...

- Cho nên anh không muốn gặp mặt em

- Phải. Anh thật tồi

- Em không trách anh. Có lẽ chúng ta không có nợ với nhau. Vả lại, em biết điều này không thể ngẫu nhiên và càng không thể do anh mà xảy ra

- Em nói thế , không lẽ cô ta đã sắp đặt chuyện này để buộc chân anh ?

- Phải. vì cô ấy ghét em, ghét mẹ và ghét má nhỏ. Vì chính bản thân mình mà Bích Hạnh đã làm như thế. Không hẳn vì nó yêu anh nhưng nó muốn em phải đau khổ

- Cô ấy làm thế thì được gì cho mình khi anh không hề yêu cô ấy

- Đó là điều điên rồ mà nó muốn làm. Nhưng dù có điên hay không, có tình yêu hay không thì nó cũng đã mang đứa con của anh, điều đó không thể thay đổi được

- Bích Khanh ! Anh thật không muốn như thế . Anh yêu anh . Anh không muốn xa em, anh không muốn cưới cô ấy. Bây giờ, anh chẳng biết mình đã phạm sai lầm gì mà phải gánh lấy hậu quả này

- Anh không sai lầm . Huy Đình ! Đừng dằn vặt bản thân nữa. Em không trách anh đâu

- Bích Khanh !

- Em nói thật. Em không hề trách anh hay giận anh. Có lẽ đây là định mệnh. Anh hãy cố quên và làm tròn trách nhiệm của mình. Có lẽ chúng ta không còn gặp nhau nữa, không nên gặp nhau nữa . Điều em muốn biết em đã biết rồi. Em không ân hận vì đã yêu anh

- Khanh !

- Chúng ta chia tay nhau

- Bích Khanh !

Nhưng Khanh đã đứng dậy và quay lưng bỏ đi. Cô không muốn nán lại thêm bên anh, vì cô biết nếu cô chỉ cần ở lại thêm ít phút nữa, cô sẽ không thể bỏ đi khi ánh mắt anh cứ mãi nồng nàn nhìn cô

Vừa về đến sân nhà, Khanh đã chạm mặt Bích Hạnh. Hạnh chắn ngang đường cô rồi ngạo nghễ hỏi:

- Chị Hai ! Sao lúc này chị xanh xao vàng vọt thế ? Thất tình à ? Thật là khổ. Không ngờ chị cũng bị người ta bỏ rơi. Nhưng mà chị đừng hòng tìm cách tranh đoạt lại được anh ấy. Tôi không mềm lòng và tốt bụng như má tôi đâu

Khanh quay lại nhìn thẳng vào mắt Hạnh, rồi từ tốn đáp :

- Bích Hạnh ! Chị mong em không sai lầm khi làm những điều trái ngang như vậy. Em có nghĩ đến hạnh phúc của mình không ? Suốt cả một đời, sống với người không yêu thương mình liệu em có tìm được hạnh phúc không ? Bích Hạnh à ! Không phải là điều tốt đâu. Huống chi, em lại dùng thủ đoạn để giành được. Người thua thiệt sẽ là em đó

- ha ha . Tôi là người thua thiệt hay là chị ? Khổ lắm phải không chị Hai ?

- Em thật không biết suy nghĩ. Chị không nói với em mà chỉ mong em đừng tự làm khổ chính mình. Cho dù chị không được sống chung với anh Đình nhưng chị biết rõ một điều, anh Đình luôn yêu thương chị, bấy nhiêu đó cũng đủ mãn nguyện rồi

- Hừ ! Ngụy biện. Thế thì chị nói anh ấy cưới chị đi

- Tình yêu chưa hẳn cứ phải kết thúc bằng hôn nhân mới thấy hạnh phúc. Bởi vì lúc này chị vẫn thấy hạnh phúc, cho dù không có hôn nhân với người yêu của chị

- Nói láo. Chị thua rồi đừng tự huyễn hoặc mình nữa

- Chị biết em không tin nhưng đó là sự thật. Chị không nói với em nữa

Bích Khanh bỏ đi thì Bích Khuê cũng xuất hiện , cô lên tiếng gọi em :

- Hạnh !

- Chị đó à ?

- Chị đã nghe được câu chuyện lúc nãy em nói với chị Khanh . Chị ấy nói đúng đó Hạnh

- Chị cũng cho là thế à ?

- Phải

- Chị không nhớ anh Đình đã nghe lời xúi giục của chị ấy lừa gạt chị dở khóc dở cười , xem chị như kẻ khờ sao ?

- Chị không quên. Nhưng chị ấy nói đúng. Em đã sai rồi . Em sống với Đình sẽ không có hạnh phúc đâu

- Nhưng em muốn cho họ biết cái đau khổ khi họ gây ra cho má mình

- Em nói thế thì càng sai thêm. Chuyện má hai và má là chuyện khác. Ba đã tự dung hòa và giải quyết , chúng ta không có quyền can thiệp

- Nhưng lúc trước chị cũng rất yêu anh Đình và đã vì thế mà bất hòa với em. Chẳng lẽ bây giờ chị ganh tỵ với em sao ?

- không. Hạnh à ! Cho dù Đình không có quan hệ với em , chị cũng sẽ chia tay anh ấy. Bởi vì chị biết anh ấy không yêu chị. Thà sống với người mình không yêu nhưng rất yêu mình , còn hơn là sống với người mình yêu lạ không yêu mình. Bích Hạnh ! Em suy nghĩ kỹ đi, dù gì cũng mang tiếng có một đời chồng , nếu không hạnh phúc sẽ phí một đời em ạ

Hạnh ngoan cố đáp :

- Em không muốn nghe ai nói gì nữa . Em làm gì em biết, không cần chị phải lo

Khuê thở dài bất lực trước lời lẽ cố chấp của Hạnh

- Em làm thế thì được ích gì chứ ? Em bướng bỉnh và ngu ngốc quá

- Phải. Em là thế đó. Chị cứ mặc em

- Bích Hạnh !

- Để cho em yên

Bích Khanh mặc dù có lời nói cứng rắn với Hạnh nhưng thật ra trong lòng cô thật đau đớn . Cô cảm thấy mình không còn sức lực, đầu óc cô trống xóa chỉ còn lại nỗi đau khôn tả khi bên kia nhà , Bích Hạnh lộng lẫy trong chiếc áo cưới trắng tinh thật đẹp

Hôm nay là ngày họ đi đăng ký kết hôn . Trời không có một gợn mây và trong xanh thật đẹp. nắng rải vàng rực rỡ trên cây cỏ không gian. Thế mà Khanh không hề cảm nhận được những ánh màu rực rỡ ấy, nước mắt cô nhạt nhòa trên mi

Bà Anh nhẹ nhàng đến bên, vuốt tóc cô an ủi :

- Đừng buồn nữa con. Thời gian sẽ giúp con quên

- Không. Con không thể quên được anh ấy . Con không biết con sẽ sống thế nào trong những ngày sắp đến . Má à ! Con muốn đi khỏi đây một thời gian

- Con đi đâu ?

- Con về Cần Thơ. Con có người bạn ở đó, con muốn về đó sống với nó

- Má chỉ có mình con, má lại sắp sanh, con bỏ đi sao được

- Má ! Con xin má hiểu cho con. Con đi rồi, con sẽ về. Con không để má một mình đâu

- Thôi được

Bích Khanh vào trong xếp dọn hành lý và đi ngay trong lúc đó. Cô không đủ dũng khí ở lại chứng kiến lễ cưới của Huy Đình. Thế nhưng cô không ngờ lúc cô bỏ đi lại có chuyện bất ngờ xảy ra trong đám cưới của

Đình

Hai họ đang long trọng chứng kiến cảnh Đình và Hạnh ký vào giấy đăng ký kết hôn thì đột nhiên có tiếng kêu lớn :

- Hãy khoan ! Anh ta không thể lấy Bích Hạnh được

Mọi người sửng sốt quay lại, nhìn kẻ vừa phá ngang nghi lễ. Thì nhận ra đó là Trung Nguyên

Hạnh đứng lặng người nhìn Nguyên, vệt máu đông băng tiến lại bên cô. Anh cau mày khẩn trương hỏi :

- Tại sao em lại làm thế ?

Hạnh bối rối đáp :

- Can dự gì đến anh ? Anh đi đi

- Em có điên không ? Chúng ta đã có con với nhau . Tại sao em lại lấy anh ta ?

Lời nói của Nguyên khiến cho mọi người sửng sốt bật tiếng kêu kinh ngạc

Đình hỏi :

- Anh nói sao ? Cô ấy và anh...

Nguyên đáp :

- Phải. Cô ấy và tôi đã có con với nhau

Hạnh bật kêu lên :

- Anh nói bậy

Nguyên nắm tay cô tha thiết nói :

- Hạnh ! Em giận anh điều gì thì anh sẽ tạ lỗi với em. Em không thể làm điều này. Em không thể đối xử với anh như vậy. Khi em báo cho anh biết là em có thai , anh đã vội đi về quê mời ba anh về để tính chuyện hôn nhân với em. Ba đã phải gấp rút nhờ người trông coi công trình cho ba để ba thu xếp về đây tính chuyện hôn nhân cho chúng ta. Vậy mà em lại không nói lời nào. Em nỡ đối xử với anh , như thế là quá đáng., Em thấy có được không ?

Ông Tống cau mày xen vào hỏi :

- Trung Nguyên ! Cậu nói đúng sự thật chứ ?

- Dạ thưa bác. Cháu không dám nói dối trá trước mặt hai bác. Vả lại, điều này là điều quan trọng cả đời của cháu

- Thôi được. Chúng ta về nhà rồi hãy nói. Hôn lễ hôm nay coi như hủy bỏ. Xin lỗi tất cả mọi người

Hạnh kêu lên :

- Ba !

Ông Tống nghiêm sắc mặt, lạnh lùng trả lời :

- Về nhà đi. Con làm bao nhiêu chuyện đủ xấu rồi

Huy Đình như con chim sổ lồng được bay cao trên bầu trời tự do, sau khi nghe rõ câu chuyện do Trung Nguyên kể

Thì ra Bích Hạnh và Nguyên đã quan hệ với nhau sau chuyện cô bắt hòa với Khuê vì anh. Cả hai qua lại thân mật để xảy ra chuyện đáng tiếc là Hạnh có thai với Nguyên. Nguyên vội vã về quê tìm cha về chủ trì hôn lễ với cô thì ở đây Hạnh lại bày trò đổ hết cho Đình. Hôm ấy, anh say quá, ngủ mê đi và Hạnh đã vào nằm chung với anh. Sáng ra, cô vịn cố ấy mà đổ cho anh là người gây ra chuyện đáng tiếc cùng cô

Ông Tống giận dữ vì những chuyện Bích Hạnh gây ra. Chỉ vì một lúc nhất thời cô đã mù quáng làm những chuyện oái oăm đó cho thỏa lòng căm tức đối với mẹ con Bích Khanh và cũng vì sự tự cao của cô bị đụng chạm khi Đình từ chối tình cô

Ông Tống đã đồng ý cho Trung Nguyên lấy Hạnh vì đứa con của Hạnh cũng là con của Trung Nguyên.

Và cũng vì Trung Nguyên rất yêu Hạnh, anh đã hiểu ra và không trách Hạnh quá nông nổi mà chỉ lấy lời chân thành và tình yêu của mình để khuyên nhủ cô. Tình yêu chân thành lại một lần nữa làm nên điều kỳ diệu. Hạnh đã bằng lòng kết hôn với Trung Nguyên .

Bà Lệ đứng nơi cửa phòng, một lúc lâu mới lên tiếng gọi Hạnh khi thấy cô trầm tư bên cửa sổ không hề biết có bà hiện diện

- Con sao vậy Hạnh ! Con không thấy vui khi kết hôn với Nguyên sao ?

- không có má à !

- Vậy sao lại trầm lặng thế ? Má thấy Trung Nguyên rất thật tâm yêu con,nó sẽ không để con khổ đâu

- Con biết. Anh ấy yêu con đã lâu. Qua bao nhiêu chuyện con gây ra, bây giờ con mới nghĩ đến lời chị Khuê nói. Thà rằng sống với người yêu mình

- con không yêu nó sao ?

- Con cũng không biết nhưng bây giờ chỉ còn mỗi mình anh ấy quan tâm đến con. Với anh ấy, con thấy mình thật thoải mái . Con có thể nói với anh ấy bất cứ điều gì mà không thấy ngại ngùng

- Sự khởi đầu như thế là tốt rồi. Tình yêu sẽ từ từ đến cùng con. Con không thể thờ ơ mãi với một người tận tâm tận lực với mình

- Con...

- Đừng nghĩ điều gì nữa ngoài hạnh phúc của con bây giờ. Nay mai con còn thiên chức làm mẹ. Hãy cố gắng giữ gìn hạnh phúc cho riêng mình. Đừng như má

- Má !

- Má không sao đâu. Bây giờ má mới bình tĩnh nghĩ lại. Má ích kỷ, lại không thông cảm với ba con. Một phút nhất thời, má đã phá vỡ hòa khí trong gia đình, khiến cả ba con buồn phiền vì má. Má hơi quá đáng cho nên má mất lòng vị nể yêu thương mà ba dành cho má

- Con nghe nói ít lâu nữa má Hai sẽ dời đi

- Má biết. Kể ra thì cũng buồn. Ở chung với nhau mấy năm nay dù không thuận thảo cũng là gần gũi kề bên . Nay mai họ đi, căn nhà này lại thêm vắng vẻ, con đi lấy chồng , chị Khuê con thì chuyển đi công tác xa. Lúc ấy ba con cũng không còn thường xuyên ở nhà vì phải qua bên đó lo cho má Hai con sinh nở

Bà Lệ thở dài buồn bã :

- Má à ! Hay là má nói với má Hai ở lại đi

Bà Lệ nhìn con nhú mày suy nghĩ . Hạnh lại lên tiếng

- Má và má Hai hiểu nhau và hòa thuận lại ba sẽ rất mừng. Lúc đó, ba không phải chia đôi hai nhà để lo lắng. má Hai có sanh em bé thì má sẵn sóc cho má Hai và em bé cùng khuây khỏa. Con nghĩ má Hai sẽ chịu má. Nay mai, nếu chị Khanh có lập gia đình thì căn nhà bên đời ấy để cho chị Khanh ở

- Để má nói với ba con. Nếu ba con không phản đối thì má sẽ cho dọn căn phòng kế bên má cho má Hai con

Huy Đình vất vả lắm mới tìm được địa chỉ của Bích Khanh đang ở. Căn nhà nằm sâu trong khu ruộng ngập nước cách khu trung tâm thành phố Cần Thơ thật xa. Cảnh vật thật lặng lẽ và buồn . Bích Khanh đang vật lộn với cái bếp củi nấu bằng những tàu lá dừa đầy khói . Cô ngỡ ngàng khi nhận ra Đình

- Tại sao anh lại tìm đến đây ? Bích Hạnh đâu ? Sao anh biết em ở nơi này ?

Huy Đình cười, đăm đăm nhìn cô

- Em hỏi nhiều quá, làm sao anh trả lời cho kịp. Má đã chỉ anh đến đây tìm em , để đưa em về nhà. Còn Hạnh thì bận rộn ở nhà lo in thiệp tạ lỗi với khách để dời ngày cưới vì chú rể không phải là anh mà là Trung Nguyên

- Anh nói sao em không hiểu ?

Huy Đình chậm rãi kể lại câu chuyện từ đầu cho Khanh nghe. Khanh vui mừng khi đã hiểu ra ngọn ngành. Cô không ngờ chỉ có ít ngày , cô ra đi mà mọi chuyện lại trở nên tốt đẹp . Má cô và má nhỏ đã hòa

thuận lại. Bích Hạnh đã gặp được người chồng tốt và điều mà cô hạnh phúc là cô không còn phải rời xa Huy Đình. Tình yêu đã trở lại cùng cô

Cả hai quyết định ở lại thêm ít thời gian nơi miền đất trù phú này. Khanh không còn thấy cảnh vật ở đây buồn vắng và tẻ nhạt như ngày đầu cô trốn chạy tìm đến vì bây giờ bên cô đã có Đình. Họ thật sung sướng và hạnh phúc trong khung cảnh êm ả hữu tình của miền sông nước đồng quê .